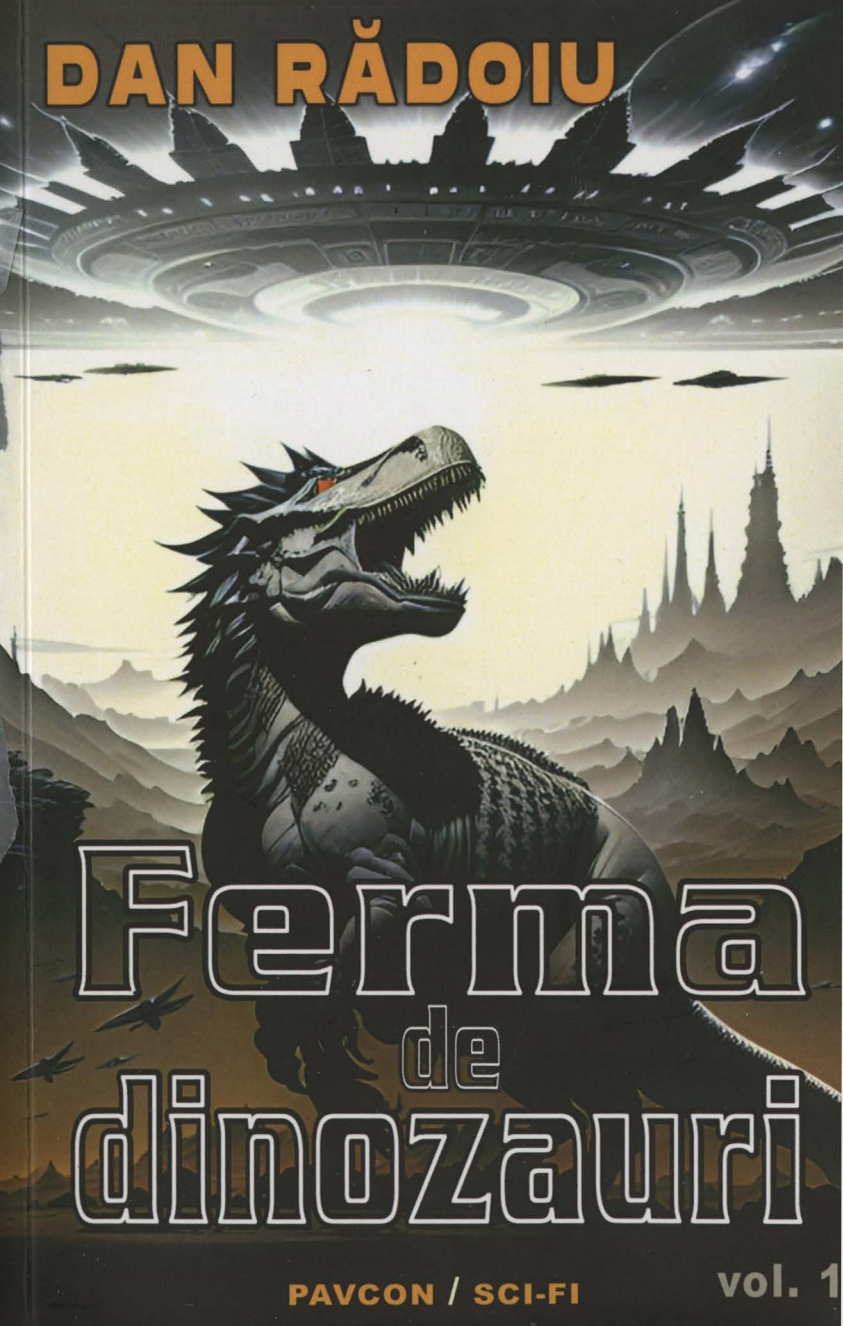
DAN RĂDOIU

Ferma de dinozauri

PAVCON / SCI-FI

vol. 1

FERMA DE DINOZAURI

volumul 1

C S F

Dan Rădoiu
FERMA DE DINOZAURI
Cartea întâi

© 2023, Dan Rădoiu
© 2023, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RĂDOIU, DAN
Ferma de dinozauri / Dan Rădoiu. - Bucureşti: Pavcon, 2023
2 vol.
ISBN 978-606-9625-75-0
Cartea 1. - 2023. - ISBN 978-606-9625-76-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-75-0
ISBN 978-606-9625-76-7

DAN RĂDOIU

Ferma de dinozauri

Cartea întâi

Editura **PAVCON**
București, România, 2023

Capitolul 1

Pe un ger de minus zece grade, în fața uneia dintre vilele aflate vis-a-vis de Parcul Kiseleff, o mașină ieși din trafic și parcă la bordură. Era miezul iernii, a doua săptămână din ianuarie. Câțiva fulgi de consistența sticlei pisate cădeau din cer, făcând și mai mohorâtă înserarea ce cuprindea orașul.

Pe bordul mașinii parcate, un telefon mobil porni să sune în surdină. Șoferul, un bărbat cu umeri largi și căciulă de docher trasă pe frunte, răspunse fără să se uite. Păstră tăcerea preț de câteva clipe, mormăi ceva în aparat, apoi închise.

— Cică omul nostru a traversat pe la Statuia Aviatorilor. În câteva minute ar trebui să fie aici, rosti el. Se întoarse către ocupanta locului din dreapta, o femeie îmbrăcată într-un pardesiu lung și basc gavroche.

— Fii pregătit să intervii dacă te chem, îi spuse ea. Se sprijini cu tâmpla de geam, ținând trotuarul sub observație cu coada ochiului.

— Stai liniștită, prin Brătianu nu poate fugi. Acolo păzesc băieții noștri. Iar prin spate, nici atât, că dă în ambasada Rusiei. Până aici i-a fost, nu are cum să ne scape, spuse bărbatul.

— Să sperăm că nu va fi nevoie, oftă tânăra.

Șoferul clătină din cap. Neîncrederea i se putea citea pe chip.

— Uite-l că vine, rupse el tăcerea. Arătă în oglinda retrovizoare către silueta unui bărbat ce se apropia într-un jogging ușor.

Femeia deveni brusc preocupată de traficul de afară. Cu coada ochiului, având grijă să nu fie observată, privi pe furiș la profilul îmbujorat de frig al individului care tocmai trecea pe lângă ea.

— Presimt că n-o să fie ușor, spuse ea.

Șoferul încuviință, sprijinindu-se cu brațele de volan. Un zâmbet de cârdășie masculină, ca de la băiat rău la băiat rău, i se strecură în glas.

— Când îți petreci viața colaborând cu organizații inaccesibile până și serviciilor secrete – și reușești să rămâi în viață – nu ai cum să fii un papă-lapte.

— Exact de asta îmi este și mie frică, mormăi femeia.

La câțiva metri mai încolo, păstrând un pas alert, cel pe care îl urmăreau pătrunse în curtea uneia dintre vile. Privi de câteva ori în jur, insistând în treacăt asupra mașinii parcate, apoi deschise ușa și intră înăuntru.

Șoferul se rezemă de spătarul scaunului, ridicând abia schițat din umeri.

— Toate la timpul lor, rosti el. Pentru azi, un lucru îmi e clar: de voie sau de nevoie, tipul ne va urma. Ce se va întâmpla după aia, cade în sarcina Bătrânului...

Femeia se întoarse către el, sprâncenele-i ca două iatagane șerpuite încruntându-i privirea.

— ... și a ta, adăugă el.

— Ține motorul pornit și fii pregătit să-i chemi și pe ceilalți dacă te sun, spuse ea. Doar noi doi nu-l vom putea lua pe sus dacă va fi cazul.

Deschise portiera și coborî din mașină.

Zgribulită în pardesiul ei elegant, însă neadecvat gerului de afară, parcurse cei câțiva metri de grădină ce despărțeau casa de stradă. Îi era frig, însă cu ajutorul dosarului pe care organizația ei îl strânsese, ajunsese să-și cunoască ținta. Individul manifesta o înclinație aproape obsesivă către eleganță – teatru, aeroport, piscină, nu conta locul unde se afla, ținuta trebuia să-i fie perfectă – și intuia că în cazul femeilor pretențiile lui nu puteau fi altele.

Trase aer în piept și apăsă clapeta soneriei. Un sunet vesel, de clopot bătut în zi de sărbătoare, răsună în casă. Ușa se deschise aproape imediat, făcând-o pe femeie să tresară.

— Domnul David Aman? întrebă ea, având grijă ca o umbră de surâs să-i încălzească privirea.

Cel interpelat, îmbrăcat în aceeași ținută în care se înapoiase de la jogging, rămase în cadrul ușii. Aflată pentru prima dată față în față cu bărbatul ale cărui fotografii le studiase luni de-a rândul, Marina se simți nevoită să-și reprime un rânjet apreciativ. Nebărbierit a la George Michael, cu părul înfoiat de o urmă de gel, și îmbrăcat într-un costum de sport special conceput pentru vremea rece, David Aman arăta ca desprins din reclama unei pârtii de schi exclusiviste.

— Depinde cine întreabă, rosti el, punând exact atâta umor în glas cât să nu pară necioplit.

— Numele meu este Marina Pânzaru și sunt reprezentanta...

Sclipirea de interes din ochii bărbatului se stinse.

— Domnișoară, îmi pare rău, dar nu obișnuiesc să-mi fac cumpărăturile în pragul ușii. Nu sunt interesat de asigurări de viață, pensii private sau – făcu o pauză, cântărind din ochi ținuta sti-

lată a interlocutoarei lui – ceasuri de firmă... Tissot? adăugă el după un moment de gândire.

Buzele femeii se depărtară imperceptibil, preschimbându-i zâmbetul într-o expresie plictisită.

— Dacă mi-aș fi ales o carieră în domeniu, surâse ea, probabil aș fi optat pentru Patek Philippe sau, de ce nu, pentru Chopard. De ce să mă fi mulțumit cu puțin când aș fi putut avea mult? Ca și dumneavoastră, se decise ea să atace frontal, consider că locul doi nu există. Ești primul ori nu ești deloc. Al doilea sosit, primul perdant!

David Aman se sprijini de tocul ușii, studiindu-și interlocutoarea. Înaltă, purtând la gât o eșarfă înfoiată, părea o liceană provocându-și dirigintele.

— Domnișoară, mă văd nevoit să recunosc că marketingul se transformă tot mai mult în artă, iar ca orice artă, atrage oameni talentați și bine pregătiți. Oftă, ridicându-și palmele în aer. Și cu toate acestea, mă văd nevoit să fiu nepoliticos și să vă refuz, indiferent despre ce ar fi vorba.

Făcu un pas în spate, lăsând să i se vadă intenția de a închide ușa. Femeia rămase pe loc, ignorând sugestia evidentă.

— Domnule Aman – sau poate ar fi trebuit să încep cu *Delta Sword*, zero în loc de „o" – vă asigur că oferta pe care am să v-o fac este una pe care nu o veți putea refuza.

Deși încă prietenoasă, vocea îi sună vag amenințător.

— Mă tem că, neștiind la ce vă referiți, răspunsul meu rămâne același, ridică David Aman din umeri, continuând să închidă ușa.

— Acum patru ani, în 2010, peste o cincime din instalațiile de îmbogățire a uraniului din Iran au accelerat până în punctul

în care s-a ales praful de ele, spuse Marina Pânzaru, neluând în seamă ușa ce i se închidea în față. Vinovatul, așa cum urma să reiasă în urma cercetărilor, a fost un virus informatic pe nume Stuxnet.

Mișcarea de închidere a ușii încetini, dar nu se opri. Marina continuă:

— Când experții au ajuns la concluzia că afacerea a fost o colaborare între programatori din Statele Unite și din Israel, faptul în sine n-a reprezentat pentru nimeni vreo surpriză. Ce n-a ajuns însă niciodată în presă, zâmbi ea ușii pe jumătate închise, este că aceeași presupusă echipă a dat greș un an mai târziu când au încercat să saboteze o instalație din Rusia. Umblă o vorbă prin târg că n-ar mai fi beneficiat de suportul aceluiași consultant misterios care îi ajutase prima dată.

Încet, întocmai ca un bețiv care nu se poate hotărî să meargă drept, ușa vilei oscilă. Se deschise de o palmă, apoi se închise la loc. Furată de amintirea lunilor de muncă în care se străduise să-i dea de urmă lui David Aman, Marina lăsă tăcerea să se prelungească.

— În iunie 2011, reluă ea după un timp, un grup de puștani cunoscuți sub numele de LulzSec anunță că au spart site-ul Sony. Ca să-și demonstreze afirmațiile, ei publică pe internet parolele de acces a peste un milion de utilizatori înregistrați, împreună cu aproape o sută de mii de vouchere de muzică și peste trei milioane de cupoane promoționale – o sumă frumușică chiar și după cele mai modeste aprecieri!

Ușa se deschise, readucându-l pe David Aman în prag. Pe chip i se oglindea nedumerirea cetățeanului onest deranjat în propria-i casă de un nepoftit oarecare.

— Și ce legătură au toate acestea cu mine? rosti el.

— Ce e interesant, zâmbi Marina continuându-și neabătută povestea, este că atunci când liderul grupului a fost prins și făcut informator de către FBI, s-a constatat că oamenii lui nu erau nici pe departe atât de buni pe cât ar fi trebuit pentru a duce la bun sfârșit o astfel de năzbâtie.

— Și? mormăi David, afișând aceeași plictiseală necooperantă.

— Conform declarațiilor individului, care n-au fost niciodată făcute publice, se pare că partea cea mai grea a fost făcută de către un expert supranumit Delta Sw0rd, aparent același consultant ca în cazul instalațiilor de centrifugare din Iran.

David Aman izbucni în râs, bătându-și palmele una de cealaltă.

— Domnișoară, deși nu cunosc pe nimeni care să poarte acest pseudonim – prin urmare, n-am cum să vă fiu de folos – recunosc că mi-ați stârnit interesul.

Deschise ușa de perete, invitând-o pe Marina să intre:

— Când ați sunat, tocmai mă gândeam să pun la fiert un ibric de vin sau unul de cacao. Ce spuneți, ați vrea să-mi țineți companie la oricare dintre ele?

— Cu siguranță, încuviință Marina, aruncând o ultimă privire mașinii parcate la bordură. Își scutură de câteva ori ghetele de zăpadă, apoi dădu curs invitației.

David închise ușa în urma ei, după care se opri în vestibul, așteptând ca tânăra să-și scoată haina.

— Apropo, spuse Marina dându-și jos bascul, nu sunt sub vreun tratament medical și nici nu mă dau în vânt după Sinead O'Connor ori Demi Moore în rolul lui G.I. Jane. Pur și simplu cred că această coafură îmi vine bine.

David privi dintr-o parte la craniul ras al tinerei femei.

— Fără îndoială că vi se potrivește, spuse el după o scurtă ezitare. În ochi îi luci interesul. Îmbrăcată într-o pereche de blugi strâmți și un pulover tricotat cu guler înalt, având picioare lungi și șoldurile înguste, Marina era o apariție ce nu putea fi trecută lesne cu vederea. Ochii de culoarea apelor adânci, alungiți cu o tușă de creion dermatograf, îi ofereau aerul unui model pregătindu-se să pășească pe scenă.

David îi luă haina, împreună cu celelalte accesorii vestimentare, și i le puse în cuier.

— Cacao sau vin fiert? O invită cu un gest al mâinii să intre.

În salon, mobilierul abia se întrezărea în lumina discretă a unei lămpi de citit.

— Cacao. Fără zahăr și fierbinte, dacă se poate, spuse ea.

Își strânse brațele pe lângă trup. Cât timp așteptase în mașină, frigul îi intrase în oase.

— Atunci, cacao să fie, zâmbi David. Arătă către costumul metalizat în care era îmbrăcat și care îl făcea să semene cu un atlet aflat la bordul unei nave spațiale: Vă deranjează dacă vă las câteva momente singură? Doar cât să mă schimb în ceva mai puțin futuristic, apoi vă stau la dispoziție.

— Nu vă faceți griji, pot aștepta cât este nevoie.

— Excelent, mă întorc în câteva minute, spuse David, deja urcând scara interioară.

Rămasă singură, Marina porni la pas prin salon. *O casă exact cum te-ai aștepta din partea unuia ca el,* își spuse în sinea ei. Atinse spătarul unui fotoliu din piele. *Elegantă, funcțională și relativ impersonală. Dacă nu ar fi cele câteva lucruri care amintesc despre pasiunile lui* – degetele Marinei mângâiară în treacăt griful unei

chitare aflată în suportul ei – *ai zice că te afli într-o casă de oaspeți sau într-o cameră de hotel.* Privirea îi căzu pe tăblia unei mese-taburet unde o carte se afla închisă cu coperta în jos. O întoarse către ea. *Great Expectations*[1].

Marina își mușcă buza. Nici într-o mie de ani nu l-ar fi creditat pe unul ca David Aman cu înclinații către operele lui Charles Dickens în original. *Oare în câte alte privințe ne-am mai înșelat în privința lui?* se întrebă, brusc nesigură pe profilul psihologic în baza căruia își întocmise strategia de recrutare.

— Dacă vrei, poți s-o iei cu tine, se auzi vocea bărbatului coborând treptele. Este a doua oară când o citesc, mă rog, o recitesc. Sau, ocoli el balustrada, poți s-o iei pe cea de lângă. Depinde de dispoziția în care te afli.

Marina îl măsură cu coada ochiului din cap până în picioare. Îmbrăcat într-o cămașă cadrilată descheiată la gât, blugi strânși pe picior și mocasini din piele întoarsă, aducea din nou cu bărbatul ale cărui poze mărite umpleau biroul ei.

— The Canterville Ghost[2], citi ea cu voce tare titlul cărții aflate sub cea dintâi.

I se adresă lui David, ținând ambele volume în mână:

— Trebuie să recunosc că nu acestea sunt cărțile pe care m-aș fi așteptat să le citești, spuse ea moale, remarcând în treacăt simplitatea cu care amândoi renunțaseră la pronumele de politețe.

— De ce, rânji David, prea cu frizură pentru a lectura și altceva decât bârfele mondene ale momentului? Dă-mi voie să îți zic o expresie pe care am auzit-o în perioada în care eram încă

1 *Marile speranțe,* de Charles Dickens.
2 *Stafia familiei Canterville,* de Oscar Wilde.

un adolescent slăbănog și plin de coșuri – „Uneori, pe bărbații bine îi duce capul chiar mai tare decât pe cei pociți".

Marina ridică din umeri, apoi izbucni în râs.

— Mai durează câteva minute până este gata acea cacao mult promisă, apoi putem să ne așezăm liniștiți, spuse David, îndepărtându-se în lungul holului.

— E în regulă, nu îți face griji. Așa cum ți-am zis, știu să aștept, preluă din voleu Maria.

Din bucătărie se auzi zgomot de veselă, de apă curgând, scârțâitul unei uși închizându-se, apoi se lăsă liniștea.

Așezată în fotoliu, cu cartea lui Dickens deschisă la întâmplare, Marina simți un fior rece în stomac. Brusc, amabilitatea lui David – *vin fiert sau cacao?* – i se păru deplasată pentru un infractor a cărui identitate tocmai fusese dezvăluită.

Cum am putut fi de proastă? Cât timp eu l-am așteptat aici, el a fugit pe ușa din spate. Sunt sigură!

Sări în picioare.

— Până este gata cana de cacao, crezi că ai putea să-mi dai un pahar cu apă? ridică ea vocea pe hol, refăcând drumul pe care plecase David.

O tăcere seacă, de casă pustie, răspunse chemării ei.

— David, ești aici, pot să intru? vorbi ea și mai tare.

Se opri în fața ușii aflate la capătul holului, încercând tematoare clanța. Mai rău decât să găsească ușa încuiată, ar fi fost să intre într-o cameră goală.

De pe partea cealaltă, vocea lui David se auzi înfundată:

— Minerală sau plată?

— Plată, bâigui Marina, neîndrăznind să-și ducă gestul până la capăt.

Ușa se deschise, lăsând să se vadă o bucătărie spațioasă, mobilată modern.

— Intră, te rog, îi aruncă David, grăbindu-se să se întoarcă la plita electrică unde un ibric tocmai dădea în clocot.

Deschise capacul unei cutii metalice.

— Mai tare sau mai slabă?

— Mai tare, șopti Marina, pășind în bucătărie.

— Ipsadixit[3], râse David.

Puse patru linguriță de cacao și puțină sare peste apa fierbinte.

Marina luă loc pe unul din scaunele aflate în jurul mesei și oftă în sinea ei. Aparent, latina îi era suficient de confortabilă lui David pentru a reformula dictonul folosind genul potrivit.

Bărbatul îi aruncă o privire peste umăr și readuse ibricul deasupra plitei. Amestecă până dădu în clocot, apoi trase vasul deoparte. Scoase din frigider o sticlă de apă plată și turnă într-un pahar pe care îl așeză în dreptul Marinei.

— Poftim și apa.

— Mulțumesc, rosti ea, înmuindu-și buzele în lichidul rece.

David se întoarse la băutura aburindă.

— S-o lași puțin să se răcească, e fierbinte rău, spuse el.

Turnă în două cești de porțelan, întinzându-i una Marinei.

— Așa voi face, fii fără grijă, râse ea, trăgând pe nări aroma tare.

David păstră un moment de tăcere, privind drept în ochii Marinei.

— Unde rămăsesem? zâmbi el.

---

3 „Așa a spus *ea*", variantă a celebrului dicton Ipsedixit, „Așa a spus *el*", expresie folosită de elevii lui Pitagora referindu-se la spusele maestrului lor.

Marina prinse ceașca între palme, lăsând-o să-i încălzească degetele. Simțea din tonul relaxat al vocii lui David că era prematur să-i vorbească despre motivul pentru care se afla acolo, atâta timp cât nu îi demonstrase dincolo de orice îndoială că știa cine este.

— În data de 24 aprilie 2013, spuse ea, un tweet aparținând organizației Associated Press anunța că două explozii s-ar fi petrecut la Casa Albă, președintele Barack Obama fiind rănit. În doar câteva secunde, anunțul a fost redistribuit de peste patru mii de ori. Până să apuce Associated Press să anunțe ca i-a fost spart contul de Twitter, în șase minute piața a fluctuat cu peste 135 de miliarde de dolari.

Luă o înghițitură, cercetându-l pe David pe deasupra ceștii.

— În zilele următoare, continuă ea, un grup intitulat „Syrian Electronic Army" – așa-zișii susținători ai președintelui Bashar Al-Assad – au revendicat atacul, făcându-i pe experții în domeniu să ridice din sprâncene. Deși recunoscuți pentru câteva succese anterioare relativ mediocre, compromiterea contului celor de la Associated Press se situa cu mult în afara capabilităților profesionale ale respectivei formațiuni.

Nările lui David se umflară pentru o fracțiune de secundă, oglindind o venă de sub pielea gâtului. Marina zâmbi, apoi spuse mai departe:

— Scoaterea în față a celor de SEA a fost o mișcare inteligentă, oferind o motivație ideologică unei lovituri pur financiare. Închipuiește-ți suma vehiculată, o sută treizeci de miliarde de dolari – miliarde, da? Cum ar fi fost ca cineva, un oarecine, să fi avut inspirația să investească în cele câteva minute în care piața s-a clătinat...

Marina scutură din cap, tristețea de pe chip fiindu-i contrazisă de batjocura din privire:

— Dar, cum ar fi putut acel cineva știi că piața urma să se prăbușească – ca apoi să-și revină chiar mai bine decât înainte – când totul s-a petrecut în doar șase minute?

Oftă, ridicându-și brațele în aer:

— Ar fi putut doar dacă ar fi a pus la cale întreaga afacere, corect?

David Aman clătină din cap, trecându-și palma peste obrazul nebărbierit.

— O teorie interesantă, rosti el, însă am impresia că omiți ceva.

Tăcu, susținându-i Marinei privirea.

— Ce anume? mormăi ea într-un târziu.

David puse ceașca înapoi pe farfurie, zâmbind ca un prestidigitator pe cale să dezvăluie publicului jobenul gol.

— Chiar tu ai spus-o, timpul scurt aflat la dispoziție. Adică, oare câte ordine poate plasa un investitor la bursă în șase minute? Douăzeci, treizeci? Și cât de mari să fi fost ele pentru a justifica riscul?

— Păi, cam trei mii de ordine – plus minus câteva zeci – cu sume variind între cinci sute și două mii de dolari fiecare!

Degetele lui David se crispară pe toarta ceștii. Marina continuă, neslăbindu-l din ochi:

— Cu totul, vreo șase milioane de dolari – o sumă aparent modică. Însă, luând în considerare rentabilitatea investițiilor făcute – care a ajuns până la patruzeci de mii la sută! – obținem frumușica sumă de un miliard și ceva de dolari.

Surâse, luând din vârful buzelor o înghițitură de cacao:

— Deloc rău pentru un an de muncă, nu-i așa?

David se încruntă.

— Nu mă laud că m-ar preocupa ce se întâmpla la bursă, dar îmi amintesc incidentul despre care vorbești. Nu reții să se fi pomenit ceva de vreo pierdere însemnată, cu atât mai mult una de peste un miliard...

— Din contră, râse Marina, au spus că piața și-a revenit la un nivel superior celui de dinainte de atac. Două au fost motivele pentru care au păstrat tăcerea: primul, le-a luat suficient timp până și-au dat seama ce li s-a întâmplat, apoi, când au realizat dimensiunile jafului, n-au vrut să le mai dea și altora idei.

Marina tăcu, lăsându-l pe David să aștepte continuarea. Într-un târziu, spuse ca pentru sine:

— Și bine au făcut, crede-mă. Pe lângă ce s-a întâmplat în 24 aprilie 2013 în America, isprăvile lui Mitnick[4] par bâlbâielile unui copil de grădiniță nu foarte dotat.

Marina se ridică în picioare. Timpul era scurt, iar lucrurile nu înaintau așa cum și-ar fi dorit. Ar fi vrut să-și poată păstra câteva cărți deoparte, dar devenea din ce în ce mai convinsă că singura modalitate de a-l face pe David să renunțe la atitudinea dezinteresată și vag amuzată era să-i demonstreze că știa tot. Respiră adânc, apoi spuse:

— Când contul lui Associated Press a fost compromis, au circulat mai multe speculații. De ce ei și nu USA Today, New York Times ori The Wall Street Journal? Iar adevărul este că ar fi putut fi oricare dintre ei – cred eu.

— Ce te face să afirmi asta? rosti David.

Vocea îi sună plat, anunțând un căscat iminent.

4 Kevin Mitnick, celebru hacker american. A fost arestat și condamnat în 1995.

Marina privi pe fereastră. La câțiva metri depărtare se afla zidul care separa grădina casei lui David de cea a ambasadei Rusiei.

— O intuiție, șopti ea. Fără s-o pot dovedi în vreun fel, sunt sigură că din 2010 și până în 2013, Delta Sw0rd a ținut sub supraveghere toate publicațiile mari din America, concentrându-și atenția asupra angajărilor pe care acestea le-au făcut. S-a întâmplat ca cei de la Associated Press să nimerească primii omul potrivit în poziția potrivită, atâta tot.

— Cum ar fi...? rosti David, lăsând întrebarea să plutească în aer.

Marina ignoră seriozitatea ironică din vocea lui David, genul de ton pe care oamenii îl păstrează pentru susținătorii curelor de slăbire cu ciocolată, și spuse:

— Cea de director al unuia dintre departamentele mari. Însuși Delta Sw0rd dacă l-ar fi infiltrat în respectiva poziție și nu s-ar fi potrivit mai bine de atât.

David se întoarse către ibricul aflat pe aragaz. Umplu din nou ceașca Marinei, apoi pe a lui.

— Lasă-mă să ghicesc: incompetent, trecut murdar, lesne de șantajat? se interesă el, luând o înghițitură.

— Din contră, fost corespondent de război și pilot pe avioane cu reacție în timpul liber. Un tip obișnuit să ia decizii în vâltoarea momentului. De aici i s-a și tras, de fapt.

Marina se opri din povestit, lăsând tăcerea să umple camera. Din depărtare se auzi sirena unei salvări parcurgând în viteză bulevardul Kiseleff. *Oricine o fi înăuntru, sper să ajungă cu bine la spital,* se auzi ea gândind.

David se ridică de pe scaun.

— Vrei puțină scorțișoară în cacao? Îi dă o aromă deosebită.

Dintr-un dulap suspendat, scoase o cutie de mici dimensiuni și spuse pe jumătate întors:

— Știi, abia acum realizez că la acea vreme detaliile privind lovitura în sine au fost practic inexistente, presa concentrându-se mai mult pe aspectul ideologic și pe întrebarea dacă a existat sau nu vreo legătură între președintele Al-Assad și organizația care a revendicat lovitura.

Urmărindu-l cum își presară scorțișoară în ceașcă – de parcă nimic în lume nu l-ar fi putut întrerupe – Marina simți că îi vine să răcnească din fundul plămânilor și să pufnească în râs totodată. Individul avea tupeu, nu glumă! Așteptă până când fu sigură că iritarea nu i se va citi în voce.

— Un alt lucru care n-a fost dat publicității a fost modalitatea, de-a dreptul banală, prin care atacatorii au reușit să compromită contul de Twitter al celor de la Associated Press: un e-mail prin care noul director era anunțat că, datorită mai multor tentative de autentificare eșuate, i-a fost restricționat accesul la contul de serviciu. Mesajul se încheia cu îndemnul adresat destinatarului de a-și schimba urgent parola.

— Ceea ce a făcut neîntârziat și fără să întrebe pe nimeni, interveni David.

— Întocmai cum îi era stilul, încuviință Marina. Delta și-a intuit perfect omul atunci când i-a trimis un mesaj care necesita o acțiune imediată și decisivă.

— Fantastic! Și ce s-a întâmplat mai departe? exclamă David, lovindu-și palmele de genunchi.

Sprâncenele subțiate din pensetă ale Marinei coborâră, întunecându-i privirea. Ce motiv avea David să tragă de timp?

Un sentiment de pericol iminent i se cuibări în stomac, făcând-o să se întrebe dacă nu ar fi mai bine să-și cheme colegii pentru a-l lua pe sus pe măscărici. Clătină din cap, refuzând ideea. Era esențial ca David să primească de bună voie propunerea pe care avea să i-o facă. Hotărâtă să scurteze pe cât posibil povestea, reluă:

— Cu ajutorul datelor de acces furnizate de noul director – care, bietul de el, a crezut că introduce vechea parolă pentru a primi una nouă – atacatorii au trimis mesajul care avea să bulverseze o lume întreagă: *Breaking: Two explosions in the White House and Barack Obama is injured*[5]. Ce a urmat a fost un haos generalizat. În doar câteva clipe, piața a pierdut un procent – adică, doar de douăsprezece ori mai puțin decât a făcut-o în 29 octombrie 1929, ziua care a marcat începutul Marii Depresiuni. Ajutați de sisteme computerizate, investitorii s-au orientat către active mai sigure, influențând masiv trezoreria și piața monetară și destabilizând și mai mult bursa.

David luă o înghițitură, ținând ceașca între palme.

— O situație potențial dramatică, clătină el din cap. Ce nu înțeleg, însă, este modalitatea prin care atacatorii au obținut un câștig de pe urma ei. Parcă așa spuneai, nu? Că motivul loviturii ar fi fost unul financiar...

Dădu să mai adauge ceva, apoi spuse:

— Sigur nu vrei și tu puțină scorțișoară? Crede-mă, este delicioasă!

Chipul Marinei fu străbătut de un rânjet: *Crede-mă, nu mai puțin delicioasă decât ceea ce urmează să auzi!*

5 Știre de ultimă oră: Două explozii în Casa Albă, iar Barack Obama este rănit.

Își luă o secundă pentru a pregăti momentul. Îi făcea plăcere să-și etaleze abilitățile de investigator în fața lui, să-i arate că se dovedise capabilă să desfacă nodul gordian pe care abilul Delta Sw0rd îl lăsase în urma lui.

— În primă fază, nici analiștii guvernamentali americani n-au fost în stare să spună cum, spuse ea, vânând pe chipul lui David acea tresărire de ușurare care nu întârzie să se producă.

Se aplecă înainte, înfulecându-l din ochi:

— Ideea genială a atacatorilor, a ta David, a fost folosirea unui virus capabil să interconecteze câteva mii de telefoane mobile, făcând astfel posibilă plasarea a peste cincizeci de mii de ordine la bursă într-un interval de doar trei minute.

Din vag interesată, expresia lui David se transformă într-una de surpriză totală.

— Mă tem că nu înțeleg, rosti el, dând senzația că se află pe punctul de a izbucni în râs. Adică, vrei să-mi spui că eu aș fi acest Delta Sw0rd despre care îmi tot povestești de când ai venit?

Marina clătină din cap, buzele strângându-i-se într-o expresie de tristețe dojenitoare:

— David, este inutil să negi, am nenumărate dovezi care demonstrează fără urmă de îndoială că tu și Delta Sw0rd sunteți una și aceeași persoană. Serios, cu cât te prefaci mai puțin că nu știi despre ce este vorba, cu atât mai repede îți pot spune despre motivul pentru care mă aflu aici.

— Marina – dacă ți-am reținut bine numele – spuse David, alegându-și cu atenție cuvintele, nu știu despre ce dovezi este vorba, dar în mod evident ele sunt greșite. Oricât mi-ar plăcea să mă văd în persoana unui Robin Hood expert în calculatoare, cunoștințele mele de computer se rezumă la Word, Excel și alte

câteva unelte de care mă folosesc în meseria mea, cea de consultant în analiza datelor.

— Cuburi multi-dimensionale, pivoți și data mining[6]. O excelentă acoperire pentru un calculatorist care vrea să-și ascundă adevărata identitate, râse ea.

— Altfel spus, îi ținu isonul David, tipul care în urma unor analize savante privind structura coșului de cumpărături, îi sfătuiește pe proprietarii magazinelor să pună pungile de chipsuri lângă dozele de bere, și mușțarul lângă caserolele de mici. Îmi pare rău, dar trebuie să te dezamăgesc. Altcineva este Delta Sw0rd, nu eu.

Marina clătină din cap, țintuindu-l pe David cu privirea. Îi dispăruse orice urmă de nesiguranță. Tulburarea mascată de pe chipul bărbatului vorbea volume despre zbuciumul lui interior.

— Pentru început, spuse ea, aș dori să lămurim câteva lucruri. Primul, nu sunt pe ștatul de plată al niciunui guvern, fie el român, american sau de aiurea.

— Dar? rosti David, străduindu-se să pară dezinteresat.

Și iată motivul pentru care a acceptat să stăm de vorbă, zâmbi Marina în sinea ei, *nevoia de a ști cine se află pe urmele lui: oamenii legii sau un potențial client?*

— David, îți înțeleg reticența. Și eu dacă aș fi fost în locul tău, crede-mă, mi-ar fi fost teamă. Te uiți la mine și nu ai de unde să știi ce se întâmplă dacă admiți că tu ești Delta Sw0rd. Îți pun cătușele sau îți fac o propunere în ale cărei zero-uri – că tot ai tu unul în pseudonim – ai să te încurci numărându-le, nu-i așa?

6 Concepte specifice domeniului informatic cunoscut sub numele de Business Intelligence.

David își coborî privirea. Pe fundul cești mai rămăsese puțină cacao. Rămase cufundat în gânduri, ignorând prezența tinerei. În cele din urmă, bău ceașca dintr-o înghițitură.

— Interesantă băutură. Aromată, îmbiindu-te s-o încerci. Iute la gust de îndată ce ai făcut-o. Întocmai ca situația de față, zâmbi el. Așeză înapoi ceașca pe masă. Dacă memoria nu mă înșală, parcă spuneai că Delta Sw0rd a câștigat o mulțime de bani în urma loviturii pe care a dat-o. Oare ce sumă ai putea să-i propui unui om a cărui avere se ridică la peste un miliard de dolari, în așa fel încât să-l tentezi?

Fu rândul Marinei să se așeze picior peste picior.

— Având în vedere gusturile rafinate ale domnului în discuție, cum ar fi yacht-ul cu care a străbătut Mediterana din iunie până în septembrie, cred că am putea găsi una adecvată, îi șopti ea cu o privire de cobră învăluindu-și prada.

— Dacă te referi la coaja de nucă cu care am făcut vara trecută câteva drumuri în arhipelagul grecesc, să știi că nu-mi aparține. Mi-a fost dată cu titlu de împrumut de către un client în semn de mulțumire pentru serviciile aduse.

Marina surâse, arătând un șir de dinți impecabil de albi.

— Adevărată coajă de nucă: două punți, bar în aer liber și loc de aterizare pentru elicopter, proprietarul fiind, ca să vezi, o firmă de avocați din India. Până aici, nimic spectaculos. Dar, dacă sapi mai adânc, constați că această companie de avocatură – în fond, o simplă cutie poștală într-un oraș uitat de Dumnezeu – sunt proprietarii casei în care locuiești tu acum. Bizar lucru, nu crezi?

David schiță o jumătate de ridicare din umeri, evitând privirea Marinei.

— O simplă coincidență, nimic mai mult, mormăi el.

Marina izbucni în râs. Craniul ras și urechile lipite de cap îi ofereau mina unui elf răutăcios.

— Îmi aduc aminte, spuse ea, de vorbele unui general englez din timpul celui de-al Doilea Război Mondial: „Prima dată e întâmplare. A doua oară este coincidență, însă a treia oară sigur este infiltrare inamică". Dar, reluă ea înainte ca David să aibă ocazia de a spune ceva, ai dreptate, nu despre bani este vorba.

David își cuprinse bărbia în podul palmei. Pe lângă amuzamentul de fațadă, în ochii lui își făcuse loc o urmă de teamă. Marina zâmbi. Dacă nu era vorba despre bani, atunci trebuia să fie ceva de natură ideologică. David avea dreptate să-i fie frică. Oricând poți cumpăra un mercenar oferindu-i mai mult decât îi dă actualul stăpân, dar nu-l poți despărți pe un soldat de crezul lui altfel decât luându-i viața.

— Dar despre ce altceva? întrebă el.

— Ce ai zice dacă ți-aș spune că este vorba despre prezervarea modului nostru de viață? spuse Marina, surâzând în sinea ei. Știa deja care va fi răspunsul lui David. Așa cum o femeie frumoasă pare și mai atrăgătoare așezată lângă una șleampătă, așa și un ideal devine mai înalt atunci când îl pui lângă unul trivial.

Pe chipul lui David se așternu o expresie de dezgust, buzele depărtându-i-se ca de un miros respingător.

— Adică dreptul de a consuma fără măsură, de a înlocui cultura cu spectacole de televiziune care ar plictisi până și o maimuță suferind de microcefalie? De a îngropa planeta sub un munte de gunoaie?

Privi într-o parte, mestecându-și cuvintele:

— Știi, începe să-mi pară rău că nu sunt celebrul Delta Sw0rd, să te pot refuza cu și mai mult aplomb decât o fac ca simplu David Aman. Mare păcat!

Deși se așteptase la o asemenea reacție, Marina se văzu nevoită să-și ascundă zâmbetul ducând ceașca la buze. Luând în considerare motivul pentru care se afla acolo, era încurajator să vadă blazarea de suprafață a play boy-ului fiind înlocuită de convingerile militantului pregătit să lupte pentru crezul lui.

— Să înțeleg că protejarea consumerismului nu ar avea cine știe ce șansă în fața lui Delta Sw0rd?

— Nu știu ce s-ar întâmpla în cazul lui, rânji David, dar știu sigur că eu nu m-aș strădui prea tare să apăr un stil de viață pe care îl găsesc obscen prin dezinteresul pe care îl manifestă față de consecințele acțiunilor sale.

— Nici pentru apărarea libertății de exprimare, care, fără îndoială, reprezintă o parte importantă a vieții noastre, nu găsești că ar trebui să ne ridicăm? nu rezistă Marina să nu-l provoace.

Linia gurii lui David se strânse. Ochii îi spintecau aerul ca două cioburi întunecate.

— Poate că înainte să ne ridicăm în apărarea libertății necondiționate de expresie, ar trebui să ne asigurăm că înțelegem responsabilitatea care o însoțește. În caz contrar, în curând nu va mai exista un stil de viață pe care să-l apărăm. Dă unor copii de grădiniță cheile de la centrala termică și vezi ce se întâmplă. Se joacă frumos sau aruncă clădirea în aer?

— Dar cine hotărăște pentru mine ce este obscen și ce nu? i-o tăie Marina.

Înverșunarea de pe chipul lui David fu îndulcită de umbra unui zâmbet. Se adresă nu doar Marinei, ci și lui însuși:

— Tu și numai tu. De aceea este atât de important să cultivi în oameni întâi responsabilitatea, apoi libertatea. Să înțelegem că este greșit să ucizi pentru a-ți apăra religia, cum la fel de îngrozitor este să-ți bați joc de credințele oamenilor doar pentru a vinde o fițuică de ziar sau alta.

— Și unde tragi linia dintre obscen și libertatea de expresie? dădu glas Marina întrebării la care ea însăși nu știa ce să răspundă.

David luă ceașca goală de pe masă, o ridică până în dreptul ochilor, apoi o așeză înapoi pe farfurie.

— Am să-ți răspund cu o expresie folosită de un judecător al Curții Constituționale a Statelor Unite pentru a explica diferența între pornografie și dreptul la liberă exprimare: „Am s-o recunosc [pornografia] atunci când am s-o văd". Nu vezi? Facem ce facem și tot la busola interioară ne întoarcem.

— Și ce faci atunci când busola unuia este mai sensibilă decât a altuia? șopti Marina.

David privi în depărtare. Milenii de conflicte se opriră în loc, așteptând o rezoluție.

— Crești responsabilitatea și într-unul și în celălalt până când găsesc o cale comună de conviețuire, oftă el în cele din urmă.

Liniștea cuprinse încăperea, completând noaptea ce se întrezărea dincolo de ferestrele bucătăriei.

— Ce ai zice dacă ți-aș spune că soarta întregii planete stă în cumpănă? rosti încet Marina.

— Ți-aș răspunde că ne-am dus pe copcă. Pentru că nici un hacker, fie el și Delta Sw0rd, nu va putea să intre în computerele navei extraterestre pentru a planta virusul salvator, îi răspunse David râzând. Se aplecă înainte, îngroșându-și vocea:

— Ne invadează marțienii? Vin să-și ia înapoi Sfinxul, Piramidele și rețeta de sarmale în foi de viță cu iaurt a bunicii?

Începe! gândi Marina. În minte îi apăru imaginea unor mașini de curse ambalându-și motoarele.

— De dincolo de Marte sosesc, șopti ea. Nu vin să ia înapoi piramidele, habar n-au că am construit unele, dar pot să-ți garantez că vor fi extrem de surprinși atunci când le vor vedea.

David se sprijini cu coatele pe genunchi, căutând pe chipul tinerei femei un indiciu că își bate joc de el.

— La sarmalele în foi de viță cu iaurt te referi, nu-i așa?

Glasul îi sună spart, împrumutând întrebării lui un aer de îngrijorare absurdă.

— Doar la ele nu, surâse Marina. În lipsa cărnii de dinozaur, mă tem că interesul pe care l-ar stârni o astfel de delicatesă ar fi unul redus.

David își trecu mâna prin păr, apoi izbucni în râs:

— Glumești, nu-i așa? Adică, nu poate fi adevărat – mai apucă el să spună. Telefonul aflat pe masă emise o cascadă de bip-uri sonore. Ai venit însoțită? mârâi el, înhățând aparatul.

— Da, bâigui Marina, neștiind cum să interpreteze paloarea ce cuprinsese chipul lui David. E vreo problemă?

— Fii sigură că este, sări David de pe scaun. Din doi pași ajunse în hol, oprindu-se la câțiva metri de ușă. Spune-le să se întoarcă, altfel șansa oricărei înțelegeri pică!

Între timp Marina i se alăturase.

— Nu înțeleg, se bâlbâi ea.

— Ba eu cred că înțelegi, continuă David pe același ton. Îi arătă clanța care tocmai se apăsa. Îți zic pentru ultima oară, spune-le să se întoarcă sau îți promit că nu vei obține nimic din ceea ce vrei, indiferent despre ce ar fi vorba!

— Iar eu îți zic că trebuie să fie o greșeală, spuse Marina. Se sprijini de perete; genunchii îi tremurau. Continuă în șoaptă: Înainte să vină în persoană, colegii mei m-ar fi sunat.

David întoarse către ea ecranul telefonului mobil. Doi bărbați, filmați de o cameră video ascunsă, șușoteau de partea cealaltă a ușii.

— Ești sigură? Poate vrei să te uiți mai bine, ricană el.

— Da, sunt sigură, murmură Marina. Habar n-am cine sunt oamenii aceștia, nu i-am văzut în viața mea.

Își trecu mâna peste craniul ras, zicând ca pentru sine:

— Nu înțeleg ce se întâmplă. Dragoș și ceilalți colegi ai mei n-ar fi trebuit nici măcar să-i lase să intre în curte...

David înregistră din mers tremurul mâinilor și paloarea chipului Marinei. Deschise gura pentru a-și relua amenințările, apoi realiză că prezența celor doi bărbați era lipsită de sens. La ce bun să folosești forța împotriva cuiva pe cale să se predea de bună voie? Rămase nemișcat, paralizat de golul rece din stomac. *Doar dacă tabăra căreia i se predă nu este și a ta...*

Stătu un moment în cumpănă, ascultând de vocea intuiției, apoi se decise să meargă pe mâna Marinei. Ea cel puțin îi lăsase impresia că ar fi dispusă la negocieri, în timp ce mutrele colțuroase ale celor de afară nu promiteau nimic bun. O prinse de braț.

— Nu au făcut-o pentru că probabil sunt morți, îi șopti, trăgând-o în direcția bucătăriei. Vino, timpul pe care îl avem este scurt.

Ca pentru a-i da dreptate, dinspre ușă se auzi un clinchet metalic. David privi scurt peste umăr, grăbind pasul.

— Nu știu cine sunt băieții de afară, dar tocmai au deschis ca pe nimic o încuietoare Stanley făcută pe comandă, o piesă

garantată cu surle și trâmbițe – și un preț pe măsură – ca fiind impenetrabilă.

— Știu eu, șopti Marina, lăsându-se mai mult dusă pe sus decât mergând.

— Imediat ce vom ieși de aici, am să te rog să-mi spui și mie.

Năvăliră în bucătărie.

— Mă tem că nu vom apuca, rosti obosită Marina. Așa cum noi ne-am postat oameni ca să nu poți fugi pe ieșirea de serviciu, sunt sigură că la fel au procedat și ei.

— Sunt convins că așa au făcut, însă ușa din spate nu are încuietoare exterioară. Singurul mod prin care ar putea să intre ar fi să arunce peretele în aer, lucru deloc recomandat când la nici douăzeci metri se afla ambasada rusă.

— Atunci?

Marina schiță gestul de a se așeza pe scaun. Ce altceva ar fi putut face? Erau înconjurați, pierduseră.

— Spune-mi, chiar te așteptai ca un tip cu o avere de peste un miliard de dolari – în fond, numai vreo două sute patruzeci și ceva de milioane – Marina tresări, în privirea ei oglindindu-se o adâncă surpriză – despre care se spune că a înnebunit de cap majoritatea organizațiilor teroriste și a guvernelor legitime – nu că ar fi cine știe ce diferență între ele – să locuiască într-o casă unde ar putea fi prins ca un guzgan în cursă?

David smuci ușa de la cămară, făcându-i semn Marinei să-l urmeze. Din holul casei se auzi un zgomot de fiare puse în mișcare. O umbră de îngrijorare întunecă chipul lui David.

— Sper ca măcar ultima încuietoare, cea biometrică, să le dea mai mult de furcă.

Închise ușa cămării, înghesuindu-se lângă Marina.

— Te rog, zi-mi că nu te gândești să ne ascundem aici până pleacă, murmură tânăra, strângându-și brațele la piept.

David o cuprinse în treacăt de umeri, lipind-o de el. Marina simți o fărâmă de speranță încălzindu-i sufletul. Gestul lui fusese cel al unui comandant retrăgându-se pe drumul de primejdie, nu al unui fricos gata să se ascundă în spatele butoiului cu murături.

David își lipi palma de laterala unui dulap plin cu diverse articole de băcănie.

— Durează câteva secunde identificarea, șopti el, păstrându-și mâna nemișcată. Dacă gealații de afară nu i-au venit încă de hac scanerului de retină instalat în vizorul ușii, înseamnă că mai avem ceva timp.

Parcă vrând să îl contrazică, zgomotul unei explozii înfundate scutură casa. Sticlele de oțet și ulei aflate pe rafturi se ciocniră între ele, dând impresia unui cutremur de pământ.

Dulapul pivotă în jurul unor suporți invizibili, desprinzându-se de perete. David trase de mânerul unui chepeng apărut în podea.

— Intră aici, o zori el pe Marina, făcându-i semn în direcția intrării secrete.

Tânăra îi urmă îndemnul fără să crâcnească, repezindu-se să coboare o scară ale cărei trepte metalice dispăreau în adâncul pământului. David o urmă, trăgând după el capacul. Chepengul se închise fără zgomot.

— Rămâi unde ești, îi șopti el, acționând un buton amplasat în tavan.

Alăturat, lumina unui led cât vârful de ac se transformă din roșu în verde. David acționă pe pipăite un întrerupător, aprinzând mai multe becuri aflate undeva sub ei.

— Acum poți să cobori. Grăbește-te, murmură el, atingând-o pe umăr.

Tânăra căută cu piciorul următoarea treaptă, mulțumind providenței pentru inspirația de a-și fi luat ghete fără tocuri. Inițial, optase pentru unele foarte elegante, dar renunțase la ele în ultimul moment. IQ-ul ei de 187, număr care o plasa în clubul geniilor oficial recunoscute, se revoltase în mod organic împotriva imaginii de vampă expunându-și farmecele. În plus, simțise că un decolteu adânc și niște pantofi cu toc înalt nu ar fi făcut vreo diferență în cazul lui David. Celor ca el trebuie să le zăpăcești mai întâi mintea, abia apoi trupul.

Una câte una, barele metalice ale scării se succedară sub tălpile ei, aducând-o într-o cameră al cărei tavan jos era întrerupt din loc în loc de lămpi fluorescente.

David i se alătură.

— Scoate-ți mobilul, cheile de la mașină, ceasul și orice alt dispozitiv electronic pe care-l porți asupra ta și aruncă-le aici, spuse el, deschizând capacul unui butoi din plastic în care ar fi putut încăpea o persoană de statură mijlocie.

— Îmi pare rău, dar nu este posibil. Am câteva telefoane importante de dat, spuse Marina, făcând un pas în spate. Din interiorul recipientului se ridicau vapori iuți, iritându-i ochii și nările.

— Ascultă-mă, strecură David printre dinți, e clar că băieții de sus nu sunt niște amatori. Au desfăcut una dintre cele mai scumpe încuietori din lume ca pe o nenorocită de cutie de scrisori, iar când cea biometrică le-a dat de furcă mai mult decât erau pregătiți să-și bată capul cu ea, au aruncat-o pur și simplu în aer.

Sprijini capacul de perete, își scoase ceasul de la mână, un Chopard automatic, și îi dădu drumul în interiorul butoiului. Procedă la fel cu telefonul mobil, apoi începu să-și desfacă nasturii cămășii.

— Ce faci? căscă Marina ochii.

David dădu drumul cămășii în butoi, făcând să clocotească lichidul dinăuntru.

— Poți să zici că sunt paranoic, dar știu că este suficient un cip de dimensiunea unei gămălii de ac pentru a-i da cuiva de urmă. Își feri privirea:

— Am să te rog să faci la fel cu hainele tale. Îți voi da imediat altele.

— Vrei să mă dezbrac? ...de tot? îngăimă ea, văzându-l pe David că își dă jos mocasinii.

— Nu, deocamdată vreau să îmi dai telefonul mobil și ceasul, întinse David mâna. Deși locul este ecranat, nu vreau să riscăm inutil.

— Ce este în butoi? întrebă Marina. Puse în palma lui David cele cerute fără să resimtă cine știe ce pierdere. Își știa pe dinafară numerele din agendă, iar ceasul, deși o piesă relativ scumpă, nu prezenta vreo valoare sentimentală.

— Acid fluorhidric concentrat, singurul care atacă cuarțul, răspunse David.

Coborî cu atenție telefonul Marinei până aproape de suprafața lichidului, de unde îi dădu drumul să cadă. Ceasul îi urmă.

— Chiar este obligatorie partea cu dezbrăcatul? mârâi Marina, prinzându-și umerii în cruciș cu brațele.

David își desfăcu cureaua, apoi șlițul pantalonilor.

— Stai liniștită, n-am să mă uit, spuse el, rămânând gol.

Dădu drumul blugilor în butoi, apoi se îndreptă către un dulap aflat în apropiere. Marina își feri privirea, însă doar pe jumătate. Emanând o energie atavică, trupul lui David încărca cu electricitate camera de sub pământ. Tânăra roși, simțindu-și gura uscată.

— Cupă A, A plus?

Vocea îi sună înfundată, prinsă între ușile dulapului.

— B, mormăi înțepată Marina, trăgând de umeri în spate.

David scoase afară un plic conținând lenjerie intimă din dantelă neagră. Continuă tot fără să se întoarcă:

— Șaizeci în talie?

— Cincizeci și opt, răspunse Marina, tonul devenindu-i tot mai neprietenos. Auzi, se burzului ea, înțeleg de ce a fost nevoie să ne distrugem mobilele, dar hainele? Serios, îmi vine greu să cred că cineva ar fi implantat un transmițător în bareta sutienului meu sau – glasul i se destinse într-un zâmbet care nu îi ajunse și pe chip – în elasticul chiloților tăi.

David se întoarse doar pe jumătate, rămânând cu trupul îndreptat către interiorul dulapului.

— Transmițătoare, nu. Ar fi prea simplu de găsit. Ajunge însă o versiune miniaturizată a cipurilor folosite de supermarketuri pentru a securiza articolele scumpe, iar treaba e gata. Uită-te la acțiunile urmăritorilor noștri; îmi este clar că nu de ieri de azi ne urmăresc. Tot ce ne-am cumpărat între timp, sutiene, chiloți, parfumul favorit, toate ar putea fi purtătoarele unui astfel de sistem de identificare. Adu-ți aminte prin dreptul câtor dispozitive de securitate treci într-o zi. Magazine, benzinării, biblioteci, sedii de firmă... să mai enumăr?

— Nu, cred că este de ajuns, își lăsă Marina privirea în podea.

Peste umăr, David îi întinse lenjeria și o pereche de blugi prespălați.

— Îmi pare rău, dar mă tem că în rezerva mea de haine de damă nu se află nimic potrivit cu vremea de afară; era vară când am fost la cumpărături. Până ieșim de aici, va trebui să te mulțumești cu o linie mai puțin feminină, zâmbi el. Adăugă deasupra o cămașă bărbătească din flanel și o pereche de pantofi sport.

Marina luă hainele din mâinile lui David, apoi se întoarse cu spatele la el. Merse în colțul cel mai îndepărtat al încăperii și începu să se dezbrace.

— Chiar așa, spuse ea, trăgându-și peste cap puloverul, cum se face că în pivnița ta secretă există haine de damă?

— Pentru exact o situație ca cea în care ne găsim, îi răspunse David îmbrăcându-se cu o precizie în mișcări pe care te-ai fi așteptat s-o vezi mai degrabă la un soldat familiarizat cu alarmele nocturne decât la un bărbat cu aer de gigolo. Scoase afară din dulap o pereche de bocanci înalți și începu să se încalțe. Când termină, înaintă către centrul camerei, având grijă să rămână cu spatele la Marina și spuse:

— Știind că ziua aceasta s-ar putea să vină, m-am asigurat că există un minimum de îmbrăcăminte pentru o eventuală companie feminină, dacă se întâmpla să nu fiu singur la momentul respectiv, spuse David, concentrându-se asupra unui telefon cu antenă pe care îl luase din același dulap.

În colțul ei, Marina termină să-și scoată pantalonii. Temătoare, degetele i se întâlniră între omoplați, căutând încuietoarea sutienului. Își drese glasul, simțind nevoia să umple cu ceva frigul care se pregătea să-i cuprindă trupul gol:

— Presupun că cei care ne caută știu că n-am părăsit casa, spuse ea. Te aștepți pur și simplu să plece, negăsind pe nimeni? Dacă da, mă tem că nu așa vor sta lucrurile...

De deasupra răsună un ciocănit.

— Din contră, știind cât de repede au trecut de ușa de la intrare, mă aștept să facă exact ceea fac acum, rosti David cu glas scăzut.

— Adică? bâigui Marina, ridicând ochii către tavan.

Își simțea trupul amorțit, parcă aparținând unei alte persoane. Misiunea ei eșuase înainte de a începe. Căută cu privirea în jur. Din refugiu, ascunzătoarea de sub casa lui David se transformase într-o capcană cu fălci din beton, gata să-i țină în loc până la sosirea vânătorilor.

Un metru mai încolo, ciocănitul se repetă.

— Ce auzi, spuse David, apăsând grăbit pe tastatura telefonului, este un sonar industrial folosit în depistarea cavităților în pământ. Încă două, trei, lovituri și vor avea imaginea în 3D a întregii camere, inclusiv a locului unde ne aflăm noi.

Dus de graba momentului, se întoarse către Marina, prinzând o frântură din imaginea trupului ei nud.

— Iartă-mă, n-am vrut, se înroși el până în vârful urechilor.

Luă din dulap o jachetă de iarnă umplută cu puf de pinguin împreună cu un rucsac de dimensiuni reduse. Prin materialul impermeabil, inventarie conținutul trusei de supraviețuire: acte false, bani – în lei și euro – un laptop, câteva telefoane mobile cu cartelă și un revolver cu țeava scurtă. Spuse peste umăr:

— Te rog să te grăbești. Nu m-ar mira dacă băieții de sus ar folosi încă o dată explozibili. Au făcut-o afară, nu văd de ce s-ar formaliza să procedeze la fel și în casă.

Cu telefonul la ureche înaintă către peretele opus scării de acces.

— Priviet, rosti el în rusă, apoi continuă în engleză: Sunt Koschei. Am nevoie să folosesc tunelul. Codul de identificare este: gama, alfa, patru, cinci, zero, teta. Solicit protecție imediată. Repet, solicit protecție imediată, două persoane.

Pivotă pe călcâie, regăsindu-se față în față cu Marina. În ciuda situației tensionate, pe buze îi flutură un zâmbet de bărbat admirând o femeie frumoasă. Îmbrăcată doar în lenjerie neagră de dantelă, Marina ar fi putut face de rușine un fotomodel profesionist. Îi făcu semn să se grăbească, indicându-i cu degetul încheietura mâinii: timpul era scurt. Tânăra se smulse din neclintire și reluă îmbrăcatul.

David schimbă telefonul de la o ureche la cealaltă, între sprâncene apărându-i o cută adâncă.

— Nu aștept să verifici cu șeful tău! se răsti el în receptor. Lasă-ne să intrăm, apoi poți să vorbești cu cine vrei tu.

Scrâșnetul unui obiect târât pe podea se auzi de deasupra. Marina tresări în direcția scării cu trepte din metal. *Sunt în cămară*, își spuse. Mânată de o senzație reînnoită de panică, îngenunche să-și lege șireturile.

Două lovituri consecutive, urmate de o serie de alte câteva, ajunseră până la ei. *Deschideți, știm că sunteți înăuntru!* se auzi o voce înfundată. Alte zgomote îi urmară.

Dintr-un pas, David se interpuse între Marina și scară. Gestul îi veni reflex, fără să se gândească ori să ezite. Fu rândul Marinei să zâmbească. Într-o situație limită, îi era limpede că David n-ar fi stat pe gânduri să-și riște viața pentru a o salva pe a ei.

— Nu mă interesează că șeful tău este într-o întâlnire, continuă el la telefon, furia incendiindu-i fiecare cuvânt, așa cum, crede-mă, nici lui nu-i va păsa de tine mâine când căcăstoarea va exploda cu tot cu tron. Pentru că o va face, te asigur, dacă nu ieșim cu bine de aici. Ajunge să nu postez pe 4chan un mesaj anume pentru ca dezvăluirile lui Snowden să pară o rafală de bășini obosite pe lângă știrea celor două submarine rusești care așteaptă acoperite de nămol în largul coastelor americane.

Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi un bâzâit electric făcu podeaua să vibreze, iar o bucată de zid pivotă.

— Rămâi pe loc, îi șopti David Marinei, punându-și în trecere palma pe antebrațul ei.

Pe podea zăceau aruncate restul de haine. David le luă, puse deasupra telefonul cu antenă și le aruncă pe toate în butoiul cu acid fluorhidric. Lichidul bolborosi, însoțind scufundarea obiectelor.

— Urmează-mă, spuse el, săltându-și pe umăr rucsacul.

Prinse mâna Marinei și împreună pătrunseră prin ușa din perete. În urma lor, zidul se roti la loc, separându-i de ascunzătoarea de sub casă.

☆ ☆ ☆

Un tunel îngust îi preluă, obligându-i să stea unul în spatele celuilalt. Lumina roșie a unei lămpi de avertizare clipea intermitent în capătul opus.

— Unde ne aflăm? șopti Marina, tremurând incontrolabil.

Față de pivnița pe care tocmai o părăsiseră, în pasaj temperatura era cu câteva grade mai coborâtă.

David își scoase jacheta, rămânând doar într-o helancă rulată pe gât.

— În drum spre ieșire, zâmbi el. Pune-o pe tine. E frig.

Tânăra primi haina de puf, ajutându-l pe David s-o învelească în ea.

— Dar tu? Ție n-o să-ți fie frig?

— Sunt băiat mare, mă descurc. În plus, nu cred să dureze mai mult de câteva minute până când ofițerul de serviciu va trece prin toate protocoalele necesare pentru a ne permite accesul în incinta ambasadei. O să meargă repede, ai să vezi.

Marina rămase în cumpănă preț de o clipă, apoi spuse:

— Nici să nu te gândești. Fie o iei înapoi, fie... – buzele i se subțiară într-o linie încăpățânată – ... mă iei în brațe. Adăugă repede, roșeața cuprinzându-i obrajii: Ți-am zis, ești singura noastră speranță. Trebuie să mă asigur că nu pățești nimic...

Pe chipul lui David trecu un zâmbet fugar. În ochi îi apăru o umbră de căldură.

— Dacă așa stau lucrurile, mă tem că n-am altă soluție decât să urmez indicațiile primite. Binele umanității înainte de toate!

Își strecură brațele pe sub jachetă, lipind-o pe Marina de el. Îi șopti la ureche:

— Apropo, să știi că imediat ce ieșim de aici, îmi datorezi o explicație și o cafea fierbinte, nu neapărat în ordinea asta.

Marina îl cuprinse cu brațele, savurând un moment de intimitate vinovată, apoi oftă în sinea ei. Contrar farmecului personal și al modului în care știa să se poarte cu o femeie, individul rămânea un infractor periculos și nimic mai mult.

Se lăsă trasă mai aproape, inspirând pe nări parfumul lui David. Brusc, îi veni să lovească cu piciorul în pământ.

— Ești agent operativ rus? îi șopti lângă obraz, ridicându-se pe vârfuri pentru a ajunge la el.

— Nu, deloc, îi răspunse David cu glas scăzut.

— Cum, nu? Te-am auzit recomandându-te la telefon pe un nume rusesc. Nu încerca să negi!

— Koschei? chicoti David, chiar lângă lobul urechii ei.

Marina își simți trupul străbătut de un fior.

— Da!

Glasul îi sună mușcător, ca de iubită găsind pe alta în locul ei.

David se desprinse pentru un moment din îmbrățișarea fortuită și privi peste umăr. În celălalt capăt al tunelului, lumina de avertizare încă pulsa, împrumutând pereților reflexii sângerii.

— Văd că nu se grăbesc să ne dea drumul, spuse ca pentru sine.

Se întoarse în poziția anterioară, zâmbetul revenindu-i în voce:

— „Koschei cel fără de moarte" este un personaj arhicunoscut în basmele populare rusești, un fel de anti-erou care se așază mai tot timpul în calea personajelor așa-zis pozitive, și care nu se dă înapoi să le răpească logodnicele atunci când situația o cere.

— Un adevărat luptător pentru drepturile celor oprimați, n-am ce zice, îl îngână fără chef Marina.

David ridică din umeri, ignorând întreruperea.

— Îmi aduc aminte, continuă el, că la Koschei m-am gândit prima dată când am citit Harry Potter. Întocmai precum vrăjitorul Voldemort, tipul ăsta și-a separat sufletul de trup. L-a ascuns într-un ac de cusut magic care se află într-un ou, care e ascuns într-o rață, care e ascunsă într-un iepure, care e ascuns într-un cufăr îngropat la rădăcina unui stejar...

Furat de amintiri, își atinse bărbia de tâmpla Marinei. Râse cu voce scăzută:

— Când a venit momentul să-mi aleg un pseudonim, mi s-a părut distractiv să-mi aleg numele unui ticălos greu de ucis.

Zâmbetul i se transformă în rânjet:

— N-o să uit niciodată fața plouată pe care a făcut-o Ilia, ofițerul KGB însărcinat cu cazul meu, atunci când i-am comunicat alegerea făcută. *Poate vrei să te mai gândești,* mi-a zis el, știind că n-am s-o fac. Era evident pe mutra mea cât de bine mă distram.

Marina își trase capul în spate, căutând privirea lui David.

— Cum poți figura în dosarele KGB-ului sub nume de cod fără să fii agentul lor?

David își ridică ochii către tavanul de care aproape dădea cu capul. Vocea îi deveni o șoaptă imperceptibilă, obligând-o pe Marina să-și ascută auzul:

— Una dintre obsesiile fostului guvern comunist rus – ca în cazul majorității regimurilor totalitare – a fost păstrarea unui inventar strict. Nu conta despre ce era vorba, opere de artă, oameni sau clădiri, pentru toate exista un dosar consistent gata de a fi consultat la nevoie.

Aflată la o distanță suficient de mică încât să simtă căldura răsuflării lui David în obraz, Marina nu rezistă să nu remarce albul impecabil al dinților lui. Trupul o trădă, trimițându-i un fior în stomac.

David continuă să vorbească:

— Problema sistemelor de evidență bazate pe compartimentarea informației, mai ales a celor operând cu date secrete, este că nu pot fi mai bune decât curatorii lor, cei care știu ce se află în respectivele cutii. Închipuiește-ți ce s-ar întâmpla dacă

într-o zi te-ai trezi cu un laptop conținând milioane de documente intitulate MF434289, AG-HK-84476 și așa mai departe, proprietarul lui fiind mort sau dat dispărut – adică exact ce li s-a întâmplat rușilor după căderea comunismului. Au păstrat arhivele, dar nu și pe eminențele cenușii care le deserviseră până atunci. O mișcare eronată care i-a costat părți importante din istoria lor...

Arătă în jur:

— ... cum ar fi existența acestui tunel datând din perioada războiului rece. Folosit, mă hazardez eu să afirm, în tot soiul de operațiuni murdare și cunoscut doar ambasadorului și ofițerului KGB cu rangul cel mai mare din ambasadă, el a fost trecut cu vederea atunci când s-a făcut transferul de putere.

Ridică din umeri ca un copil învins de magia bomboanelor de care n-ar fi trebuit să se atingă, și izbucni în râs:

— Cum însă, la un moment dat, respectivele arhive au fost trecute în format electronic...

— Te-ai uitat, desigur, dintr-o pură întâmplare, în bazele de date ale KGB-ului și l-ai descoperit, nu-i așa? spuse Marina, având grijă să-și păstreze același ton coborât.

Chipul i se umbri de atingerea unui gând:

— Și cum tocmai se întâmpla să fi făcut rost de curând de niște bani mai mulți, te-ai gândit că n-ar strica să cumperi o anumită casă.

— Aproape corect, așa este. Am cumpărat-o, însă locul unde am găsit referiri despre o posibilă ieșire secretă din ambasada rusă a fost într-un document datând de pe vremea lui McCarthy, și nu în baza de date a KGB-ului, unde până acum n-am fost în stare să intru. Contrar părerii vehiculate de filmele

de acțiune de la Hollywood, în materie de securitate, rușii nu sunt în nici un caz repetenții clasei.

— Trebuie să te fi costat o avere. Dar chiar și așa, casa nu îți era de cine știe ce folos. Aveai nevoie de acordul rușilor pentru a folosi capătul lor de tunel, rosti îngândurată Marina.

— Moment în care ajungem la actul doi al poveștii noastre, ofițerul Ilia și pseudonimul Koschei, îi făcu cu ochiul David. Imediat ce am devenit chiriaș pe termen nelimitat...

— Prin intermediul firmei de avocatură din India și a uneia de intermedieri imobiliare din Cipru, interveni Marina.

— Întocmai, o aprobă David, pe buze fluturându-i un zâmbet, am contactat pe căi ocolitoare serviciile secrete rusești.

— Nu ți-a fost teamă? șopti Marina. Adică, știind miza, mă gândesc că te puteau face oricând dispărut.

În vocea lui David se strecură o notă de respect.

— Exact același lucru mi l-au spus și ei. Dar, vezi tu, râse el, avea dreptate Freud: Când cura este mai nocivă decât maladia, renunți la cură și păstrezi boala. A fost suficient să le demonstrez că îmi sunt cunoscute anumite matrapazlâcuri cu caracter istoric pentru a câștiga cooperarea părții ruse – o neașteptată oportunitate pentru căpitanul Ilia de a deveni peste noapte colonelul Ilia.

Făcu un gest de neputință:

— N-au avut încotro, au trebuit s-o facă. În urma discuției noastre, fie îl împușcau, fie îl avansau.

Pe chipul Marinei se oglindea neîncrederea.

— Cum i-ai convins să nu te împuște ei pe *tine*? rosti ea. Știi, nu că m-aș pricepe la negocierile de acest fel, dar ceva îmi spune că în astfel de cazuri nu funcționează expresia din filme „Dacă

până azi la ora șase nu dau un telefon, un prieten de-al meu va informa presa". Te băteau – sau te drogau, totuna – până spuneai numele respectivului prieten, apoi vă făceau de petrecanie amândurora. Mă înșel?

— Câtuși de puțin, cu amendamentul că indiferent cât de tare te-ar bate sau te-ar droga, poți spune doar ce știi, rânji David. Ce te faci, însă, dacă până și ție îți este necunoscut numele respectivului prieten?

Suspiciunea din ochii Marinei se preschimbă încet-încet în nedumerire.

— Și cum anume ai putea face așa ceva? Oricât ai încerca, îmi vine greu să cred că poți uita la comandă de existența unui prieten suficient de bun pentru a-și risca viața pentru tine...

— De acord, replică David, însă cum ar fi dacă, în loc să-l pui pe prietenul tău să aștepte un telefon care ar putea fi lesne urmărit, l-ai trimite să instruiască pe altcineva, o persoană necunoscută ție, a cărei misiune ar fi să țină sub observație o anumită bancă din parc? Ești văzut trecând pe acolo, este în regulă, ești în viață. Lipsești la întâlnire, înseamnă că ești mort, iar respectivul trebuie să dea drumul la robinetul cu secrete murdare.

Colțurile gurii îi urcară într-un zâmbet strâmb:

— Procedând astfel, un singur lucru îți mai rămâne de făcut: să-l împuști chiar tu pe respectivul prieten, distrugând astfel orice legătură dintre tine și respectivul robot. Din clipa aceea, oricât te-ar bate, n-ai mai avea cum să le spui ceva ce tu însuți nu știi.

— Vrei să spui că tu...? bâigui Marina.

Chipul ei reflecta o nesfârșită oroare.

— Și ce s-ar întâmpla dacă acest prieten ar fi, de fapt, un virus informatic capabil să sară din computer în computer, din ser-

ver în server, singura lui misiune fiind să verifice zilnic un anume loc din internet?

— 4chan.org, site-ul unde poți lăsa mesaje fără să fii nevoit să te autentifici, murmură Marina, rememorând discuția telefonică la care asistase cu puțin timp în urmă.

— Întocmai, încuviință David.

Deși aparent corectă, intuiția Marinei îi spunea că argumentația lui David scârțâia pe undeva. Da, era posibilă existența unui virus care să se mute din computer în computer și care să monitorizeze un site în căutarea unei anumite fraze, a unei parole scrisă în văzul tuturor, însă...

Brusc realiză unde era greșeala.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine, șopti ea, privind drept în ochii lui David. Pe un număr de calculatoare a căror locație ție însuți îți este necunoscută, rulează un virus a cărui sarcină este să monitorizeze site-ul 4chan în căutarea unui mesaj anume. Dacă mesajul căutat nu apare într-un anumit interval de timp, virusul tău deșartă sacul cu rufe murdare, tu nefiind capabil – chiar dacă ai vrea – să indici locul unde se află computerele virusate. În felul acesta, zici tu că ești la adăpost de răzbunarea celor ce ar dori să îți facă rău. Corect până aici?

În podul palmelor simți spatele lui David încordându-se.

— Așa este, o sfredeli el cu privirea.

— Dar, spune-mi, rânji Marina, simțindu-se precum Angela Lansbury în „Verdict, crimă!", ce îi reține pe cei din KGB să scoată cu forța de la tine mesajul în cauză, pe care ar urma să îl trimiți?

— Simplul fapt că nici pe acela nu îl știu, izbucni David în râs. Mă rog, nu îl știu până nu văd jocul de cuvinte la care trebuie să răspund.

— Mă tem că nu înțeleg, spuse Marina, dintr-odată prost dispusă. Cum îți pot fi necunoscute ambele jumătăți ale consemnului, atât întrebarea cât și răspunsul?

— Nu este chiar atât de dificil, zâmbi David. Să luăm un exemplu pe care l-am folosit recent: *În lumina sângerie a începutului de zi, două mii trei sute de turnuri gemene își ascut nemiloase cuțitele.*

Marina scruta chipul lui David în căutarea unui semn că individul își bătea joc de ea. Din tavanul plin de igrasie se desprinse o picătură de apă.

— Ce reprezintă? rupse ea la un moment dat tăcerea.

— Pentru tine, ca și pentru oricine altcineva, nimic. Pentru mine, însă, el conține data când am decis să devin vegetarian – s-a întâmplat undeva la începutul lui 2000 – împreună cu o serie de alte elemente special menite să inducă în eroare.

— Cum ar fi menționarea turnurilor *gemene*, murmură Marina.

— Corect. Care crezi că a fost răspunsul? zâmbi David.

Marina își umezi buzele, prinsă de imaginea unor zgârienori construiți sub forma unor ture de șah.

— Nu știu, rosti ea căzută pe gânduri. David avea dreptate. Chiar știind rezolvarea șaradei, tot nu putea formula răspunsul potrivit.

— Un text oarecare, cu condiția ca al treilea cuvânt să fi fost *vegan*, spuse David.

— De ce pe poziția a treia? apucă Marina să spună, apoi se opri. Trei de la acel „trei sute de turnuri gemene", nu-i așa?

— Întocmai, zâmbi David.

— Pe ce bază se formează mesajul inițial?

— Pe o listă de câteva sute de elemente pe care am scris-o aproape la întâmplare cu doi ani în urmă. Ziua când m-am apucat să cânt la chitară, numele primei fete de care m-am îndrăgostit, romanele favorite și multe alte lucruri pe care aparent le-am uitat, dar pe care mi le-aș aminti instantaneu dacă le-aș vedea.

Marina își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt. Abia își mai simțea degetele din cauza frigului.

— Care a fost până la urmă rezultatul negocierilor?

— O înțelegere avantajoasă ambelor părți. În schimbul permisiunii de a folosi intrarea din pivnița casei mele, ei s-au angajat să mă ajute într-o situație ca aceasta.

— Ce motiv ai invocat pentru nevoia de a folosi, la o adică, tunelul? rosti Marina.

— Aproape că n-a fost nevoie să le dau unul. Lor li s-a părut natural ca un colecționar de secrete murdare să aibă pregătită o ieșire în caz de urgență, iar eu n-am făcut nici un efort să-i contrazic.

Marina avea pregătită o nouă întrebare – ar fi fost atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le afle – însă fu întreruptă de bâzâitul unei sonerii. David se desprinse din îmbrățișare.

— Să mergem, spuse.

Arătă către lampa de avertizare a cărei lumină se schimbase între timp în verde. Prinse mâna Marinei și porni înainte. Pereții pătați de igrasie și mucegai îi însoțiră claustrofobici, obligându-i să înainteze în șir indian.

Abia făcură câțiva pași, că din spate se auzi zgomotul înfundat al unei explozii.

— Grăbește-te, șopti David iuțind mersul. Oricine se află pe urmele noastre ne vrea suficient de tare cât să nu-i pese ce

aruncă în aer pentru a ajunge la noi. Știi, continuă el să meargă, încep să mă întreb care dintre noi doi este cel căutat, tu sau eu?

— Amândoi, oftă Marina. Împreună suntem precum un dispozitiv letal așteptând să fie asamblat. Tu, proiectilul capabil să facă prăpăd dacă este îndreptat în direcția potrivită. Eu, țeava de pușcă țintind către inima dușmanului, absentă însă de glonțul potrivit...

— Oare de ce nu mă miră ce aud? mormăi David. Își înfipse bărbia în piept, grăbind și mai tare pasul. În capătul tunelului, se opriră în fața unei scări.

— Stai nemișcată și ține-ți mâinile pe lângă tine. Nu atinge nimic, în special nimic metalic, spuse cu voce scăzută David.

Marina scutură din cap, confirmându-i că a înțeles. David își lipi palma de o bucată de zid vag lucioasă. Zumzăitul unui mecanism pus în mișcare se auzi dinspre ușă. Lumina de deasupra se preschimbă înapoi în roșu.

— Este ceva în neregulă? șopti Marina.

David o prinse de mână.

— Deloc, abia acum putem intra. Accesul ne-a fost permis. Ți-am spus, rușii nu sunt nici pe departe brutele pe care le vezi în filmele americane, grași, înceți la minte și bălmăjind o engleză cu accent de vodcă. Îți mărturisesc că am fost impresionat de șmecheria cu lumina roșie-verde atunci când am repetat împreună cu Ilia protocolul folosirii tunelului.

— Adică? spuse Marina.

— Pentru a intra în ambasadă – sau mai bine zis, pentru a ieși în viață din tunel – este esențial să nu te încrezi în ceea ce vezi, îi indică David lampa de avertizare. Dacă am fi luat de bună schimbarea de mai devreme, din roșu în verde, acum am

fi fost morți, carbonizați de curentul de înaltă tensiune care circulă prin treptele și prin balustrada scării.

Marina îi strânse degetele lui David între ale ei.

— De ce ar face cineva așa ceva? se înfioră ea.

— Din rațiuni de strategie, îi răspunse el cu o atingere ușoară. Închipuiește-ți că unul dintre oamenii ambasadei – cineva care cunoaște secretul – ar fi luat ostatic și obligat să deschidă drumul băieților răi. Ar intra cu ei în tunel, însă ar omite să se autentifice prin amprentă, așa cum am făcut eu mai devreme. Intrușii, induși în eroare de culoarea verde a lămpii de avertizare, ar cădea în capcana ingenioasă a rușilor și ar muri electrocutați pe loc. Simplu și fără multe fasoane, întocmai cum le e stilul.

Marina se scutură ca de un gând rău.

— Curat Indiana Jones!

În dreptul scării, David ezită preț de o clipă, apoi păși apăsat. Treapta metalică răsună sub greutatea lui, însă nimic altceva nu se întâmplă.

— Ne vom întâlni cu Ilia azi? spuse Marina.

— Puțin probabil, spuse cu sufletul greu David. Ar fi fost bine, dar mă tem că altcineva ne va face primirea pe teritoriul Maicii Rusii.

Nu-și termină bine cuvintele că ușa se deschise, aducând în prag statura bine legată a unui bărbat în vârstă îmbrăcat într-un sacou cu tăietură clasică și cămașă descheiată la guler.

☆ ☆ ☆

— Priviet, David, spuse noul venit.

Era un bărbat în vârstă, al cărui păr alb și barbă tunsă scurt duceau cu gândul la imaginea petrolistului texan, milionar și veșnic în putere. Deschise ușa de perete.

— Vă rog, poftiți, continuă el într-o română perfectă.

David și Marina dădură curs invitației fără prea mare tragere de inimă. Bărbatul în sacou lăsă ușa să se închidă în urma lor. Un fișet de metal conținând diverse produse de curățenie pivotă, făcând să dispară intrarea în tunel. Încăperea își recăpătă aspectul de cămară.

— Spune-mi, David, zise bărbatul afișând un aer jovial, cărei ocazii îi datorăm cinstea de a te avea printre noi? Dar, mai ales, cine este această doamnă a cărei frumusețe încântă ochii și înalță spiritul?

O salută pe Marina reverențios, cu o înclinare a capului. Neștiind cum să procedeze, tânăra surâse, întorcându-i nesigură gestul. David își trecu mâna prin păr, ceva între plictiseală și iritare. Din bărbie schiță un gest imperceptibil la adresa îmbrăcămintii sumare și evident neadecvate a tinerei femei.

— Salut, Serghei. Dânsa este o prietenă cu care nu ar fi trebuit să fiu azi împreună.

Marina simți că îi iau foc obrajii. *Iată-mă prezentată ca pe ultima curvă proastă, smulsă din pat de cine știe ce soț gelos – sau mai rău, de vreo soție isterică! – și târâtă prin tunelul secret de amantul meu cu trup de gladiator roman care mă strigă Tuți, când pe mine mă cheamă Nuți.* Cu greu reuși să articuleze:

— Da, într-adevăr, una dintre acele situații care nu ar fi trebuit să se întâmple vreodată...

— Ah, dragostea, eterna ziditoare de imperii și de morminte totodată, râse Serghei. Se aplecă spre David, conspirativ. Zâm-

bea, dar ochii îi erau reci. Bag seamă că ar fi putut să se lase rău, cu crimă chiar, dacă te-ai văzut obligat să folosești tunelul.

David își înfipse mâinile în buzunare, încuviințând din cap:

— Ei, poate nu chiar cu moarte de om, dar în mod sigur cu niște neplăceri pe care am preferat să le evit. Unde mai pui, șopti el, copiind tonul care sugera secrete de alcov al lui Serghei, că acestea pot fi evitate cu totul dacă ne mișcăm repede.

— Dar asta este cu adevărat extraordinar! exclamă Serghei, fără însă să schițeze vreun gest că ar intenționa să facă ceva.

— Este, dacă în cel mult jumătate de oră fiecare se află în câte un colț opus al orașului, înconjurați de prieteni gata să jure pe roșu că nu ne-am mișcat de acolo întreaga după-amiază, spuse David.

— Păi, dacă este așa o grabă mare, atunci să pornim la drum, zâmbi Serghei, tot fără să părăsească zidul de care se sprijinea.

Privirea îi trecu pe rând de la David la Marina și înapoi. Râse încetișor, ca un învățător care își ceartă elevul favorit, dar neastâmpărat:

— Bănuiesc că nu te pot convinge să-mi spui motivul pentru care amândoi purtați haine sterile, iar tu duci cu tine un pistol și două pașapoarte, nu-i așa?

David tresări, trăgând instinctiv de bareta rucsacului.

— De unde știi? șopti el.

Serghei zâmbi și doar atât.

— Ați instalat camere în pivnița casei mele și mi-ați scotocit prin lucruri, oftă David, realizând de ce se amuza rusul.

— Nu i-aș spune chiar așa, îi făcu Serghei cu ochiul. Scotocit e un cuvânt dur în limba română, încărcat de conotații negative. Te duce cu gândul la o gazdă hoață care se uită în geamantanul chiriașului când acesta a coborât să-și ia țigări.

Furia plesni în vocea lui David ca un tăciune mocnind sub jar.

— Și nu așa s-a întâmplat în cazul de față? strânse el din pumni.

— Nu, având în vedere că nu îți lipsește nimic, replică Serghei.

Veselia de fațadă îi părăsise chipul.

David păși în fața rusului, dominându-l cu statura lui.

— Dacă nu mai avem și altceva de discutat, am vrea să plecăm, rosti el rar, fără să se grăbească.

— Ar mai fi, dar o lăsăm pe altă dată. O înțelegere rămâne valabilă chiar și atunci când părțile nu se agreează neapărat între ele. Pe aici. Ne așteaptă o mașină, le făcu Serghei semn celor doi să-l urmeze. Vă voi scoate chiar eu din ambasadă. Cum nu ați fost văzuți intrând, ar fi dificil de explicat prezența voastră. Sper că nu aveți nimic împotrivă să vă înghesuiți pentru scurtă vreme în portbagaj.

Cu Serghei înainte, porniră în lungul unui coridor cu pereții văruiți într-un alb de spital. Marina grăbi pasul, strecurându-și din mers degetele în palma lui David. Bărbatul surâse scurt, cuta dintre sprâncene rămânând însă la locul ei. Ceva era în neregulă. Intuiția ascuțită în ani de mutări și contra-mutări împotriva serviciilor secrete îi spunea că lucrurile mergeau mai simplu decât ar fi trebuit. Ce îi oprise pe urmăritori să arunce în aer intrarea din pivnița casei lui și să vină după ei? Nu exista nici un dubiu că până acum aflaseră de existența tunelului de salvare. Nici un camuflaj, indiferent cât de bun ar fi fost el, nu ar fi putut face față unui georadar[7]; iar după cât de repede dibuiseră pivnița, îi era limpede că atacatorii aveau unul cu ei.

7 Georadarul, cunoscut și sub numele de GPR (Ground Penetrating Radar), reprezintă o metodă activă de investigare a solului, constând în transmiterea de impulsuri electromagnetice în pământ și măsurarea timpului scurs între momentul transmiterii și cel al recepției.

O succesiune rapidă de câteva bip-uri ascuțite întrerupse gândurile lui David, făcându-l să tresară. Serghei se opri, obligându-și oaspeții să facă la fel.

— Îmi cer scuze, rosti el, căutându-se în buzunarele sacoului, dar sosirea voastră a pus pe jăratec câteva persoane renumite mai degrabă pentru caracterul lor vulcanic decât pentru răbdarea cu care știu să aștepte sosirea veștilor. Durează doar un moment.

Proțăpit în mijlocul coridorului, Serghei tastă codul de deblocare al telefonului mobil. Ecranul se lumină, împrumutând tente de albastru fluorescent trăsăturilor lui.

— Ia te uită, privi el fix în aparat, nu-i cine credeam eu, e secretara. Îmi zice să nu uit să-i trimit nepoțelului un cadou de ziua lui.

Întocmai ca o piatră izbindu-se de suprafața unui lac, amintirea unei discuții dintre Serghei și Ilia ricoșă în mintea lui David. Lucrurile tocmai începeseră să meargă prea ușor. Dădu drumul mâinii Marinei, degetele încurcându-i-se disperate în fermoarul rucsacului.

— Mă tem că va trebui să-l lași acolo unde este, se auzi glasul lui Serghei.

David nu spuse nimic, mâinile încăpățânându-i-se să scotocească printre telefoane mobile și pașapoarte.

— Lasă-l, oricum nu ți-ar folosi la nimic. A fost modificat într-unul din laboratoarele noastre. Mai poți doar să-l azvârli cu putere, apoi să te rogi să nimerească ținta, spuse Serghei.

În mână îi apăruse un pistol de dimensiuni apreciabile. Zâmbi, glasul rămânându-i ca o linguriță de oțet strecurată într-un medicament pentru ochi:

— Doar nu îți închipui că te-am fi lăsat să intri înarmat pe teritoriul ambasadei? La câte detectoare și senzori se află în tunelul prin care tocmai ați venit, n-ar fi avut cum să ne scape revolverul pe care îl cari la fundul sacului. Serghei mătură neglijent aerul cu propriu-i pistol. O alegere nu tocmai inspirată, înclin eu să cred. Surâsul îi deveni înghețat. Sunt curios, ce m-a dat de gol?

— Ce te face să crezi că intenționez să-ți răspund? se răsti David, încercând să mascheze confuzia care îi încleia gândurile.

Indiferent de mesajul primit de Serghei, conținutul lui fusese suficient de puternic pentru a contracara pericolul izbucnirii celui de al treilea război mondial. Oricât s-ar fi străduit, nu îi venea în minte ce ar fi putut fi acel *ceva* atât de important.

Serghei se rezemă de perete.

— Excelenta relație dintre noi. Ce altceva ar mai fi nevoie? râse el, continuând să urmărească mișcările lui David cu fixitatea unei pantere pregătite în orice clipă să sară.

— O relație la fel de problematică cum va fi poziția Rusiei mâine la ora prânzului, replică David, săltându-și rucsacul înapoi pe umăr.

— Vorbești despre submarinele instalate la câțiva kilometri de țărmul american de dobitocul de Andropov, arhitectul invaziei din Afganistan și emitentul ordinului de interzicere al comemorărilor asasinării lui John Lennon?

David tresări, trăgând cu ochiul la Marina. În buzunarul blugilor, palmele i se acoperiră de transpirație. Serghei nu ar fi trebuit să trâmbițeze atât de ușor un secret cunoscut doar de câțiva oameni în viață. Motivul putea fi unul singur: nu aveau să mai iasă în viață din subsolul unde se aflau!

Își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt. Trebuia să afle despre ce era vorba.

— Mă gândesc că sunt anumite aspecte pe care ar trebui să le discutăm între patru ochi, spuse el posac, negăsind ceva mai bun.

Serghei îi făcu cu ochiul Marinei.

— Dar de ce, dragul meu? Nu ocupă doamna aici de față un loc important în gândurile tale?

— Despre ce este vorba? murmură Marina, știind că îi face jocul lui Serghei, curiozitatea depășindu-i însă teama.

Rusul se desprinse de perete, dominându-i cu aerul bărbatului obișnuit să comande. Făcu un pas în direcția Marinei, continuând să-l țină pe David sub observație.

— Despre viziunea unui nebun – sau nebunia unui vizionar, spune-i cum vrei – de a trage, în caz de nevoie, covorul de sub picioarele Vestului. Spuneți-mi, domnișoară, ce știți despre Iuri Vladimirovici Andropov[8]?

Marina avu o scurtă ezitare.

— Acel Andropov?

— Chiar el, încuviință Serghei.

— Nu prea multe, spuse ea căzută pe gânduri. Îmi aduc aminte de la orele de istorie că i-a succedat lui Brejnev și că a fost urmat de Cernenko, dar îmi este teamă că aici se opresc cunoștințele mele despre el.

— Brejnev, murmură Serghei privind în gol, hârciogul care a fost în stare, nimeni nu știe exact cum, să-l înlocuiască printr-o lovitură de palat pe Hrușciov, și Cernenko, zombie-ul suferind

8 Iuri Vladimirovici Andropov, secretar general al Partidul Comunist al Uniunii Sovietice între 12 noiembrie 1982 – 9 februarie 1984.

de cancer în fază terminală încă dinainte de a fi ales secretar general.

Oftă, clătinând din cap:

— Urâtă perioadă pentru Soviete... Oricum, se învioră el la loc, felicitări pentru acuratețea cunoștințelor. Pe străzile Moscovei aș fi primit cel mult niște ridicări din umeri.

Activă ecranul telefonului mobil și rămase cu privirea ațintită asupra imaginii de fundal reprezentând fotografia unui băiețel blond.

— A fost Dimitri, nu-i așa? întrebă el fără să ridice capul. Cumva, ai știut că trecuse ziua lui de naștere.

— Te-am auzit iarna trecută spunându-i lui Ilia că nu e nicio sfârâială să te naști de Crăciun, articulă în silă David. Pățește una ca asta, îi ziceai, iar rudele vor profita de ocazie pentru a cheltui o singură dată bani cu tine. Când te-am văzut ducând cu tine un urs mare și un costum de copil cu Omul Păianjen, am dedus că era vorba despre vreo rudă de-a ta, un nepot, cel mai probabil.

— Se pare că îmbătrânesc, se strâmbă Serghei. Încep să uit.

— Nu în timpul lui Andropov a fost denumit URSS-ul ca „imperiul răului" de către americani? interveni Marina pentru a-i distrage atenția lui Serghei de la telefonul mobil.

În ciuda hotărârii întipărite pe chipul rusului, în ochi i se întrezărea nesiguranța.

— De către însuși Ronald Reagan, murmură Serghei. Ecranul telefonului mobil se întunecă, apoi se stinse cu totul. Care la data aceea, continuă el – se întâmpla undeva prin '83 – habar n-avea de pericolul tăcut care se apropia la pas de melc de țărmul american.

Îl învălui într-o privire lungă pe David, întârziind să dea glas gândurilor care îl frământau. Spuse într-un târziu:

— Din multe puncte de vedere, Andropov a fost un lider pe măsura timpurilor în care a trăit. A mințit, a dezinformat – în unele cazuri, chiar pe colegii lui din Politburo – și a făcut oameni nevinovați să moară. Însă înainte de toate, s-a temut. Nu de dispariția fizică – prin structura lui fatalistă, rusul este obișnuit cu ideea de mizerie și moarte –, ci de cea ideologică. Oricât de ciudat ar părea azi, conducătorii din linia dură de atunci credeau din toată ființa lor într-o societate mai dreaptă și erau pregătiți să plătească prețul suprem pentru a contribui la ridicarea ei.

Pe chip îi trecu o grimasă, ceva între surâs, rânjet și încruntare.

— Pentru acești oameni, să vrei să trăiești altfel decât spunea doctrina marxist-leninistă că trebuia s-o faci reprezenta un act de blasfemie. Era, dacă vreți, similar cu sentimentul pe care l-ar resimți locuitorii din Harlem ascultându-l pe un politician alb cerând reintroducerea sclaviei, cu deosebirea majoră că față de urmașii vechilor sclavi, foștii mujici puseseră între timp mâna pe arma nucleară. Inegalitatea luase sfârșit. Nimeni nu avea să mai profite vreodată de sudoarea muncii lor.

Serghei păstră câteva clipe tăcerea. Născut ca fiu al unor mașiniști dintr-un teatru de provincie, învățase de mic ce însemnau lipsurile. Mâncarea fusese puțină, încălțările găurite, iar hainele cârpite cu resturile rămase de la recuzită. Dar chiar și așa, avusese o copilărie fericită. Când nimeni în jurul tău nu are mai mult ca tine, orice pată de culoare tinde să devină un lux. Câte priviri invidioase nu atrăsese cămașa pe care i-o făcuse mama lui din ceea ce fusese odată rochia Desdemonei...

Într-un târziu, spuse:

— Când americanii au decis în 1979 să plaseze în Europa de Vest un număr considerabil de rachete Pershing, Andropov, șeful KGB-ului pe atunci, a înțeles că Uniunea Sovietică tocmai fusese lipită cu spatele de zidul rușinii. O rachetă nucleară rusească are nevoie cam de o jumătate de oră să lovească America. Una care pleca dintr-o țară NATO din Europa, sub zece minute pentru a se afla deasupra Moscovei. În aceste condiții, nu se mai putea vorbi de o stare de echilibru a forțelor. Boierii cei șmecheri și hapsâni câștigaseră din nou.

Oftă, sprijinindu-se de peretele coridorului. Atitudinea de milionar străbătând Riviera Franceză îi dispăruse, fiind înlocuită de cea a unui bătrân obosit. Continuă ca pentru sine:

— Având la dispoziție resursele KGB-ului și știind că va urma la conducerea URSS, Andropov a pus la cale un plan de o cutezanță care friza nebunia. Pe baza planurilor unui submarin atomic modificat, a construit două submersile capabile să țină în viață pe timp nelimitat un echipaj de câțiva oameni. Le-a dotat cu motoare ultra-silențioase, cu apă, interesante ca și concept, dar total nepractice în orice altă conjunctură, abia dacă reușeau să dezvolte o viteză de doi kilometri pe oră, le-a înarmat cu câte douăzeci de rachete nucleare fiecare, și le-a trimis să se îngroape pe fundul oceanului, la câțiva kilometri distanță de coastele continentului american, unde se află și acum.

Serghei privi în ochii Marinei, apoi spuse, pronunțând rar cuvintele:

— Iată, domnișoară, cu un avans de câteva ore, veștile care vor zgudui mâine lumea, grație intervenției prietenului dumitale.

— Să nu îndrăznești, Serghei Baranovici Mîșkin, să-mi pui în cârcă consecințele nebuniei voastre! explodă David. Voi, ține minte, nu eu! ați construit acele submarine, și tot voi ați ținut pe fundul mării vreme de treizeci și cinci de ani o trupă de maimuțe al căror singur scop în viață a fost să stea cu degetul pe buton, gata să ucidă sute de milioane de oameni nevinovați.

Ca scufundată în transă, Marina făcu un pas în față:

— Iertați-mă, murmură ea, dumneavoastră sunteți Serghei Mîșkin – își presă pieptul cu palma – Mîșkin precum în...

— Precum idiotul din romanul lui Dostoievski[9], da, i-o reteză rusul.

— Încă o întrebare și închei, se precipită Marina. Serghei părea gata să folosească telefonul mobil. Ați fost cumva căsătorit, acum mulți ani, cu o anume Natalia Mîșkina, fiziciană a Academiei Ruse de Științe și specialistă în materiale compozite?

Rusul îngheță cu telefonul în aer. Aținti arma către pieptul Marinei.

— De unde îți este cunoscut numele soției mele și mai ales cu ce s-a ocupat ea?

— Puneți pistolul deoparte, tăie răspicat vocea tinerei femei. Cei care ne vor prinși sunt aceiași care v-au pricinuit în trecut o grea pierdere. Soția dumneavoastră nu a murit în urma unei complicații renale, ci de o boală pe care a contactat-o investigând rămășițele unei nave extraterestre care a explodat la data de 30 iunie 1908 în apropierea râului Tunguska. Vă rog, grăbiți-vă, șopti ea, timpul nu se scurge în favoarea noastră. Mă tem să nu fie deja prea târziu.

9 Aluzie la romanul „Idiotul", de Fiodor Mihailovici Dostoievski.

Umerii lui Serghei Baranov Mîșkin se tensionară, chipul lui exprimând o nemărginită surpriză.

☆ ☆ ☆

Sub privirea înghețată a rusului, Marina simți că îi rămâne respirația în piept. Insistențele mentorului ei de a învăța pe dinafară numele oricui avusese o legătură cât de mică cu cei a căror venire era iminentă, dăduseră cele mai neașteptate rezultate.

— Mă surprinzi, rupse în cele din urmă Serghei tăcerea, adresându-i-se lui David. Nu mă așteptam ca cercetările tale să includă și activitatea soției mele, mai apucă el să spună, apoi întâlni expresia de neîncredere amestecată cu teamă de pe chipul tânărului și amuți brusc. Era evident că David auzea pentru prima dată spusele Marinei.

Dacă nu de la el știe despre moartea suspectă a Nataliei, atunci de unde? Să fi avut Stalin dreptate atunci când bănuia o navă extraterestră vinovată pentru distrugerile de la Tunguska? murmură în sinea lui Serghei. Forța din picioare dădu să-l părăsească.

Amintirile îl năpădiră, golindu-i chipul de sânge.

Numirea Nataliei într-un proiect ultrasecret despre care, în ciuda poziției lui înalte în KGB, nu știuse până în ultima clipă. *Îți dai seama, Serioja,* se bucurase ea atunci când primise vestea, *că după o astfel de experiență voi primi în sfârșit titlul de profesor, că voi avea catedra mea?* I-a dat dreptate, a strâns-o în brațe, apoi a ajutat-o să-și facă bagajele. Ultima oprire de dinaintea furtunii.

Apoi lunile de despărțire petrecute într-o locație necunoscută. *Ți-aș scrie despre cum este timpul aici, dar mă tem că până și acest*

detaliu este secret. Trimite-mi, așadar, o pereche de mănuși îmblănite împreună cu pălăria mea de soare, îi spusese Natalia într-una dintre scrisorile ei. În ciuda umorului aparent, s-a conformat și i-a trimis ambele articole solicitate. Abia în 1992, în anii tulburi ai terapiei economice de șoc a lui Boris Elțin, a aflat unde își petrecuse soția lui acele luni: Tunguska.

... întoarcerea acasă, secretomania dormitoarelor separate – de teamă să nu vorbească în somn, Natalia nu mai accepta să doarmă decât singură, cu ușa închisă pe dinăuntru.

... suspiciunea. Cearcănele din jurul ochilor și atacurile de panică. Tusea continuă, respirația chinuită, batistele pline de sânge, apoi...

Apoi moartea. Survenită într-un spital aparținând armatei, unde i-a fost permis accesul doar pentru a ridica ceea ce mai rămăsese din femeia pentru care ar fi fost în stare să incendieze nu doar o Romă, ci lumea întreagă.

— Vorbește, strecură Serghei printre dinți.

— Nu aici. Oameni puternici se află pe urmele noastre. Înainte de orice, trebuie să ne punem la adăpost, dumneavoastră inclusiv. Cum îi știu, nu-i văd luându-și riscuri inutile în persoana..., vocea Marinei își pierdu din intensitate, transformându-se într-un mormăit.

Planul realității lui Serghei se sfâșie pe din două. Într-o parte, clipa curentă, cu el ținând sub amenințarea revolverului doi fugari cu aspect de refugiați. În cealaltă, tot el, mult mai tânăr, dând năuc ocol coșciugului ferecat în buloane de oțel. *Ne pare rău, tovarășe, dar așa sună ordinul. Sicriul va rămâne închis până la coborârea lui în groapă,* îi replicase locotenentul însărcinat să-i predea – de parcă ar fi fost vorba despre o pereche de bocanci

primită cu titlul de împrumut – trupul neînsuflețit al soției sale.

Serghei căută în ochii Marinei și văzu îndârjire, teamă, dar nu și minciună. Și întocmai precum un fermoar care se închide la loc, cele două imagini simultane se solidificară înapoi într-una singură. O stare de înfrigurare, de furie și surescitare similară cu cea dinaintea unui salt cu parașuta, îi înnodă stomacul și-i îmbujoră obrajii.

Înapoie arma în tocul de umăr de sub sacou.

— În persoana unui bătrânel cu ifose de agent operativ agitând pistoale, asta ai vrut să spui? rânji el. Ai dreptate. Lămuririle mai pot aștepta. Pe aici!

Serghei înaintă, făcându-le semn celor doi să îl urmeze. David rămase pe loc. Marina avu impresia că vede în atitudinea lui pe cea a unui catâr necooperant.

— Iartă-mi nedumerirea, rosti el, dar de la unchiul meu am învățat că dacă este și frumoasă și deșteaptă, și mai vine și devreme acasă, sigur ceva nu e în regulă. Bagă-i o mână sub tricou, că sigur e bărbat. Ajută-mă să pricep. Ce te-a făcut dintr-odată să vrei să ne ajuți?

Aflată deja cu un pas înaintea lui, Marina nu își putu reprima un rictus de dezgust: *Misogin bădăran, încuiat și limitat!* Deschise gura cu intenția de a-i da lui David o replică pe măsura mojiciei lui, apoi se opri, intersectată de un gând care o făcu să rânjească: *Are dreptate. Specimenul în cauză nu poate fi decât bărbat. Eu, una, nu ajung niciodată devreme acasă!*

— Un calcul simplu, îi răspunse Serghei, oprindu-se la rândul lui. Indiferent dacă azi voi afla sau nu ce s-a întâmplat cu soția mea, lucrurile se vor așeza mai bine cu voi în libertate decât închiși.

Schiță un gest din umeri, jumătate scuză, jumătate nepăsare:

— Oricum nu mă simțeam confortabil să fiu factorul cheie în declanșarea celui de-al treilea război mondial. În loc să te dau legat pentru a fi pus la popreală, prefer să te știu la postul tău, apăsând pedala de om mort pe care ți-ai instalat-o pe 4chan.org.

David rămase tăcut, cântărind opțiunile pe care le aveau. *Aici, în curtea interioară sau în biroul ambasadorului, oricum nu contează unde ne aflăm, atâta timp cât arma se află la el. Dacă voia să ne facă de petrecanie, ar fi făcut-o deja.* Cu greu, se urni de lângă peretele pe care îl sprijinea. O luă de mână pe Marina, făcându-i semn să-l urmeze.

— Unde suntem? îl întrebă ea pe Serghei.

Rusul arătă către o bifurcație a coridorului.

— La jumătatea drumului dintre garaj și centrala termică.

Marina își permise un scurt oftat de ușurare. Nimic din gesturile sau din cuvintele lui Serghei nu lăsa să se întrevadă atitudinea mieroasă a păstorului conducându-și turma pe drumul către abator. Parcă auzindu-i gândurile, David găsi de cuviință să intervină:

— Spune-mi, cam câți mascați ne așteaptă cu arma la ochi să ieșim? Și fără să-i lase timp lui Serghei să răspundă, adăugă: La câte camere de luat vederi bănuiesc că împânzesc holul, nu cred să reprezinte vreun secret direcția în care ne îndreptăm.

Serghei zâmbi rece, continuând să îi conducă prin labirintul de coridoare din subsolul ambasadei ruse. Sub pașii lor, gresia cu aspect de spital făcu loc unor plăci cenușii din granit. O ieșire se afla în imediata lor proximitate.

— Această rută nu este monitorizată nici video, nici audio, rosti el fără să se întoarcă. La ce personalități dubioase au stră-

bătut acest coridor, nimeni n-a vrut să existe vreo urmă a trecerii lor pe aici. Stai liniștit, nu ne urmărește nimeni.

Se opri în fața unei uși din metal.

— Sau cel puțin nimeni din câte știu eu. Apăsă pe clanță, mormăind mai mult pentru sine: Un fapt asupra căruia ne vom lămuri imediat, presupun.

Ușa se deschise, lăsând să se vadă interiorul unei parcări subterane aproape goale.

— Se pare că nu te-ai înșelat, constată David fără cine știe ce entuziasm.

Dacă nu-i întinsese încă nimeni pe jos cu arma la tâmplă, nu însemna că nu aveau s-o facă. Puteau să năvălească peste ei în orice clipă.

Serghei se întoarse către însoțitorii lui.

— Rămâneți aici până mă întorc cu mașina. Dacă intrarea către centrala termică se află în afara ariei de acoperire a camerelor video, nu același lucru este valabil și pentru restul garajului.

— Cum o să ne scoți? spuse David.

— În portbagaj, rânji Serghei, făcându-i cu ochiul. Nu vă fie teamă, adăugă, văzând tresărirea Marinei, mașina cu care vom merge este un monstru cu aspect de autobuz. Va exista suficient spațiu pentru amândoi, desigur, cu condiția să nu fiți distanți unul față de celălalt. Dar bănuiesc că nu va fi o problemă acest aspect, nu-i așa? surâse el, lăsând să se înțeleagă că părerea lui ar fi fost alta.

Ieși în garaj, lăsând ușa întredeschisă în urma lui.

— Revin imediat, șopti abia auzit, apoi dispăru din raza vizuală.

☆ ☆ ☆

Imediat ce rusul se făcu nevăzut, David își dădu jos rucsacul și începu să scotocească în el.

— Ce faci? îl întrebă Marina, nedumerită de zelul căutărilor lui.

— Dacă există cea mai mică șansă ca individul să se fi înșelat în privința pistolului meu, nu vreau s-o pierdem. Asta fac.

— Și cum o să îți dai seama dacă merge sau nu, o să tragi un foc în aer? susură Marina, bucuroasă de ocazia de a pune sub semnul întrebării inteligența masculină. Mai mult decât misoginii mitocani, o iritau doar misoginii stilați. Aceștia ar fi trebuit să știe mai bine de atât.

— O să mă uit la el, spuse David, trăgând afară revolverul.

Îl întoarse pe toate părțile, verificând mânerul, conținutul butoiașului și țeava. Totul părea în regulă. Cu ajutorul degetului mare ridică levierul de siguranță, testând felul în care patul din lemn îi umplea palma.

Ușa se deschise brusc, aducându-l pe Serghei în prag. David tresări, neștiind unde să ascundă pistolul.

— Veniți, șopti el, mașina este afară. Am plasat-o în așa fel încât să nu vă vadă nimeni ieșind. Văzu arma lui David și se strâmbă agasat: Pune buzduganul înapoi. Ți-am zis că doar de asta mai e bun.

— După cum arată, nu s-ar zice, rânji David, luând pieptul lui Serghei în cătarea pistolului.

Din plictisită, expresia lui Serghei deveni ostilă. Înainte ca David să poată riposta, rusul îi înșfacă mâna, obligându-l să-i lipească arma de piept și să apese pe trăgaci. Obedient, cocoșul

se declanșă. Un zgomot metalic sec luă locul detunăturii preconizate.

— Îmi permiți?

Palma lui încă acoperea degetele lui David. Tânărul ridică din umeri, bolborosind o scuză neinteligibilă. Serghei luă arma și trase cocoșul în spate. Butoiașul se roti în alveola lui, aducând un nou glonț în dreptul țevii.

— Privește cuiul percutor, spuse el, arătându-i lui David unde să se uite. Vei vedea că a fost pilit cam vreun milimetru, suficient cât să-l facă inutilizabil. Îi înapoie lui David pistolul. Crede-mă că știu ce spun. Atât ideea, cât și execuția, mi-au aparținut.

— Da, înțeleg, rosti morocănos David.

Își luă înapoi revolverul, trântindu-l cu năduf în interiorul rucsacului. Împușcăturile în jocurile de pe calculator se dovedeau mai simple decât cele din viața reală.

Serghei deschise larg ușa, arătând către un automobil de teren cu geamurile întunecate.

— Să ne grăbim, șopti el.

— Brrr, dar frig mai este! se zgribuli tânăra.

— Intrați, îi zori Serghei, ridicând hayonul.

David porni să studieze cu atenție terenul în căutarea unor posibile amenințări, apoi amintirea ultimului eșec militar îl lovi ca o palmă peste cap, făcându-l să se grăbească spre portbagajul deschis.

— Stai, îl interceptă Marina. Pune asta pe tine, spuse ea, înapoindu-i haina din puf de pinguin.

— Nici nu mă gândesc, șopti apăsat David. În portbagaj o să fie la fel de frig ca afară!

— Întocmai. Pune-o pe tine, apoi ia-mă în brațe. Ne vom încălzi amândoi, spuse Marina, evitându-i privirea. Îi era ciudă. De ce doar din partea ei trebuiau să vină astfel de propuneri?

— O idee excelentă, se amestecă Serghei. O să treacă ceva timp până când am să vă pot scoate de acolo. Și zău dacă nu ar fi păcat să ieșiți vii din ghearele ursului rusesc doar pentru a muri trei zile mai încolo de pneumonie galopantă.

— Bine, cedă David, îmbrăcând haina întinsă de Marina.

— Lasă-mă pe mine prima, șopti ea.

Se întinse în portbagajul încăpător, fruntea și genunchii lipindu-i-se de spatele banchetei. Semăna cu un semn de întrebare. În spatele ei, David îi copie forma trupului, având grijă să-și țină mâinile la distanță și să lase un spațiu suficient între ei.

Serghei scutură din cap, nemulțumit de aranjament:

— Nu e bine. Trebuie să vă dați mai aproape unul de celălalt, altfel nu pot închide portbagajul. Știți, pufni el, pentru doi oameni care susțin că ar fi păcătuit împreună, păreți de-a dreptul neprietenoși, spuse el, bătându-l pe David peste șale pentru a merge mai în interiorul mașinii.

Bărbatul se execută, trupul lui lipindu-se de cel al fetei. *Să facă ce-o vrea. Eu încă o dată nu-i mai zic să mă ia în brațe,* bombăni Marina în mocheta de care stătea lipită cu obrazul.

— Dragul meu, în ritmul ăsta ne prinde dimineața. Tu n-ai învățat până la anii ăștia că secretul unui bărbat cu o femeie constă în insistența lui? oftă Serghei, bătând cu degetele în tabla mașinii.

Un rânjet involuntar învioră trăsăturile Marinei, făcând-o să chicotească în sinea ei.

Lipsindu-i oportunitatea de a-și putea exprima întreaga paletă de sentimente pe care o nutrea față de Serghei – cum ar fi fost să coboare la el și să-i care pumni peste fălci până când l-ar fi auzit strigând „Uite, mamă, trec soldații" – David mestecă o înjurătură neinteligibilă printre dinți și se împinse cu totul în Marina.

— Scuză-mi neștiința în ale insistenței în astfel de condiții, mormăi el, strecurându-și un braț pe sub capul tinerei, cu celălalt înconjurând-o. Sunt mai curând obișnuit cu jacuzzi și hoteluri de cinci stele decât cu înghesuielile de pe bancheta din spate și portbagajul mașinii.

— Ai uitat caviarul și șampania, lăsă să-i scape Serghei, apoi trânti hayonul.

În portbagaj se lăsă întunericul. Câteva clipe se scurseră în tăcere, apoi automobilul de teren se puse în mișcare.

— Iartă-mă, șopti David prost dispus, nu știu ce mi-a venit.

— Nu face nimic, murmură Marina, obrajii arzându-i de implicațiile vorbelor lui.

Mașina încetini, apoi se opri cu totul. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi un dialog în limba rusă răzbi până la ei.

— Poți să înțelegi ce își spun? șopti Marina.

— În afară de salut și la revedere, rusa este o limbă cu totul necunoscută mie, îi răspunse cu voce scăzută David.

De surpriză, Marina dădu să se întoarcă la el, apoi renunță.

— Dacă nu știi limba, atunci cum de ai fost în stare să citești atâtea materiale ultra-secrete?

— Cu ajutorul unei foarte pricepute profesoare de rusă, zâmbi el.

Presată între spătarul banchetei și David, Marina simți că se înecă de nervi. Recunoscuse în vocea lui tenta de melan-

colie a bărbatului care, vorba lui Serghei, păcătuise împreună cu respectiva femeie. Brusc, simți nevoia să-i dea infractorului abject un brânci afară din mașină.

Prins încă de evocarea acelei *foarte pricepute profesoare de rusă*, David continuă în șoaptă:

— Oricât de stupid ar părea, detaliile proiectului „Cârtița de mare" – nici pentru viața mea nu ți-aș putea spune cum sună acest titlu în rusă – le-am găsit într-un loc aproape public, printre însemnările secretarei soției lui Andropov. Scanate sub forma unor foi scrise de mână, printre liste de invitați și rețete de murături, mi-au atras atenția datorită unui desen stilizat de pe prima pagină: o ciupercă nucleară trasată din muchii drepte.

— Cum ai reușit s-o convingi pe traducătoare să nu dea fuga la primul ziar cu povestea ta? spuse Marina, experimentând un puseu de plăcere sadică rezultat din retrogradarea profesoarei de rusă ca simplu traducător.

— I-am zis că sunt un regizor debutant în colaborare cu un scriitor din Moscova, chicoti David. Când mi-a înapoiat traducerea împreună cu textul original – care, dacă poți să îți închipui, conținea până și locația exactă a respectivelor submarine – mi-a recomandat să caut altceva; prea era trasă de păr ideea rusului pentru a prinde la public.

Automobilul se repuse în mișcare. În portbagaj, temperatura scăzu simțitor. Îmbrăcată doar în cămașa de flanel a lui David, tânăra începu să tremure.

— Bag seama că nu îmi îndeplinesc prea strălucit rolul, rosti David încurcat, căutând s-o tragă cât mai aproape de el pe Marina. Înconjurată de brațul bâjbâind prin întuneric al lui David, trupul tinerei se tensionă aidoma unei bare de oțel.

— Ah, iartă-mă, bâigui David, realizând ce se întâmplase. Vrând să o lipească mai bine de el, îi luase în căușul palmei unul dintre sâni. În nici un caz n-a fost cu intenție, continuă el să se bâlbâie, întârziind încă o clipă înainte să-și retragă mâna către o zonă mai sigură.

— Nu face nimic. Situația este de vină, bolborosi Marina, simțind că roșește până în vârful urechilor.

Adevărat, dar nu întocmai exact, își tuguie David buzele în sinea lui, simțind un neașteptat impuls de a-și lipi obrazul de craniul ei ras. Zâmbi, mulțumindu-se să-i dea din căldura trupului său.

— Și chiar a explodat în 1908 o navă spațială la Tunguska? rupse David într-un târziu tăcerea.

În brațele lui, Marina se foi inconfortabil, lipindu-se fără să își dea seama cu capul de pometele lui David. Bărbatul închise ochii, abia îndrăznind să respire de teamă să nu rupă magia momentului. Își drese de câteva ori glasul, apoi se hotărî:

— Aceleași lucruri i le voi spune și lui Serghei. Te-aș ruga, dacă poți, să-l așteptăm și pe el...

Fu rândul lui David să nu-și găsească locul în portbagajul îngust.

— Asta dacă nu ne duce drept în brațele urmăritorilor noștri, replică el, nemulțumit de importanța acordată rusului.

— Nu ne duce, stai liniștit, zâmbi Marina, interpretând corect nota de posesivism din vocea lui.

— Că parcă avem noi de unde știi ce gândește el, continuă David să bodogăne.

— După patru ani de facultate în științe comportamentale petrecuți la Johns Hopkins în America, doi de master, cinci de

doctorat în deception recognition[10], și contribuția la realizarea unui program de computer pentru analiza digitală a trăsăturilor faciale, eu cred că avem, șopti înțepată Marina peste umăr.

Am dat de dracu', tresări David în sinea lui, amintindu-și scenele cu miez din *Minte-mă*[11], unul dintre serialele lui favorite. *De câte ori și-a dat seama când nu spuneam tot adevărul?* Își drese de mai multe ori glasul, căutându-și cuvintele:

— Adică, să înțeleg că ești în stare, întocmai precum doctorul Cal Lightman, să îți dai seama când cineva minte doar uitându-te la el?

— La fel de bine cum tu poți să spargi un cod cifră cu cifră, după modelul filmelor cu hackeri, zâmbi verde Marina.

Simțea cum o cuprinde o exasperare veche. Ori de câte ori povestea cuiva despre studiile ei, mereu aceeași poveste: Cal Lightman și abordările lui simpliste de film destinat publicului larg.

— Păi, nu poți, spuse David. Se ridică într-un cot. Fie îl găsești pe tot, fie n-ai făcut nicio scofală. Nu merge din cifră în cifră. Dădu să mai spună ceva, apoi se opri. Să înțeleg că *Lie to me* rămâne doar un film, nu-i așa? zâmbi el.

— Unul bun, foarte apropiat pe alocuri de ceea ce se întâmplă în realitate, dar, da, rămâne totuși un film, spuse Marina.

— Patru de facultate, doi de masterat, cinci de doctorat... auzi, dar tu câți ani ai? se trezi David întrebând. Mă rog, înțelegi tu..., adăugă el în speranța deșartă de a îndrepta gafa făcută.

10 Depistarea minciunii.

11 *Lie to me,* serial de televiziune american aparținând lui Fox Network, inspirat din munca lui Paul Ekman, expert mondial în expresii faciale și fost profesor de psihologie la Universitatea din California San Francisco.

Oftă resemnat, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău. Pe o femeie încetezi s-o mai întrebi de vârsta ei – desigur, dacă nu îți place să alergi în zig-zag – imediat după căderea primilor dinți de lapte.

— Douăzeci și nouă, mârâi Marina, pândind reacția lui.

— O experiență remarcabilă pentru o vârstă atât de fragedă.

Ușoara apăsare a degetelor pe cotul ei și zâmbetul din voce completară vorbele rostite cu cele nerostite.

În brațele lui, Marina își permise un zâmbet de vanitate și închise pentru o clipă ochii.

☆ ☆ ☆

Serghei îl salută pe bărbatul îmbrăcat în uniforma trupelor speciale rusești și ridică geamul autovehiculului. Omul luă poziție de drepți și trecu un card prin dreptul unui cititor magnetic. Poarta ambasadei se deschise, lăsând să se întrevadă traficul aglomerat al serii.

Bătrânul spion puse în mișcare autovehiculul de teren, depășind gardul ce delimita siguranța oferită de inviolabilitatea spațiului diplomatic. În spatele lui, poarta metalică se închise, transformându-l din șeful spionajului informatic din Europa de Est într-un proscris. Ce construise în zeci de ani de muncă îndârjită era pe cale să fie măturat de evenimentele unei singure seri.

În absența ochilor verzi și al temperamentului rebel al Marinei, amintind de cel al fostei lui soții, convingerea prinse a i se clătina.

Degetele strânseră volanul, piciorul călcă ambreiajul, însă mâna îi rămase neclintită, refuzând să împingă schimbătorul

de viteze. Să meargă înainte sau să se întoarcă? Cuvintele tinerei femei îi scormoniseră bănuieli vechi, oferindu-le o bază credibilă prin însăși secretomania ce învăluise misiunea Nataliei.

Explozia unei nave extraterestre!...

Furia îi subție buzele, oglindindu-i zbuciumul intern. Dacă îi făcea scăpați pe Marina și pe David, avea să fie declarat trădător. Anii ce-i mai rămăseseră de trăit și-i va petrece într-o continuă fugă, mereu privind peste umăr. Să se mai întoarcă în țară, nici atât. Avea să mai pună piciorul pe pământ rusesc doar dacă îl prindeau, și atunci doar pentru a fi interogat, apoi executat.

Se uită către portbagajul în care se aflau cei doi fugari. Nimic nu îl oprea să întoarcă mașina și să-i dea pe mâna celor care îi căutau. Și totuși...

Ordonând reținerea lor, superiorii lui acceptaseră riscul dezvăluirii celor două submarine. Urma să izbucnească cel de-al treilea război mondial din cauza lor? Puțin probabil, atâta timp cât rușii făceau amenințarea să dispară, iar americanii țineau secret incidentul. Era, oricum, singura lor șansă de a nu fi împușcați în plină stradă de către alegătorii lor. Să cheltuiești anual peste șase sute de miliarde de dolari pentru apărare, ca apoi să constați că ai dormit cu capul pe câteva zeci de focoase nucleare rusești, era genul de întâmplare care putea îndepărta pentru totdeauna un popor de conducătorii lui.

... să se răzgândească însemna să nu afle niciodată ce i se întâmplase Nataliei...

Zgomotul prelung al unui claxon îl făcu să tresară. În bulevard, un automobil de lux presa o mașină cu tabla ruginită să-i

facă loc. Bogatul îi cerea săracului să-și vadă de lungul nasului și să nu-i stea în cale. Brusc, amintirea celor ce se îmbogățiseră sfârtecând cadavrul societății comuniste, distrugând definitiv speranța într-o lume mai bună, îi reveni lui Serghei în minte. Berezovski, Potanin, Abramovici[12], dădură un ghiont final nehotărârii lui.

Băgă în viteză, făcând mașina să înainteze câțiva centimetri. Reflexe vechi, instilate în el de instructorii proveniți din foști luptători de gherilă, preluară automat controlul. Își roti privirea, pregătit să angajeze în orice clipă automobilul de teren într-o cursă nebunească. Urmăritorii se aflau, negreșit, pe undeva prin apropiere. Fuseseră văzuți în pivnița casei lui David la puțin timp după ce acesta intrase împreună cu Marina în tunel. Despre ei și despre pătrunderea lor forțată fusese înștiințat pe mobil, obligându-l să găsească la repezeală acea scuză neinspirată.

Schiță gestul de a se angaja în trafic, apoi se opri. Datorită bulevardului cu sens unic supra-aglomerat, ieșirea din ambasadă putea fi ținută sub observație doar staționând în următoarea intersecție. Era suficient să meargă într-acolo pentru a le cădea în brațe.

Timp de o secundă, se privi ochi în ochi cu bărbatul care îl cerceta cu luare aminte din sticla oglinzii retrovizoare. Clătină neconvingător din cap – gestul părintelui care caută să-și ascundă sub o crustă de asprime mândria că odrasla lui l-a bătut pe golanul clasei – apoi trase invers de volan. Automobilul coti către dreapta, înaintând de-a lungul trotuarului deszăpezit cu intermitențe.

12 Recunoscuți oligarhi ruși.

Înainte de orice, ne trebuie altă mașină, își spuse în sinea lui, trăgând de volan pentru a evita un pieton care mergea cu capul îndesat între umeri și mâinile în buzunare. Bărbatul sări în lateral, agitând pumnul în aer. *Ibu*[13], mârâi rusul și acceleră și mai tare.

La câțiva zeci de metri în față, culoarea semaforului se schimbă mai întâi în galben, apoi imediat în verde. Sub impulsul unei idei de moment, Serghei răsuci de volan. Automobilul de teren părăsi trotuarul, intrând pe contrasens.

Ni v pizdu, ni v Krasnuiu Armiiu[14], mormăi el, încercând să nu arate cât de bine se distra. Nu se mai simțise atât de viu de când se retrăsese din serviciul activ. Călcă pedala de accelerație până în podea și apăsă claxonul deopotrivă. Bolidul țâșni înainte, promițând moarte oricui îi stătea în cale. În urma lui rămaseră urme negre de cauciuc ars.

În scrâșnete de frâne și zgomot de tablă îndoită, mașinile se aglomerară în mijlocul intersecției, blocând drumul lui Serghei.

Gavno[15], înjură el printre dinți. Continuând să accelereze, schimbă brusc direcția de mers. Timp de câteva fracțiuni de secundă, roțile din stânga ale mașinii se ridicară de la pământ, apoi reveniră înapoi. Bărbatul acționă frâna de mână, răsucind deodată volanul.

Ajutat de asfaltul înghețat, automobilul alunecă în lateral, evitând în ultimul moment coliziunea cu aglomerarea de mașini înghesuite unele în altele.

---

13 ебу = Să ți-o trag! Să-ți trag un șut în dos!

14 ни в пизду, ни в Красную армию = Nici în vagin, nici în Armata Roșie, cu sensul că indiferent cum ai încerca nu e bine, nu se potrivește nicăieri.

15 говно = căcat.

Na kajduiuhitruiujopuiesti hui vintom[16], rânji Serghei, ieșind din bulevard. Depăși câteva clădiri oficiale, un sens giratoriu, apoi opri în dreptul unei străduțe mărginită pe ambele părți de troiene de zăpadă; GPS-ul de bord îi arăta că dădea într-o arteră principală. Putea fi folosită pentru a pune distanță între ei și hăitașii lor.

Coborî din mașină și privi în sus. În locul urmăritorilor, el ar fi poziționat o dronă deasupra ambasadei. Puține erau locurile din București unde o mașină să nu poată fi ținută sub observație de ochii din cer care nu clipesc niciodată.

Se sprijini de portieră, trăgându-și pentru un moment sufletul. Adeptul unui stil de viață sănătos și sportiv activ – la piscină le punea probleme colegilor cu jumătate din vârsta lui – avea totuși șaptezeci de ani. Scoase pistolul din tocul de umăr și se apropie cu grijă de portbagaj. Înăuntru se afla un bărbat pregătit să se lupte pentru viața lui și a femeii care îl însoțea. O văzuse în ochii lui: teamă combinată cu ură. Un amestec letal dacă era lăsat nesupravegheat.

Peste ani, zâmbi Nataliei, femeii care și-ar fi găsit curajul să se radă în cap dacă ar fi crezut că așa îi stă bine sau pentru a-i face în ciudă vreunui cadru de conducere îngust la minte. Obrazul îi zvâcni, înlocuind lacrimile ce i se adunau sub pleoape ca niște grăunțe de nisip insistente: *Ți-ar fi plăcut de ei, Talia. Ți-ar fi adus aminte de noi doi când eram la început.*

Deschise portbagajul, având grijă să rămână în lateral. Aidoma unui clovn cu arc țâșnind afară din cutie, picioarele lui David biciuiră aerul, căutând pe cineva pe care să-l lovească.

16 на каждуюхитруюжопуесть хуй винтом = Pentru orice fund deștept există un penis cu șurub.

— Nu fi imbecil, spuse Serghei ținând pistolul la vedere. În clipa de față sunt tot ceea ce stă între voi și o soartă foarte rea. Ține-ți în frâu pornirile belicoase și poate vom trece noaptea cu bine.

Aținti cu arma pieptul lui David:

— Grăbește-te să te decizi. Dulăii se află pe urmele noastre. Îi simt cum se apropie.

— De unde știu eu că nu înspre ei ne îndreptăm? ricană David. Că nu ești tu acela care ne va da legați?

— Simplul fapt că purtăm această discuție, tu articulând distinct cuvintele, în loc să urli de durere, împușcat în picior fiind, îi răspunse plictisit Serghei.

Puse înapoi pistolul în toc și porni către automobil. Din mers, spuse fără să se întoarcă:

— Ajut-o pe Marina să urce în mașină, iar tu vino pe locul din dreapta. Voi avea nevoie de tine.

Văzându-l pe rus cu spatele, David se încordă din tot trupul. Stăpânite de o viață proprie, cea a prădătorului gata de salt, picioarele îi cercetară asfaltul înghețat, mărunțind zăpada sub tălpile bocancilor. Se văzu năpustindu-se asupra lui Serghei, izbindu-l cu capul de caroseria automobilului, luându-i pistolul și dispărând în noapte la volanul mașinii lui.

O perdea de calm, ca un cearceaf rece într-o noapte fierbinte îl învălui, oțelindu-i spiritul. Avea să rănească grav, poate chiar să ucidă, un om. Fie! Respirația îi deveni profundă, încetinindu-i bătăile inimii. Se prinse de portbagajul deschis, pregătit să alerge așa cum nu o mai făcuse vreodată.

Degete înghețate îi cuprinseră încheietura mâinii, făcându-l să tresară.

— Are dreptate, auzi șoapta Marinei. Până vom ajunge la ai mei, vom avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putem primi. N-ai idee cât de periculoși, cât de lipsiți de scrupule – și cât de bine dotați sunt cei care ne urmăresc...

David se regăsi fără replică. Tocmai că avea idee: încuietori garantate ca fiind impenetrabile, deschise ca niște biete pușculițe; ușa casei aruncată în aer; loviturile georadarului auzindu-se deasupra. Iar mai presus de toate, schimbarea de atitudine a rușilor.

— Ba cred că am, se înfioră el. Îi întinse mâna Marinei să coboare. Vino, îi șopti. Să sperăm că nu facem o greșeală că ne încredem în rusnac până ajungem la loc sigur.

Mă tem că pentru noi au încetat să mai existe astfel de locuri, se lăsă Marina condusă către locul din spate al automobilului, cel așa-zis oficial. În spatele ei, David închise cu grijă portiera, apoi se urcă alături de Serghei.

— Puneți-vă amândoi centurile, spuse rusul, demarând în trombă.

Mașina prinse viteză, făcând să sară dintre striațiile anvelopelor bucăți de zăpadă înghețată. Cu amintirea scuturăturilor încasate în portbagaj încă proaspătă în minte, David se prinse de scaun, căutând cu piciorul pedala de frână. Când Serghei evită la un lat de palmă un tomberon de gunoi, se întoarse către el aproape strigând:

— La cum conduci, poate nu ar strica să te gândești să dai de carnet pentru tanc. S-ar potrivi mai bine stilului tău!

— Ar fi inutil, spuse Serghei.

— Inutil pe dracu', îl întrerupse David bubuind în podea cu vârful bocancului în căutarea aceleiași pedale care se încă-

pățâna să rămână pe partea șoferului. Uită-te la tine cum conduci. Mă mir că n-ai omorât încă pe nimeni în seara asta!

— Ar fi inutil, rânji rusul, ieșind în trombă de pe străduța îngustă, claxonând și făcând flash-uri cu farurile, să-l mai dau o dată. Îl am deja din timpul serviciului în Afganistan.

Din spate se auzi chicotitul înfundat al Marinei, suprimat rapid de o tuse neconvingătoare.

— Dar de tricicletă cu furtun n-ai? se interesă David cu seriozitatea unui reporter intervievând o înaltă personalitate academică.

— Doar pentru deltaplan cu cozoroc, pufni în râs Serghei.

Antrenă automobilul într-un derapaj controlat, ratând cu puțin bordura unui refugiu de tramvai.

Bărbații și eterna lor concurență pentru locul întâi, oftă Marina, mai curând amuzată decât nervoasă. *Nu contează că unul se apropie de vârsta senectuții, iar celălalt a depășit-o de mult pe cea a pantalonilor scurți, ei încă insistă să-și înfoaie penele.* Se decise că este cazul să intervină:

— Știți, mă gândesc că poate nu ar strica să atragem mai puțin atenția asupra noastră, se aplecă ea în față pe cât de mult îi permitea centura de siguranță. Încă puțin și punem pe urmele noastre toți agenții de poliție din oraș.

— Exact gândul meu, o întrerupse Serghei, îndreptându-se glonț către intrarea în pasajul Victoria. Privirea îi trecea necontenit între oglinzile retrovizoare și drum. În curând vom opri. Fiți pregătiți să vă mișcați pe cât puteți de repede!

Pereții tunelului rutier înghițeau automobilul cu fiecare metru parcurs, dându-le ocupanților senzația că se afundă într-o tranșee din beton.

— Unde anume te gândești să oprești? rosti David.

Serghei puse luminile de avarie, apropiindu-se pe cât posibil de trotuarul îngust care mărginea prima bandă. Din spate se auzi prompt claxonul prelung al unei Dacii cu portiera înfundată.

— Chiar aici, spuse el, făcându-i semn șoferului nervos să-și continue drumul. Acesta mai claxonă o dată, demonstrativ, apoi depăși automobilul de teren oprit la jumătatea ieșirii din pasaj.

Serghei trase frâna de mână. Privi către David, apoi se întoarse spre Marina. Glasul îi sună măsurat, purtând cu sine o notă de compasiune:

— Înțeleg că nu vă este ușor, dar va trebui să îmi urmați întocmai spusele. Imediat ce vom coborî, vom merge pe sensul celălalt, unde vom schimba această mașină cu alta. Indiferent de părerile pe care le veți avea despre cele ce se vor petrece, am să vă rog să le țineți pentru voi. Ați înțeles?

— Cum adică o vom schimba? interveni David.

— Adică noi vom pleca cu cea pe care o vom opri, iar șoferul ei cu asta, se răsti Serghei, vizibil iritat de întrerupere.

— Și mă rog, cum îl vei convinge s-o facă? nu rezistă David să nu-l contrazică pe rus. Chiar dacă îl vei amenința cu pistolul – cum de fapt mă aștept s-o faci – ce îl va determina să plece cu această mașină, atrăgând după el urmăritorii, cum bănuiesc că ți-ai făcut planul, în loc s-o ia la fugă către primul post de poliție?

— Lasă grija asta în seama mea, i-o reteză Serghei. Privi în oglinda retrovizoare la fluxul de mașini care îi depășea pe partea stângă. Sunteți pregătiți?

— Da, imediat ce îmi recuperez din portbagaj rucsacul, spuse David, deschizând portiera de pe partea lui.

— În regulă, dar grăbește-te, rosti Serghei, apoi ordonă scurt: Coborâți acum. Drumul este liber!

Marina țâșni afară din automobil.

Bine gândit, își spuse în sinea ei. *Fără camere de luat vederi și fără posibilitatea de-a fi urmăriți din aer. Un loc ideal pentru a ne pierde urma.* Traversă în urma lui Serghei, îndreptându-se către liniile de tramvai ce ocupau centrul pasajului. Frigul mușcă din ea, încovoindu-i umerii sub cămașa din flanel prea largă.

— Așteaptă-mă aici și încearcă să nu ieși în evidență, îi arătă rusul un stâlp de susținere. Nu o să dureze mult.

Marina scutură din cap, incapabilă să vorbească. Din cauza temperaturii scăzute, aerul dădea impresia unei cupole casante plutind deasupra orașului. Părea că este suficientă o singură mișcare greșită, o singură fereastră trântită, țipătul inoportun al unui pescăruș de asfalt, pentru ca întreaga boltă cerească să se spargă în așchii din gaz solidificat, perforând plămânii trecătorilor ghinioniști cu muchiile lor ascuțite. Închise ochii.

Trecură câteva clipe cât două eternități sudate una de cealaltă. Ca prin vată, auzi vocea lui David:

— Mergi și rezolvă cu mașina. Am eu grijă de ea.

— În regulă, încuviință Serghei, dar fii pregătit să intervii dacă te chem. E posibil să am nevoie de tine.

— Nu îți face griji, mă țin aproape. Fă-mi semn și dau năvală.

Dacă aș avea cel mai mic dubiu de non-existența lui Dumnezeu, mai că aș vedea întreaga situație ca pe o uriașă farsă divină, își spuse în sinea ei Marina. Se făcu ghem la pieptul lui David, lăsându-se învelită în haina lui. *Soarta unei întregi civilizații ajunsă pe mâinile unui corsar informatic, a unui spion roințăit de ani și molii, și a unei eroine de tinichea cu pretenții de geniu neînțeles. Iar pe deasupra, și*

rasă în cap! Nici că se putea mai bine de atât pentru anotimpul de afară! Mormăi ceva nedesluşit, ridică din umeri, apoi îşi căută adăpost sub bărbia lui David de frigul care îi amorţea jumătate de faţă.

La câţiva paşi de ei, Serghei scoase un briceag din buzunar şi îşi crestă podul palmei. Sângele porni să curgă, pătându-i manşeta sacoului. Îşi duse mâna la frunte, trăgându-şi dungi roşiatice de-a lungul obrazului, dând impresia că a fost victima unui accident. Se întoarse către David, articulând rar, cu un foarte vag accent rusesc în fundal:

— Fii pregătit să te urci la fel ca în cealaltă, pe locul din dreapta. Eu voi conduce, Marina va merge în spate. De îndată ce ne-am urcat, plecăm. Până atunci, stai retras şi nu te arăta. Ai înţeles?

— Da, încuviinţă David, mai preocupat să-i fie pavăză Marinei decât era de stratagema rusului.

Pe chipul lui Serghei trecu un zâmbet strâmb. Ţepii însângeraţi ai bărbii şi urma de amuzament din ochii cenuşii îi dădeau aerul unui lup de mare întorcându-se în port după o călătorie plină de primejdii.

— Urează-mi noroc, rânji el şi păşi pe banda destinată automobilelor.

Lăsă să treacă un Mercedes, îndreptându-se şchiopătând către o Dacie Logan.

— N-o să reuşească, şopti David.

Se încordă din tot trupul. Automobilul anodin se îndrepta în plină viteză către Serghei, tăindu-şi drum prin băltile de apă murdară. Rusul părea că mai are puţin şi se prăbuşeşte în mijlocul şoselei. *O să îl calce, nu o să poată frâna la timp!*

Parcă vrând să-i demonstreze contrariul, autoturismul vizat se opri la doar câțiva zeci de centimetri de genunchii lui Serghei. Șoferul, un bărbat negricios, se năpusti afară.

— Sunteți rănit, domnule? se bâlbâi el.

— Nu, nu sunt. Ține-ți firea, nu face prostii și nu vei fi nici tu, îi înfipse Serghei țeava pistolului negriciosului în burtă. Vladimir! strigă, de data aceasta cu un puternic accent rusesc. Vino încoace!

Ăsta cine mai e? se întrebă David năuc, apoi realiză că este vorba despre el.

— Să mergem, îi șopti Marinei, lipindu-și ca din greșeală buzele de creștetul ei.

Tânăra se desprinse din căldura îmbrățișării care o protejase de curentul înghețat și se îndreptă încovoiată către mașina oprită.

— Dar, domnule, bâigui șoferul, nu înțeleg...

— Portofelul, dă-mi-l, îl întrerupse Serghei cu un ton tăios. Acum!

Pe chipul bărbatului se așternu o expresie combinată de groază și ușurare. Încurcându-se în propriile-i mișcări, scoase din buzunarul interior al hainei un portofel jerpelit. Serghei i-l smulse din mână.

— Săcăluș Ilie? întrebă el, ținând între degete actul de identitate al șoferului.

— Da, bolborosi cel interpelat.

— Frunzișului 42? presă Serghei, înfigând și mai tare pistolul în abdomenul bărbatului.

— D-da, bâigui șoferul, ochii lui lăsând să se vadă albul groazei.

În vacarmul unui claxon ca de vapor, o basculantă îi depăși zdrăngănind. *'ții mă-tii,* îi ajunse urarea de bine a celui de la volan, un individ pirpiriu cu șapca pusă pe dos.

— Pe unde vine asta? îl cercetă Serghei pe șoferul ghinionist.

— La Piața Progresul, îngăimă omul.

O altă mașină trecu în trombă pe lângă ei, făcând inutilă orice încercare de conversație. Din concentrată, expresia lui Serghei deveni acră.

— Ghinion, băiete. Prea departe pentru ce ne trebuie nouă.

Îi spuse lui David:

— Eu zic să-l împușcăm și să oprim pe altul. Ocupă-te de el, discret și fără zgomot, până mă întorc de pe partea cealaltă cu mașina noastră.

Făcu o jumătate de pas, ca și cum ar fi intenționat să plece, apoi continuă:

— Ai grijă să n-o strici. O boabă în cap și una în piept, că nu se știe cum doar îl șterge glonțul și scapă.

Înțelegând ce se așteaptă de la el, David scoase revolverul inutil și improviză din mers:

— N-ar fi mai simplu să-i dăm lui cheile de la mașina noastră și să o luăm pe-a lui?

Arătă către bărbatul aproape leșinat de groază, compunându-și o expresie plictisită, de om obișnuit să împuște oamenii în plină stradă:

— De unde avem noi treabă și până la Piața Progresul facem câteva minute, cel mult. Mă gândesc că ne putem recupera mașina după ce ne terminăm treaba. Să i-o dăm lui s-o ducă acolo.

Serghei clătină din cap, neconvins, rusificând grosier cuvintele:

— Nu cred că o să meargă. Prostovanul ăsta, uită-te la el ce față are, sunt sigur că habar n-are cum se conduce o mașină de teren. Eu zic să nu ne complicăm.

— Ba știu! sări omul, bâțâind din cap mai ceva ca o ciocănitoare psihotică. Sunt șofer profesionist. Camioane, dubițe, ba chiar și tractoare cu remorcă. De care este? adăugă el, ridicându-se pe vârfuri.

De partea cealaltă a pasajului se vedea mașina oprită.

— Un 4x4, interveni David, asumându-și rolul băiatului bun. Te descurci?

— Normal că mă descurc, exclamă bărbatul, practic țopăind pe loc. Dați-mi cheile și am zburat!

Încet, ca un om convins că face o mare greșeală, Serghei se dădu într-o parte.

— Sunt în bord, mormăi el, înapoind pistolul în tocul de umăr.

Cu eleganța unui scamator performând un număr de magie, Serghei produse actul de identitate al bărbatului.

— Plasticul rămâne la mine. Frunzișului 42, ne vedem acolo în jumătate de oră. Ai grijă să nu întârzii, altfel pe familia Săcăluș o va lovi o mare năpastă. Ai priceput?

— Da, domnule, se bâlbâi bărbatul, luând-o la fugă cât de repede îl duceau picioarele. Traversă liniile de tramvai, cealaltă bandă rutieră, și se aruncă în automobilul de teren cu numere diplomatice. În următoarea clipă, demara cu scârțâit de roți.

Special i-a dat un timp prea scurt, gândi David. *De aici și până la Piața Progresul o să facă cel puțin o oră. O să gonească nebunește, atrăgând asupra lui atenția urmăritorilor noștri. Numai de nu ar omorî pe careva...*

Serghei luă loc în spatele volanului.

— Să mergem. Stai, îl opri el pe David când acesta vru să i se alăture pe locul din dreapta, tu mergi în spate. Are nevoie de tine, șopti, arătând către Marina care tremura incontrolabil pe banchetă, buzele arătându-i ca o rană învinețită în contrast cu paloarea chipului.

În pasaj își făcu intrarea un tramvai, scârțâind și hurducăindu-se pe șinele ce se iteau de sub un strat de zăpadă murdară. David rămase neclintit, ochi în ochi cu rusul.

— Mulțumesc, încuviință el într-un târziu din cap.

Venit din partea unui supraviețuitor ca Serghei, gestul era unul de mare încredere. Practic își punea viața în mâinile lui. Pentru că nimeni, fie el James Bond sau John Rambo, nu face prea multe parale atunci când este strâns de gât din spate.

Își puse rucsacul pe locul din față, își dădu haina jos, ascunzându-și sub masca unei priviri nonșalante tulburarea pe care o resimțea la gândul că va sta din nou lângă Marina.

— Încotro acum? rosti el.

O ajută pe tânără să se îmbrace, înconjurând-o cu brațele.

Serghei zâmbi. Îi plăcea de ei. Frumoși în fragilitatea lor, păreau o pereche de pioni așezați pe două pătrățele adiacente ale unei table de șah mult prea mare pentru ei.

Puse automobilul în mișcare cu eleganța unui pilot profesionist.

— Către o baie fierbinte pentru domnișoara, o vodcă mare și o bucată de jambon afumat. Nu știu voi, dar mie îmi este o foame de aș mușca din porcul viu, dacă aș vedea unul trecând pe lângă mine, spuse, apoi acceleră către ieșirea din pasaj, înscriindu-se în traficul greoi al serii.

Capitolul 2

În tot acest timp, la peste treisprezece mii de kilometri de frigul ce strângea în chinga lui Bucureștii, soarele amiezii învăluia străzile localității chiliene Isla Negra. Aflată la doar jumătate de oră cu mașina de Valparaiso, acest colț de lume era privit de către artiștii de pretutindeni ca un sanctuar al poeziei de mare sud-americane.

Aici a lucrat și s-a stins din viață Pablo Neruda, cel pe care Gabriel Garcia Marquez l-a numit „cel mai mare poet al secolului 20 în orice limbă", se lăudau localnicii oricărui turist care poposea în mica lor localitate.

Sau *„aici locuiește Eber, cea mai comercializată marionetă a istoriei"*, ar fi putut adăuga acei câțiva indivizi cărora le era cunoscut acest fapt. Lucru care, desigur, nu se întâmpla. Până și gândul că cea mai mare farsă din istoria omenirii ar putea ieși la iveală, îi făcea pe acești păpușari ai tenebrelor să-și încrucișeze degetele și să privească în altă parte.

Către el și către casa lui, o limuzină luxoasă înghițea kilometri de șosea, lăsând în urmă vârtejuri înfuriate de nisip.

De dincolo de asfaltul drumului, de casele vopsite în alb, oceanul își făcea simțită prezența. Un miros de alge și spumă de val atârna în aer, lăsând un gust sărat pe limbă. Plaja era pe undeva pe aproape, la câteva sute de metri, cel mult.

Ocupantul locului din spate acționă consola de comunicare mascată în portieră.

— Da, domnule, răspunse prompt șoferul într-o spaniolă cu accent local.

— Parchează aici și așteaptă-mă, ordonă bărbatul.

Închise legătura fără să mai aștepte vreo confirmare. De ce ar fi făcut-o? O viață petrecută în fotoliile puterii îl obișnuise să nu-i pese. El ordona, ceilalți se supuneau.

Limuzina încetini către marginea din dreapta a drumului cu eleganța unei nave de croazieră intrând în rada portului. Pasagerul își aranjă reflex nodul cravatei, așteptând.

— Poftiți, se înclină șoferul, deschizând portiera clientului său.

Bărbatul coborî, luând cu sine o servietă din piele. Cu mâna rămasă liberă, își închise nasturele din mijloc al sacoului. Cântări din priviri casa cu acoperiș țuguiat în fața căreia se opriseră, iar o grimasă de scârbă îi alungi trăsăturile. Într-o altfel de conjunctură, n-ar fi acceptat nici măcar să se dea jos în apropierea unei astfel de cocioabe, darămite să intre în ea.

Abia apucă să pășească pe aleea care ducea spre casă, că dinăuntru își făcu apariția un bărbat desculț, îmbrăcat într-o cămașă albă și o pereche de pantaloni dintr-o țesătură aspră. Părul lung, ce-i depășea linia umerilor, îi era prins în coadă cu un șnur din piele împletită.

— Salut, Kenan. Poți să te apropii, am primit de dimineață vestea. Aș minți dacă ți-aș spune că m-am bucurat când am auzit că vei trece pe aici, articulă el într-o limbă care ar fi lăsat perplex orice lingvist. Ca pronunție aducea a chineză, dar ar fi putut fi, la fel de bine, arabă sau latină. Ce s-a întâmplat?

— Evenimente importante, Eber, îi răspunse celălalt. Dacă ai fi avut bunul simț să mă suni la numărul de telefon care ți-a fost înmânat, ai fi știut.

— Și să pierd ocazia de a te vedea transpirând sub cerul liber, departe de aerul condiționat pe care presupun că-l iubești mai tare decât pe mama ta naturală? rânji Eber, bărbatul desculț, îndreptându-se către casă. Chiar, cum se face, adăugă el, că te-ai încurcat cu o mașină și n-ai venit direct? Plaja din spate ar fi fost suficient de retrasă pentru așa ceva.

Kenan privi înapoi la interiorul căptușit în piele și debordând de stil al limuzinei. Fusese momentul lui de repaus înainte de a intra în gura leului. Porni în urma lui Eber, ignorând întrebarea.

— Mă tem că nu înțelegi cât de serioasă este situația cu care ne confruntăm, mârâi el.

— Da, probabil că nu realizez, încuviință Eber, gravitatea vocii de aprod nazalizând numele unei cauze importante fiindu-i contrazisă de expresia de plictiseală și batjocură săpată în colțurile gurii. Ce s-a întâmplat, sosesc mai devreme decât vă așteptați?

Eber pătrunse primul în antreul casei, sunetul tălpilor lui goale răsunând pe plăcile artizanale din granit ce formau pardoseala.

— Închide ușa în urma ta și hai să bem ceva, spuse el, făcându-i semn lui Kenan să îl urmeze într-un salon ce se întrezărea din hol. Vin, bere, whisky?

— Whisky, două cuburi de gheață, se învoi în silă Kenan. Păși la rândul său în salon, unde rămase înlemnit. Mă scuzați, adăugă el în spaniolă, roșu la față, căutând cu privirea către

vârfurile pantofilor. La nici doi pași de el, întinse pe o canapea din piele albastră, două femei îmbrățișate, goale ca în ziua nașterii, îl studiau amuzate.

— Vai, dar unde îmi sunt manierele? exclamă Eber, scoțând dopul unei sticle bandajate cu fibre vegetale. Am uitat să fac prezentările. Matilde, Trinidad, faceți vă rog cunoștință cu un prieten de care mă leagă amintiri la fel de vechi ca oceanul de afară, rosti el, turnând într-un pahar cu pereții groși.

Aroma fină a băuturii se răspândi în cameră, aducând cu sine o notă de complicitate aproape erotică prin consistența ei.

— Whisky-ul tău, rosti Eber, întinzându-i paharul lui Kenan. Bărbatul în costum îl apucă, bolborosind ceva de neînțeles.

Răspunzând invitației lui Eber, femeile se desprinseră din îmbrățișarea lor pentru a-i strânge mâna lui Kenan. Trupul bărbatului fu traversat de un fior. Parte din căldura degetelor ce i se ofereau provenea din căldura feminității lor înlănțuite. Înghiți în sec.

Dintr-un frigider cu tabla îndoită pe alocuri, care probabil fusese considerat ultima cucerire a tehnicii în perioada festivalului de la Woodstock, Eber scoase o carafă de vin roșu.

— Dacă mă gândesc mai bine, zic că aș putea să vă las singuri vreo oră și mai bine, rânji el, turnându-și vin într-un pahar cu picior. M-aș duce să înot până la baliză și înapoi. Furtuna de dimineață a lăsat în urma ei niște valuri pe cinste, iar ție, Kenan, nu ți-ar strica să te destinzi puțin. Te-ai mai elibera de scândura pe care o porți lipită între umeri, ca să mă exprim elegant. Sunt curios, nu te deranjează la mers?

— Rămâi, avem de discutat, rosti iritat Kenan. Glasul îi sună răgușit, ca o moară măcinând nisip. Singur, adăugă în dialectul înțeles doar de către ei doi.

Pe chipul lui Eber trecu un nor. Din jovială, expresia îi deveni îngândurată. Secundele trecură una după cealaltă, marcând respirațiile celor din încăpere. Într-un târziu veni până în apropierea tinerelor femei, ajutându-le să se ridice.

— Așteptați-mă sus. Vin și eu cât pot de repede. Unii oameni pur și simplu nu înțeleg când este cazul să plece, zâmbi el în șoaptă, lăsându-se sărutat, sărutând înapoi.

Bărbatul în costum întoarse capul, complet dezinteresat de ceea ce se petrecea la nici un pas de el.

— Să mergem pe terasă. Este mai răcoare acolo, spuse Eber, înhățând din mers carafa de vin.

Kenan îl urmă, călcând țeapăn. De furie, palmele i se umeziseră. Dacă voia cooperarea lui Eber, trebuia să înceapă prin a-și cere scuze.

— Știi, îmi pare rău că după atâta timp trebuie să ne întâlnim în astfel de condiții, mormăi Kenan în dialect.

— Ah, păstrează-ți te rog genul acesta de discurs pentru consiliile de administrație din care faci parte și pentru întâlnirile cu Adam, nu îl lăsă Eber să continue.

Pufni în râs, văzând surpriza întipărită pe figura lui Kenan:

— Nu mi-o lua în nume de rău. Are și recluziunea autoimpusă beneficiile ei, cum ar fi lipsa obligativității de a fi amabil la comandă.

Înaintă câțiva pași, apoi se opri. Atârnând din tavan, două hamace scămoșate se legănau în bătaia brizei ca niște crisalide goale de încărcătura lor.

— Îți pot oferi un sfert de oră. Așază-te, spune ce ai de spus, apoi pleacă de unde ai venit.

Dacă lui Kenan i-ar fi dat mâna, s-ar fi întors pe călcâie și dus ar fi fost, însă situația nu i-o permitea. Avea nevoie de in-

fatuatul cu păr ca de femeie. Dintre toți, Eber era singurul cu care Bătrânul, odată prins, ar fi luat în considerare să stea de vorbă. Se uită la costumul în care era îmbrăcat, un Dormeuil Vanquish a cărui valoare depășea o sută de mii de dolari, apoi la împletitura aspră, și nu foarte curată, a hamacelor.

— Mulțumesc, mormăi el, prefer să stau în picioare.

Eber luă o înghițitură de vin, apoi se așeză în hamacul cel mai apropiat. Sub greutatea lui sfoara se întinse, lăsând impresia unei praștii gigantice gata să îl propulseze în tăriile cerului.

— Atâta vreme dusă pe apa Iordanului, iar noi ne regăsim, iată, în același loc, murmură el.

Roti paharul în aer, imprimând vinului o mișcare turbionară. Lichidul urcă pe pereții din cristal, lăsând în urma lui harta rubinie a unui teritoriu necunoscut.

Eber ridică privirea către Kenan. Timp de o fracțiune de secundă, irișii ochilor lui căpătară o nuanță întunecată de violet.

Kenan tresări, degetele ridicându-i-se în mod reflex către propriii ochi, asigurându-se că lentilele de contact colorate se aflau la locul lor. Ceea ce la Eber se manifesta arareori – și doar ca un semn de profundă emoție – în cazul lui devenise o stare continuă.

Ca și cum le-ar fi simțit încurcătura, oceanul trimise un val tivit cu spumă pentru a umple liniștea. La câțiva pași depărtare, peretele de apă se spintecă dinspre bază, strivindu-se cu zgomot de stânci.

— Cât de grav este? murmură Eber.

— Atât de grav încât nu știu să-ți răspund cât de grav este, îi răspunse Kenan.

Porni cu pas măsurat către marginea dinspre plajă a terasei, adunându-și gândurile. Rosti tare, împotriva brizei și a valurilor:

— Am pentru tine o veste care ar putea să te intereseze. Bătrânul trăiește. Este o chestiune de zile, dacă nu de ore, până când vom pune mâna pe el.

Eber tresări ca lovit în plină figură. Inima i se strânse în piept, emoția veștii albindu-i chipul bronzat. Se ridică în picioare, făcând legăturile hamacului să scârțâie.

— Urmează-mă, se răsti el. Câțiva pași mai încolo, două scaune și o masă din ratan împărțeau un colț de umbră. Văd că ai lucruri să-mi spui și n-am chef să te urmăresc perorând din picioare. Ești suficient de arogant și doar stând jos.

Un alt val se izbi de stânci, speriind doi pescărușii care se plimbau plini de importanță pe nisip. Păsările își luară zborul cârâind nemulțumite. O aschie de zâmbet destinse chipul lui Kenan. Chiar și după atâta timp, Eber nu se dezmințea. Același caracter puternic, gata oricând să spună adevărul, indiferent cât de neplăcut ar fi fost el. Apoi totul reveni la normal. Buna dispoziție plecă învinsă, alungată de încrâncenarea soldatului aflat în misiune. Grăbi pasul, îndreptându-se către scaunul poziționat cu spatele la soare. Îl voia neapărat pe acela. Într-o negociere, avantajul se află de partea celui ce poate să observe fără a fi observat.

Eber așeză pe masă carafa de vin și rămase în picioare.

— Se pare că nu te-am surprins prea tare cu vestea pe care ți-am dat-o, vorbi primul Kenan.

Nonșalant, își trecu o mână peste spătarul ale cărui fibre îmbătrânite de timp și soare împungeau aerul aidoma unor cuie vegetale. Stofa sacoului se agăță, pierzând câteva fire. Costum de o sută de mii de dolari? Nicio problemă, își putea lua oricând altul. De un milion sau de zece milioane dacă era ne-

voie; banii nu contau. Cei ca el îi cheltuiau, îi tipăreau sau îi retrăgeau din circulație, dacă așa dicta unicul interes de grup care conta: obținerea tehnologiei necesare zborului interstelar.

Eber își strânse pumnii, lăsând senzația a două ciocane pregătite să lovească. Din albaștri, ochii i se preschimbară din nou în violet. Luă loc de partea cealaltă a mesei.

— Când Bătrânul a dispărut fără urmă, am crezut că a fost omorât, spuse el. Primul meu gând a fost să dau vina pe Adam și pe șleahta lui. Îi vedeam în stare de crimă pentru ca lucrurile să nu se abată de la planul stabilit.

Ridică vinul în dreptul ochilor, studiindu-l pe Kenan pe deasupra paharului. Distorsionați de curbura sticlei, ochii i se întunecară și mai mult. Din violeți, îi deveniră aproape negri. Rânji în gol:

— Șleahtă căreia urma să i te alături și tu, cu arme și bagaje...

Kenan bâjbâi după ceva inteligent de zis, dar în zadar. Nu exista nimic de spus, nimic de adăugat. În urmă cu mult timp, pus în fața unei alegeri imposibile, se găsise nevoit să discearnă între viziunea de comandant necruțător a lui Adam și dragostea de oameni a celui mai bun prieten pe care îl avusese vreodată. Bietul Eber, cum ar fi putut să câștige în fața unei astfel de competiții...

— Avem nevoie să te realături grupului, se hotărî el să atace frontal. Lucruri grave stau să se petreacă. Suntem prea puțini pentru a ne permite luxul de a nu fi împreună atunci când condițiile o cer.

Eber surâse gândurilor lui, privind în zare peste umărul lui Kenan. În depărtare, silueta unui vas de croazieră plutea la limita orizontului, apărând și dispărând în podul de lumină oglindit de apa oceanului.

— Știi, când mesagerul m-a informat de dimineață despre venirea ta, începu el molcom, m-am gândit ce anume l-ar fi putut face pe Adam să te aleagă pentru rolul de sol al păcii. Iartă-mă că ți-o zic, dar dintre toate opțiunile posibile, tu păreai de departe cea mai proastă alegere.

Luă carafa de toartă.

— Pentru că, vezi tu, rosti el, așa cum vinului nu-i trebuie decât un strop de aer pentru a se transforma peste noapte în oțet, așa și prieteniei îi este suficientă doar puțină trădare pentru a se preschimba în ură cât ai clipi.

— Ceea ce în cazul nostru n-a fost tocmai puțină, nu-i așa? îl întrerupse Kenan, gustând o dată din whisky, apoi încă o dată. Mâna îi zvâcni din încheietură, lăsând să se vadă un crâmpei din tulburarea ce mocnea în sufletul lui. Atât de multe atârnau de rezultatul acestei discuții.

— Apoi mi-am reamintit de nemăsuratul tău tupeu, iar totul a devenit clar, zâmbi Eber, ignorând întrebarea celuilalt.

Pe mijlocul mesei se afla o cutie din tablă atinsă de rugină. Eber îi sări capacul și trase afară o havană, învârtind-o absent între degete. În fața lui se afla omul în care își pusese încrederea, pe care îl iubise odată, demult, mai mult ca pe un frate. L-ar fi aruncat în ocean, hrană pentru pești, și în același timp i-ar fi pus la dispoziție dormitorul lui, împreună cu Matilde și Trinidad, numai să nu-l vadă plecând.

Kenan puse pe masă paharul gol.

— Este vorba despre un anume Delta Sword, rosti el cu un aer de finalitate în voce.

Oprit la jumătatea gestului, Eber rămase cu havana neaprinsă între degete.

— Îmi sună cunoscut numele... Nu cumva este vorba despre hoțomanul care, anul trecut... – mormăi el încruntat.

— Acum doi ani, îl întrerupse Kenan.

— ... a dat o gaură de proporții în buzunarele americanilor? spuse Eber, terminând să-și aprindă țigara.

— Chiar despre el, replică fără chef Kenan, învârtind paharul gol pe tăblia mesei. Clătină din cap, făcând pauze lungi între cuvinte: Mă surprinzi. Nu m-aș fi așteptat din partea ta să te ții la curent cu informările trimise de Adam.

— De vină este hârtia specială pe care sunt imprimate, rânji Eber. Să fi fost mai puțin lucioasă, le-aș fi găsit rapid o altă întrebuințare.

Împrăștiat de zâmbetul fostului său prieten, prezentul se dizolvă pentru Kenan. Timpul făcu un gigantic salt înapoi, readucându-i alături în perioada lor de glorie. Terasa din lemn fu înlocuită de străzile înguste ale unui oraș încins de soare, iar zgomotul valurilor de îndemnurile căpeteniilor de caravane mânându-și cămilele înspre deșert. Prezentul și trecutul se întrepătrundeau haotic, iar între ele, gustul teribil al propriei lui trădări.

Cum ar fi stat astăzi lucrurile dacă atunci aș fi ignorat oferta lui Adam, dacă în loc să-l dau pe mâna soldaților aș fi crezut până la sfârșit în el? S-ar fi scris altfel istoria ori tot aici ne-am fi regăsit în cele din urmă? se întrebă Kenan în sinea lui.

— Rămâi pe whisky sau mă duc să-ți aduc un pahar pentru vin? se auzi din depărtare vocea lui Eber. Dacă nu pleci, măcar pe uscat să nu stai.

Kenan rămase cu privirea ațintită la țigara de foi ce fumega neglijent între degetele lui Eber. O albină aurie dădu de câteva

ori ocol mesei, apoi își luă zborul, îndreptându-se grăbită către interiorul insulei.

— Lasă protocolul și toarnă-mi în ăsta, dădu un ghiont Kenan paharului de whisky către centrul mesei.

Totul îl agasa. L-ar fi dat dracului pe efeminat, i-ar fi întors spatele și ar fi plecat fără să privească în spate. Întocmai ca albina.

— Ești sigur? rânji Eber, ridicând carafa de vin. Adică, doar uitându-mă la ceasul pe care îl porți la mână și îmi dau seama că nu ești dintre cei obișnuiți să facă compromisuri. Chiar, cât a făcut distracția? arătă el către ceasul ce se întrezărea la încheietura lui Kenan, un George Daniels lucrat manual.

— Puțin peste trei sute de mii de lire sterline, se burzului Kenan, trăgând în jos de mâneca sacoului.

În bătaia brizei cu miros de alge și de sare, opulența ceasului din platină și a hainelor pe care le purta părea deplasată și de prost gust.

— Numai atât? se miră Eber. Ce s-a întâmplat, nu aveau unul mai scump?

— Ba da, unul la peste un milion, dar nu mi-a plăcut. Prea multe diamante pe milimetrul pătrat, pufni în râs Kenan, făcându-i semn lui Eber să lase vorba și să-i toarne în pahar.

Luă o țigară din cutia aflată pe masă, studiind circumspect vinul ale cărui reflexii întunecate umpleau până aproape de buză paharul scund.

— Nefericită combinație, oftă el, aplecându-se către flacăra brichetei ținută de Eber. Vin, probabil unul sec, și tutun de bună calitate, când ar fi mers mai curând un coniac. Zău, nu ți-ar strica și ție puțină distincție, măcar când îți intră musafirii în casă...

Eber se lăsă pe spătarul scaunului.

— De când te știu ai avut dificultăți în a-ți da seama când trebuie să vorbești și când să taci, rânji el. Gustă, apoi spune-mi cum ți se pare.

Cu aerul unui vlăstar de sânge albastru obligat să calce prin praful drumului alături de oameni sub condiția lui, Kenan trase un fum, apoi își înmuie buzele în pahar.

Pe dată, o subtilă aromă de trandafiri, întărită de gustul puternic al bobului de strugure, se alătură parfumului de miere și tutun al fumului de tabac, desfătându-i deodată cerul gurii și papilele gustative.

— Îmi retrag cuvintele, murmură Kenan cu ochii închiși. Nu te pricepi tu cine știe ce la haine, tot ca un țăran prăpădit...

— Cu atitudine, interveni Eber.

— ... dacă zici tu, își continuă netulburat Kenan ideea, te îmbraci, însă în materie de țigări și vin, mă simt nevoit să-ți recunosc un oarecare talent.

Trase adânc din țigară, lăsând fumul să-i iasă încet pe nări.

— Spune-mi despre Bătrân, călători până la el vocea lui Eber. Cum l-ați găsit?

Kenan rămase cu ochii închiși, prelungind momentul de armistițiu dintre el și fostul lui prieten.

— După cum știi, în aceeași zi în care tu..., începu el, apoi cuvintele i se stinseră în piept. Pe limbă, aroma de tutun tare fu înlocuită de un iz încleiat, amar și sălciu totodată.

— Spune-o! se răsti Eber.

Kenan înghiți în sec. Degetele îi porniră într-o călătorie de reasigurare, trasând conturul obiectelor ce îi serveau drept barieră între el și oamenii obișnuiți. Ceasul cu brățară de platină, costumul smintit de scump, acul de cravată cu diamante.

Dar, ca niciodată, exclusivismul dus dincolo de limita nebuniei instituționalizate eșuă în rolul lui de scut protector. Sub privirea încrâncenată a lui Eber, Kenan se simți redus la dimensiunile unui gândac respingător.

— ... ți-ai împlinit destinul, clătină el din cap, agățându-se de ideea care îi servise drept cârjă și totodată prișniță în tot acest timp.

— Cel pe care voi mi l-ați ales! îl întrerupse Eber.

Senzația fierului pipăindu-i spațiul dintre oase îi invadă trupul, chircindu-i palmele aidoma aripilor unei păsări doborâte. Ridică tonul, aproape strigând:

— Știi bine că una am vrut și cu totul altceva a ieșit!

— Da, probabil că așa este, șopti Kenan.

Ochii minții i se întoarseră către înălțimile îndepărtate ale unui deal prăfuit și ars de soare, zăbovind o vreme acolo. Trase din țigară, lăsând tăcerea și zgomotul valurilor să umple spațiul.

Pe plajă, un stol de pescărușI se abătu asupra malului bolovănos, scormonind printre pietre cu ciocurile lor ascuțite. Auzindu-le, Kenan se înfioră. Ciori albe cu nimic mai bune decât suratele lor întunecate ce înnegreau pe vremuri cerul locurilor de supliciu.

Fură cu coada ochiului la Eber. Era atâta durere și atâta tristețe pe chipul lui – și cel mai rău, înțelegere și iertare – încât sufletul lui Kenan se frânse dinspre interior. Sentimente de mult uitate rupseră pecetea beciului unde stătuseră ferecate, umplându-i ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, murmură el, buzele tremurându-i pe mușTiucul din lemn de trandafir al țigaretei. Nu am nicio scuză, ar fi trebuit să-ți fi stat alături. Chipul îi fu inundat de un zâmbet

plin de ură la adresa propriilor cuvinte: Și nici măcar nu pot spune că n-am știut ce fac, că la rândul meu am fost mințit. Termenii înțelegerii dintre mine și Adam au fost clari. N-a existat niciun dubiu cine va fi sacrificatul și cine va fi învinuitul.

Eber își fixă propria reflexie întoarsă de pereții paharului de vin, rămânând tăcut. Știa mai multe decât ar fi putut să-i spună Kenan în două vieți. La timpul potrivit înțelesese atât lașitatea prietenului său cât și strategia lui Adam. Unul se temuse de moarte și de durere. Celălalt realizase avantajele pe care grupul le-ar fi putut trage din pervertirea ideilor lui Eber și procedase în consecință.

— Îmi spuneai despre Bătrân, șopti Eber. Până la urmă, ați aflat ce s-a întâmplat cu el în acea noapte?

Kenan își prinse bărbia în pumn, păstrând un moment de tăcere. Expresii contradictorii îi traversau chipul. Încruntarea directorului neînduplecat concediind un angajat turbulent. Zâmbetul petrecărețului care tocmai a făcut o farsă, iar acum așteaptă răgetul de furie al celui păcălit. Dar mai presus de toate, rușinea trădătorului condamnat la viață, înfruntând un trecut de idealuri și exaltare vândute ca pe niște scoarțe vechi și fără rost.

— Așa cum probabil îți amintești și tu, oftă el, Bătrânul, cum-necum, a reușit să scape în acea noapte de soldații din garda lui Adam.

— Dacă într-adevăr așa au stat lucrurile, îl întrerupse Eber, și nu a fost ucis exact de acele gărzi despre care îmi vorbești. Să nu uităm, lovi el cu degetele în tăblia mesei, cu mine, hm, indisponibilizat – tu, trecut de partea dură a grupului – Bătrânul rămăsese singurul care ar mai fi putut reprezenta vreun peri-

col pentru viziunea lui Adam. De ce să-l păstreze în viață când i-ar fi fost mai simplu să-l ucidă?

— N-a fost ucis, crede-mă, interveni Kenan. Nu zic că nu urma să fie, cu toate că mă îndoiesc. Așa cum pe tine nu te-a omorât după ce ți-ai îndeplinit rolul, înclin să cred că Adam ar fi procedat la fel și în cazul lui. Ne convine sau nu, suntem unii pentru ceilalți cel mai aproape lucru de noțiunea de familie pe care îl putem avea aici.

— Atunci? murmură Eber, făcându-și de lucru cu carafa de vin.

Rotind între degete paharul cu pereți groși, Kenan se lăsă pe spătarul scaunului. Momentul hotărâtor sosise. Ce voia de la bărbatul cu părul prins în coadă? Îl voia folosit spre „binele grupului", mantra favorită a lui Adam, sau îi dorea iertarea?

Deschise gura pentru a turui varianta pregătită de-a gata, un amestec atent selecționat de invenții și fapte imposibil de verificat, însă lucrurile se petrecură altfel. Se trezi spunând adevărul întreg, așa cum se întâmplase:

— Imediat după fuga Bătrânului, care, probabil că știi și tu, a dus la executarea întregii gărzi în paza căreia fusese încredințat, Adam a pornit o adevărată vânătoare de vrăjitoare pentru a-l găsi. Metodică, rece, calculată, întocmai cum îi e stilul. Pentru el, ca și pentru noi toți ceilalți, lucrurile erau limpezi: Bătrânul nu va precupeți niciun efort pentru a-i zădărnici planurile.

Kenan întinse paharul, așteptând să-i fie umplut. Bău cu sete, apoi continuă, un zâmbet strâmb încălzindu-i trăsăturile:

— Soarta n-a ținut însă cu Adam. Deși a făcut totul ca la carte, a avut ghinion. Dacă Bătrânul n-ar fi știut să-și controleze emoțiile, ar fi fost prins în mai puțin de câteva ore, iar totul s-ar fi

terminat. Închipuiește-ți cum ar fi reacționat oamenii văzând un bărbos cu ochii mov umblând liber prin oraș. Dacă nu îl ucideau pe loc, cum probabil s-ar fi întâmplat, sigur i-l aduceau plocon lui Adam!

Luă o înghițitură de vin, lăsându-i oportunitatea lui Eber să-l întrerupă, însă celălalt rămase tăcut, absorbit de propriile gânduri. Kenan continuă:

— Nu s-a dat înapoi de la niciun efort, nicio cheltuială. A pus gărzi înarmate să bată străzile orașului, apoi, când a fost evident că Bătrânul nu se afla acolo, a extins căutările în vecinătăți, dar în zadar. Era ca și cum ticălosul ar fi intrat de-a dreptul în pământ.

— Nu m-ar mira ca pentru o perioadă de timp chiar s-o fi făcut-o, zâmbi Eber pentru sine. Tot ce ar fi avut nevoie exista deja într-una din ascunzătorile pe care le săpasem împreună în deșert.

Zâmbi îndepărtat, sărind peste mirarea întipărită pe chipul lui Kenan:

— Ascunzătoare despre care, evident, vouă nu v-am spus nimic. Clătină din cap, jumătate vorbindu-și sieși: Și eu și Bătrânul am înțeles că se apropia un moment de cumpănă. Adam nu era omul care să aștepte cu mâinile în sân să-i fie distruse planurile. Din exterior sau din interior, mica noastră facțiune urma să fie anihilată.

Glasul îi sună sărat, aducând zbuciumul oceanului mai aproape:

— S-a întâmplat să fie din interior, atâta tot. Își privi pe rând mâinile, căutând ceva sub pielea netedă a palmelor. Iartă-mă, tresări el, parcă atunci înțelegând unde se află, te tot întrerup. Îmi povesteai despre cum l-ați găsit pe Bătrân...

În mintea lui Kenan o sârmă se încinse, ridică vălătuci de fum, apoi se arse cu pocnet ca de pistol.

— Zi așa, ați săpat o ascunzătoare fără știrea noastră..., mormăi el. Ochii îi înotau în lacrimi. Brusc, gestul de a-l fi dat pe Eber pe mâna soldaților îi păru lipsit de importanță – ba chiar unul îndreptățit – pe lângă minciuna efeminatului îmbrăcat în haine ieftine. Păstrându-și vocea oarecum egală, reuși să întrebe: Și mă rog, ce anume ați ascuns acolo, voi, campioni neprihăniți ai cinstei și corectitudinii?

— Strictul necesar pentru cineva care ar fi fost nevoit să fugă în pripă, îi răspunse Eber fără să-l privească. O unitate personală de regenerare și o unealtă multifuncțională.

— O multifuncțională? aproape sări Kenan în picioare. Pupilele părură că îi iau foc în spatele lentilelor speciale de contact. De unde ați avut așa ceva? Credeam că s-au pierdut toate în cataclism!

Eber pescui din scrumieră țigara pe care o lăsase acolo.

— Habar n-am, Bătrânul a adus-o. El nu mi-a spus, eu nu l-am întrebat de unde o are. Pufăi din havană, ridicând un nor aromat de tutun. Mi se pare mie sau informația pe care ți-am dat-o nu ți-a picat tocmai bine? zâmbi el, suflând fumul în lateral. Știi, dacă aș fi în locul tău, aș da fuguța la Adam să-i spun ce am aflat. Departe de mine dorința de a fi vreo cobe, dar am senzația că Bătrânul încă vă mai poate face o surpriză, două, înainte să puneți cu adevărat gheara pe el. Dar tu știi deja asta, nu-i așa?

Eber își turnă în pahar, ignorând cu bună știință să-l întrebe pe Kenan dacă nu vrea să-i pună și lui.

— Grăbește-te, își înmuie el buzele în vin, și poate se va îndura să te scarpine de câteva ori între urechi înainte de a te trimite să șezi pe pernuța ta din salon.

Plescăi cu limba de cerul gurii, nelăsându-i lui Kenan ocazia să spună ceva.

— Desigur, cu condiția să nu fârnâi pe nas atunci când te lingi la sulă, caz în care vei fi înlăturat fără prea multe menajamente din compania fețelor cu obraz subțire.

Kenan respiră adânc, decis să-i spună infatuatului de partea cealaltă a mesei cum stăteau lucrurile; poate chiar să-l ia la bătaie. Pentru că trădarea lui era nimic în comparație cu minciuna lui Eber! Deși regretabil ca gest, un țăran care dă un vânt în timpul liturghiei nu reprezintă cine știe ce surpriză. Bietul om, cum ai putea să te superi pe el? Nu face decât să se comporte așa cum știe el că este obiceiul. Îți vine să te bești, o faci și basta! Însă altfel stau lucrurile atunci când pastorul este cel care lasă să se facă curent pe ușa din dos. Ceea ce oamenilor obișnuiți le este permis, celor cu stea în frunte le este vehement refuzat.

Dar, pe când se gândea să-și ducă ideea la îndeplinire, imaginea câinelui lui Adam, un buldog francez semănând a salam cu urechi, îi reveni pe neașteptate în memorie. Și împotriva oricărei logici, se trezi izbucnind în râs:

— Cred că totuși am să zic pas sugestiei tale. Am văzut cum e hrănită mascota casei și zău dacă m-aș grăbi să-i iau locul.

De data aceasta, Eber îi umplu și lui paharul.

— Îmi pare rău pentru ieșirea de mai devreme, spuse el, întinzându-i lui Kenan bricheta. Așteptă ca celălalt să-și reaprindă țigara, apoi continuă, glasul reducându-i-se la intensitatea unei șoapte: Ești sigur că Bătrânul mai este încă în viață?

O pală de vânt străbătu terasa, strecurându-se printre hamacele atârnate de tavan. Incapabil să mai rămână așezat, Kenan se ridică în picioare. Simțea nevoia să se miște, să-și limpezească gândurile.

— La început, căutările au mers greu, spuse el, sprijinindu-se de balustrada care separa terasa de plajă. Bătrânul putea fi practic oriunde, în Europa, în Africa, sau înapoi în Orientul Mijlociu. Pe vremea aceea, singurele arme aflate la dispoziția lui Adam erau câteva portrete aproximative pe care oamenii lui le cărau peste tot, cât și informația că ochii celui căutat s-ar colora din când în când în mov.

Kenan fumă o vreme privind dincolo de linia orizontului, suflând fumul împotriva brizei ce îi răcorea chipul.

— Abia în ultimii ani lucrurile au început să se miște cu adevărat, rosti el pe jumătate întors, când a fost posibilă instituirea unui sistem centralizat. M-ai întrebat dacă Bătrânul mai este în viață. Ei bine, este. L-am găsit, știm unde se află.

Pufni în râs, ațintindu-l pe Eber cu jarul țigării:

— Ai idee ce l-a dat până la urmă de gol?

— Același lucru care ne face pe noi toți să nu putem sta prea mult în același loc, longevitatea noastră ieșită din comun? spuse Eber, ridicându-se la rândul lui de pe scaun.

— Ar fi putut, dar ar fi fost prea simplu pentru un adversar de talia Bătrânului, rânji Kenan. Cu toții știm să eliberăm locul înainte de a-i vedea la ușa noastră agitând furci și făclii.

— Atunci? rosti Eber. I se alătură lui Kenan, sprijinindu-se cu coatele pe balustradă. Înaintea lor, oceanul se întindea pe mii și mii de kilometri, ascunzând adâncimi și pericole nebănuite.

— Numărul de case aflate în proprietatea unei companii, dar administrate prin intermediul unor firme de avocați!

— Mă tem că nu înțeleg, spuse Eber.

— Mă tem că până și Bătrânului i s-ar fi așezat ochii pe nas dacă s-ar fi aflat aici, izbucni Kenan în râs. Cât ar fi el de dibace

ca om și filosof, teoria cuburilor logice multidimensionale nu cred să se fi aflat vreodată pe lista preocupărilor lui.

Încet, lăsând să i se vadă plictiseala în mișcări, Eber se întoarse către Kenan. Trase din țigară, continuând să-și studieze interlocutorul:

— Dacă ți-ai pus în cap să te dai inteligent, să știi că ți-a reușit. M-ai enervat.

— Inteligent, cu siguranță, dar nu eu, ci un tip a cărui evoluție am urmărit-o și susținut-o, râse din nou Kenan. El, acest David Aman – sau Delta Sword, cum mai este cunoscut în anumite cercuri – a venit cu o idee care ne-a permis să găsim ascunzătoarea Bătrânului.

Agasarea de pe chipul lui Eber se transformă în nemulțumire fățișă.

— Ia-mă încet că mă pierzi, mârâi el. În primul rând, ce este ăla un cub multifuncțional?! Că mie îmi sună ca un afiș publicitar pentru un desfăcător de conserve.

— Multidimensional, băiete. Multidimensional, rânji Kenan, abținându-se în ultimul moment să nu-l bată pe spate pe Eber.

— Să înțeleg că investiția de la CERN[17] a dat în sfârșit rezultate? tresări Eber.

Kenan scutură gânditor scrumul țigării. Vântul îl luă, rostogolindu-l de podeaua terasei până nu mai rămase nimic din el.

— Ceva chestii interesante au găsit ei, însă prea puține pentru a ne fi de folos în puținul timp care ne-a mai rămas. Adăugă,

17 Conseil européen pour la recherche nucléaire – Consiliul European pentru Cercetare Nucleară, organizație europeană de cercetare științifică, care operează cel mai mare laborator din lume pentru cercetarea particulelor elementare. Laboratorul este situat la câțiva kilometri nord-vest de Geneva, la granița dintre Elveția și Franța.

nelăsându-i timp lui Eber să-l întrerupă: Când am zis multidimensional, m-am referit la o multitudine de informații, dimensiuni, dacă vrei, asociate elementului căutat de noi: case aflate în proprietatea unei singure companii, dar administrată prin intermediul unei firme de avocați.

— Bine, dar trebuie să fie zeci, sute de mii! exclamă Eber.

— Exact, zâmbi Kenan. Însă, dacă restrângi căutarea la cele al căror chiriaș se schimbă cam o dată la treizeci de ani, numărul lor scade dramatic la câteva sute, șase dintre ele aparținând ghici cui?

— Bătrânului, murmură Eber.

— Întocmai, râse Kenan, trăgând din țigară cu emfaza celui care tocmai și-a răpus în luptă dreaptă adversarul.

Eber privi departe în larg.

— Ați pus deja mâna pe el?

O găleată de apă rece turnată în creștet ar fi avut probabil același efect asupra bunei dispoziții a lui Kenan.

— Știm unde se află, am putea s-o facem în orice moment, dar Adam a decis să mai așteptăm, replică el ursuz.

Cu cât ziua socotelii se apropia, cu atât Adam devenea mai secretos și mai închis în sine. De ce Bătrânul nu fusese încă ridicat, nimeni n-ar fi putut s-o spună. Dintr-o înghițitură, dădu peste cap paharul de vin. Articulă cu vrăjmășie, părând că fiecare cuvânt îi este o mușcătură:

— Și este numai vina mea. Dacă nu aș fi insistat ca Delta Sword să rămână în libertate, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat!

— Dar cine e individul acesta despre care amintești la fiecare două vorbe? interveni agasat Eber, smulgându-se din re-

veria lui. Și care este legătura dintre tunul pe care l-a dat în buzunarul americanilor și găsirea Bătrânului?

— Practic, nici una, dar nu despre asta este vorba, oftă Kenan. Reluă rapid, gesturile sacadate ale mâinilor lăsând senzația că se justifică: Trebuie să înțelegi, tipul este o poamă, genul care se naște o dată la o sută de ani. Să îți spun că este inteligent, aș minți. Mai aproape de adevăr ar fi să-ți zic că-i un geniu, dar chiar și așa n-aș fi pe de-a-ntregul exact. Pentru că individul este, poți să mă crezi pe cuvânt, acel soi rar care îi face pe geniile de apar pe coperțile revistelor pentru oamenii deștepți să pară niște ageamii prinși cu lecția scrisă pe manșetă.

— Măi să fie, zâmbi Eber, dacă nu aș ști cât de mult îți plac femeile – mă rog, îți plăceau, că cine mai poate spune care îți sunt preferințele acum... – mai că aș crede că te-ai îndrăgostit de tipul acesta.

— De el personal, nu, cu toate că nemernicul arată ca unul dintre acei bărbați ce par a da sens sinuciderilor din dragoste.

— Abia acum înțeleg de ce le-ai refuzat pe Matilde și pe Trinidad, strecură Eber nevinovat, profitând de o pauză în tirada lui Kenan.

— Să te fut! se auzi Kenan spunând înainte de a-și da seama că o va face.

Râse, ridicând din umeri. Era replica lor favorită în perioada în care băteau drumurile arse de soare și de vântul deșertului, galvanizați de credința într-un viitor mai bun și propria lor imaginație.

— Îți mulțumesc pentru oferta generoasă, mimă fără har Eber părerea de rău, dar prefer să mă păstrez pentru mai încolo. Mă așteaptă o ulcică de bere făcută în casă, un castron de hu-

mus cu lămâie, și două femei frumoase să mă întind între ele. Iar ca să nu strici o întrebare, îți spun de pe acum că nu ești invitat. Humusul e rânced, berea trezită și nu mai am nici măcar o strachină în plus.

Trase din țigară cu gesturi ca de domnișoară, aducându-și în față părul strâns în coadă.

— Ce altceva îmi mai poți spune despre acest domn bine, a cărui poreclă împunge cu rezonanțe falice? bătu el seducător din gene.

Kenan își trecu mâna prin păr.

— Surprinzător, spuse el, tipul a intrat pe sticla radarului nostru abia prin 2010 când a făcut o poznă dintre cele mai mari. Împreună cu un grup de programatori din America și Israel – total neafiliați vreunei organizații guvernamentale sau serviciu secret – a dezvoltat un virus informatic care a izbutit să distrugă o mare parte din instalațiile de centrifugare folosite de Iran pentru îmbogățirea uraniului.

— Hopa! exclamă Eber, expresia de domnișoară de pension cedând locul unei mirări autentice.

— Cam așa ceva am zis și noi când am aflat, oftă Kenan. Unde mai pui că se întâmplase chiar sub nasul nostru, al meu mai exact.

— Și ce-ai făcut?

— Ce n-ar fi trebuit să fac, bag seamă: l-am susținut în cariera lui de hacker. L-am pus în contact, prin intermediari, se înțelege, cu nume grele din lumea spărgătorilor de computere.

— Rezultatul fiind?

— Site-ul Sony pus în cap în 2011 și compromiterea celui de Associated Press în 2013, cascadorie soldată cu peste un miliard de dolari gaură la bursele americane.

— Nu doar frumușel și deștept, dar și lacom, băiatul ăsta al tău minune, rânji Eber.

— Mie-mi zici, cât m-am chinuit să-l conving pe Adam să nu-l dea pe mâna americanilor? Deși n-ar fi făcut o zi de pușcărie, și tot pentru noi ar fi ajuns să lucreze, mă temeam să nu-i fie afectată eficiența. Eram convins – și încă sunt – că la un moment dat vom avea nevoie de creativitatea sălbatică și nesupusă a minții lui.

— Nu-mi vine să cred ce aud, pufni în râs Eber. Tu să te gândești mai întâi la oameni și abia apoi la rezultat? Ceva nu este în regulă. Când ai folosit ultima dată unitatea de regenerare?

— Crede-mă că și în această situație, tot rezultatul este cel care mă preocupă, însă nu sunt deloc convins că o abordare în forță ar funcționa în cazul lui David. Și ar fi păcat să-l pierdem, îți zic. De la un mustang, odată transformat în cal de căruță, mai poți spera doar să moțăie între hulube, așteptând să-i indici direcția în care să tragă. Eu altceva mi-aș fi dorit de la el...

— Ți-ai fi dorit? accentuă Eber timpul trecut al verbului, simțind ezitarea din vocea lui Kenan. Ce s-a schimbat între timp?

— A fost contactat de către unul dintre apropiații Bătrânului, o enciclopedie ambulantă cu picioare lungi și ochi de liceană, dacă pot să mă exprim astfel.

Eber îl privi mirat:

— O femeie? De ce nu îi ridicați pe amândoi? Ați doborî două păsări cu aceeași piatră.

— Exact asta am și încercat, dar ne-au alunecat printre degete. Folosind un tunel subteran secret, au reușit să scape în ultimul moment de echipa operativă trimisă să-i ridice, trecând la mustață pe teritoriul ambasadei ruse din București, lovi Kenan cu pumnul în masă.

Eber îi făcu semn să-și țină vorba și aduse o scrumieră. Își stinse țigara, invitându-l pe Kenan să procedeze la fel.

— Corectează-mă dacă greșesc, rosti el, dar din fițuicile informative vehiculate periodic de Adam, îmi aduc aminte de bunele relații existente între grup și Federația Rusă. Ar fi trebuit, mă gândesc eu, să vă vină ușor să-i scoateți de acolo, corect?

— Așa s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi amestecat o momâie datând din vremea Războiului Rece, un anume Serghei Baranovici Mîșkin, rosti abătut Kenan.Trase un ultim fum, apoi strivi țigara în vasul de bronz întins de Eber.

— Închipuiește-ți, spuse el, schimbându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, în timp ce noi vorbim, analiștii grupului se dau de ceasul morții încercând să înțeleagă ce l-a determinat pe acest rus nebun să ni-i sufle de sub nas pe David și pe Marina – omul Bătrânului – în loc să ni-i predea, așa cum primise ordin s-o facă.

Kenan scoase telefonul mobil. Carcasa metalică străluci la unison cu brățara ceasului. Aceleași materiale nobile, titan și platină.

— Din câte se observă, nicio veste, constată el obosit. Iar ce mă îngrijorează este faptul că Mîșkin nu-i nici pe departe un ageamiu. Aproape îi prinsesem. Echipa operativă era pe urmele lor. O dronă îi urmărea din aer, erau practic în mâinile noastre. Și în condițiile astea, ce crezi că-i dă prin cap? Să facă schimb de mașini într-un pasaj rutier, singurul loc din zonă unde nu le-am putut urmări mișcările. Și măcar de s-ar fi oprit aici nemernicul, dar, ca să ne inducă în eroare până în ultima clipă, l-a băgat în sperieți pe prăpăditul de șofer a cărui mașină a luat-o, obligându-i pe oamenii noștri să se țină după el ca la

raliu. Când în sfârșit au reușit să-l oprească, era prea târziu. Cacialmaua rusului funcționase; puteau fi oriunde.

Eber cântări îndelung în mână scrumiera. În spatele vorbelor lui Kenan se ascundea ceva, un posibil gând nerostit. Obișnuita expresie blajină îi dispăru de pe chip, trăsăturile strâmbându-i-se într-o încrâncenare pe care niciun artist nu ar fi îndrăznit să o imortalizeze în lemn, marmură sau bronz. Sau să o încredințeze pânzei și culorilor.

— Spune-mi, ce îl face pe acest David atât de important în convulsiile momentului? rost el rar. Și mai ales – vocea i se stinse într-o șoaptă apăsată – de ce ești tu cel care m-a căutat?

— Pentru că ești singura persoană cu care Bătrânul ar accepta să vorbească după ce îl vom prinde, începu Kenan, însă glasul îi muri sub privirea violetă a lui Eber. Respirația i se opri în piept, înțelegându-și propriul motiv. Ce scăpase tuturor, ce reușise să țină ascuns până și de el însuși, i se dezvăluise fără greșeală inimii lui Eber.

— Ai dreptate, a fost o greșeală să vin aici. Altcineva ar fi trebuit să o facă, rosti el tremurat.

Timpul deșira secundele una câte una, întâmpinând valurile ce se spărgeau la țărm.

— Mă vei vinde încă o dată? spuse Eber, încleștându-și, apoi descleștându-și degetele în jurul scrumierei, o piesă precolumbiană decorată cu animale fantastice.

Poate că o voi face, poate că nu. Există firi puternice și firi slabe. Cei puternici fac lucrurile care se așteaptă de la ei. La fel și cei slabi. O singură lacrimă se prelinse pe obrazul lui Kenan.

— Nu știu, oftă el.

Eber înapoie vasul din bronz pe balustradă. Ochii îi erau umezi.

— O incertitudine morală venită din partea unui nemernic, iată un lucru de preț. Poate că nu e totul pierdut, murmură el.

Se îndreptă către masa de pe terasă, făcându-i semn lui Kenan să îl urmeze.

— Așteaptă-mă aici, spuse. Nu mai avem vin și oricum aș fi vrut altceva. Mă duc să îmi iau o bere. Vrei și tu una?

— Țăran de obârșie modestă, nu aristocrat cu blazon, asta zici că ești, îl taxă prompt Kenan, întocmai ca atunci când nimic nu i-ar fi putut despărți.

Îi venea să plângă și în același timp să râdă. Să alerge în picioarele goale prin nisipul ud și, la fel de bine, către interiorul capitonat al limuzinei care îl aștepta în fața casei. Își slăbi nodul cravatei, făcând să dispară într-unul din buzunare acul cu diamante. Spuse:

— Tu îi zici că nu merg la vin havanele, iar el ce face? Te întreabă de o bere! Încep să realizez că după ce scap din bârlogul ăsta insalubru, va trebui să purced la o temeinică curățire spirituală și corporală.

Păru că înjură printre dinți. Butonii manșetelor, două briliante în montură care ar fi înverzit de invidie un țar, luară drumul acului de cravată.

— Până atunci, însă, rânji el, adu-mi și mie una, te rog.

Eber se opri la jumătatea drumului, sfâșiat de sentimente contradictorii. Ar fi luat un topor și l-ar fi hăcuit pe Kenan dincolo de orice șansă de regenerare; ar fi fost în dreptul lui s-o facă. Până și Adam, a cărui mutare de deschidere încă nu o înțelegea, i-ar fi dat dreptate.

Iar pe de altă parte, și-ar fi desfăcut o bere și ar fi ascultat ce avea să-i spună fostul lui prieten. Ce îl făcea pe acest David

Aman o piesă atât de importantă încât să ducă la amânarea capturării Bătrânului? În ce fel punea el în pericol planul grupului? Și cel mai important lucru dintre toate: era intuiția lui corectă? înclina Kenan să schimbe, acum, în al doisprezecelea ceas, încă o dată taberele?

Și tot la fel de bine l-ar fi dat afară pe musafirul nepoftit, apoi s-ar fi alăturat celor două femei care îl așteptau goale pentru a-l primi iar și din nou. Apoi, când ele vor fi adormit extenuate una în brațele celeilalte, să meargă să înoate departe în larg, dincolo de limita rezistenței fizice, sfidând încă o dată moartea ce se încăpățâna să-l ocolească. Să se întoarcă la mal, îmbătat de fericirea clocotindă că se află în viață, ruşinat din același motiv și, așezat pe nisipul jilav, să invite la o sticlă de vin aspru compania tăcută a zeilor demult uitați ai nopții, ai viselor și ai trecerii în neființă.

Privi către frigiderul maltratat, apoi către Kenan, care fixa pierdut în gânduri podeaua.

— Blondă sau brună? întrebă, vocea sunându-i nu într-atât de seacă și de plictisită pe cât și-ar fi dorit.

— Nu știu. Ar trebui să mai văd o dată oferta, râse Kenan, arătând către mansardă.

— Blondă, atunci, concluzionă Eber.

Creole în trăsături, atât Matilde, cât și Trinidad, se situau la ani lumină distanță de tiparul frumuseții blonde.

Până la urmă, căruia dintre voi ar trebui să-i încredințăm puținele șanse pe care le avem? șopti în sinea lui Kenan, urmărindu-l pe Eber cum intră în casă. *Ție sau lui Adam?*

Eber reveni, așezând pe masă două sticle de bere locală.

— Altceva mai de calitate n-ai? se strâmbă Kenan.

— Ba da, însă aștept să pleci tu, îi răspunse Eber, desfăcând capacele sticlelor. Puse una în fața lui Kenan, pe cealaltă păstrând-o pentru sine. Pentru înțelepciune, rosti, lovindu-și sticla de cea a lui Kenan, apoi bău cu sete.

Kenan îl copie în gesturi. *Iată ceva care ne-ar prinde bine amândurora.*

— Am o întrebare care nu îmi dă pace, spuse Eber. Știi la ce mă refer?

— O oarecare idee aș avea, zâmbi Kenan. David?

— Întocmai. Ce îl face pe individul ăsta atât de special încât Adam să amâne capturarea Bătrânului?

— Cu exactitate nu-ți pot spune, rosti îngândurat Kenan. Adam însuși n-ar putea s-o facă dacă l-ai întreba. O intuiție, zic eu, este tot ce l-a oprit.

— O intuiție? se uită nedumerit Eber. Și ce, mă rog, ar fi de intuit între un răufăcător lacom de bani și un tip cu idealurile Bătrânului?

— În mod direct, nimic. Din câte știm, nu au discutat vreodată unul cu celălalt.

— Atunci nu mai înțeleg nimic!

Kenan se lăsă pe spătarul scaunului, răsucind sticla de bere între palme. În cele din urmă șopti ca pentru sine, obligându-l pe Eber să se aplece în față pentru a-i auzi vorbele:

— Când căutările grupului au dat în sfârșit roade, Adam a decis să-l țină în libertate pe Bătrân; voia să înțeleagă cu ce se ocupă. Din acea clipă, orice persoană care a intrat în casa lui, a fost identificată și urmărită pas cu pas. Telefoanele au intrat într-un regim permanent de ascultare; la fel și comunicațiile prin internet. O armată de buburuze electronice telecomandate

au năpădit casa, infiltrându-se în cele mai mici locuri. Un vânt sub plapumă dacă trăgea Bătrânul și n-ar fi scăpat aparatelor noastre de înregistrare.

Ochii lui Eber scânteiară într-o tentă aprinsă de violet.

— Ce ați aflat? întrebă el cu voce scăzută.

Tristețe, invidie prietenească, dar și sportivitatea celui care știe să piardă cu un zâmbet în colțul buzelor, se succedară rapid pe chipul lui Kenan.

— Inițial, părea că Bătrânul trăiește o viață imposibil de plictisitoare. Ziua și-o petrecea cântând la pian sau din chitară, iar serile găzduia în casa lui un fel de cenaclu literar. Cinci băieți și două fete a căror singură preocupare era să scrie cât era seara de lungă despre lumi utopice, călătorii printre stele și o grămadă de alte bazaconii. Atât de plictisitor se întrezărea totul, încât Adam trebuie să se fi gândit, și pun pariu că nu doar o singură dată, să-l lase în pace. Părea mai puțin periculos în libertate decât ar fi devenit în captivitate.

— Cum însă Bătrânul e Bătrânul..., spuse Eber privind în gol.

Kenan zâmbi, desfăcându-și brațele a neputință. În colțul ochilor îi apăru părerea de rău a unei lacrimi.

— Exact, murmură el. Când înregistrările audio n-au întors niciun rezultat notabil, Adam, căruia nici lui nu-i prea venea să se încreadă în cumințenia Bătrânului, a dispus începerea supravegherii video. Microfoanelor li s-au alăturat camere de luat vederi miniaturizate și totul a început să prindă sens.

Dintr-o răsuflare, goli jumătate din sticlă. Se șterse la gură cu mâneca hainei, apoi continuă:

— Habar n-am dacă așa au procedat dintotdeauna, dar înclin să cred că da. N-ar mai fi stat ei pe loc dacă și-ar fi dat

seama că le-am dat de urmă. În timp ce unul își citea elucubrațiile, ceilalți scriau de zor pe foi de hârtie pe care le schimbau apoi între ei. După ce terminau de citit, dădeau foc hârtiilor și mărunțeau cenușa. Niciun microfon, cât de sensibil ar fi fost el, și niciun spion ascultând la ușă, nu ar fi fost în stare să spună că în acea casă avea loc o întrunire secretă. Bătrânul găsise acoperirea perfectă pentru mica lui celulă clandestină.

— Om încăpățânat. Tot să-și vâre degetul în ciorba lui Adam, oftă Eber.

— Tot, surâse Kenan.

— Despre ce era vorba, ce puneau la cale?

Kenan își luă sticla de bere de pe masă, urmărindu-i conturul cu degetul.

— Nu știu. O parte dintre buburuzele electronice s-au defectat în mod misterios. Oricâte am trimis, n-am reușit să ajungem în toate locurile din casă. Părerea mea, pe care nu o pot justifica cu fapte concrete – nu încă – este că planul lor se leagă de David și de cunoștințele lui de hacker. În ce fel, presupun că urmează să aflăm în scurt timp.

Eber duse sticla la gură și luă o înghițitură, apoi încă una, apoi bău dintr-o răsuflare întreg conținutul.

— Cred că sfertul de oră pe care ți l-am acordat a expirat de mult, spuse el. A venit momentul să-mi faci propunerea pentru care ai venit.

Kenan își simți stomacul strângându-i-se. Oftă. La ce bun să se mai chinuie? Un laș rămâne un laș indiferent de prețul hainelor în spatele cărora încearcă să își ascundă goliciunea. Transmise oferta lui Adam așa cum îi fusese încredințată:

— Ia-ți strictul necesar și vino cu mine. Adam te așteaptă să vă întâlniți în București. Când va veni vremea, discută cu

Bătrânul, convinge-l să-și cheme oamenii înapoi și să accepte arestul la domiciliu până la sosirea reprezentanților clanului Ybir, blestemat fie-i în veci numele!

Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor, privind pe lângă Eber.

— Aceleași condiții sunt valabile și pentru tine.

— Iar tu ești de acord? Chiar știind că ne vor spulbera de îndată ce vor ajunge? Că niciuna dintre armele dezvoltate de grup nu le va putea sta împotrivă?

— Nu ai de unde știi, replică Kenan, schimbându-și poziția în scaun. Testele efectuate arată semne încurajatoare. Planul lui Adam ar putea reuși în cele din urmă!

— Planul lui Adam a fost încă de la început o neghiobie fără margini, i-o reteză Eber. Tu o știi, eu o știu, iar împreună cu noi, toți ceilalți din grup. Drumul pe care suntem este greșit; Bătrânul a văzut-o primul. Chiar dacă, printr-un noroc absurd, reușim să câștigăm prima bătălie, ea va fi și ultima. Îi putem surprinde acum, nu însă și data viitoare.

Degetele lui Kenan se ridicară nesigure în căutarea acului de cravată cu diamante; negăsindu-l, reveniră la încheietura mâinii, pipăind cureaua ceasului. Atenția îi fu atrasă de sticlele de bere goale. Luă câte una în fiecare palmă.

— Știi, spuse el, mă surprinde încrâncenarea credinței tale. Oricât de tare ai vrea să îți partea Bătrânului, nu se poate să nu remarci similitudinile dintre planul lui și cel al lui Adam. Unul vrea război și face tot ce îi stă în putere pentru a fi pregătit atunci când va sosi momentul; zice că doar așa ne vom câștiga dreptul de a fi priviți ca egali. Celălalt susține că doar pacea și iubirea de aproape ne va salva de la extincție – însă,

nici unul, nici celălalt, nu poate spune ce se va întâmpla până la sfârșit. Nu ți se pare nimic în neregulă în toată povestea asta?

— Planul Bătrânului poate părea lipsit de conținut, sunt de acord, nu însă și de sens, interveni Eber. Dintre toate opțiunile pe care le aveam la dispoziție, ideea lui a fost...

— Singura cu ceva șanse de succes, încuviință Kenan, nelăsându-se întrerupt. Eu o știu, tu o știi, Adam însuși o știe. L-am auzit spunând-o de mai multe ori decât s-ar simți confortabil să o recunoască. Cu toate acestea, are un păcat de moarte: presupune transformarea noastră într-un grup de miei așteptând blajini cuțitul măcelarului, lucru greu de înghițit de niște aventurieri ca noi, nu crezi?

Puse sticlele de bere pe colțuri de masă diferite, plasându-le în opoziție:

— Este ca și cum te-ai afla blocat într-o cameră în interiorul căreia s-a spart o conductă, reluă. Înainte să îți dai seama ce se petrece, apa a urcat; ți-a cuprins gleznele. Te afli într-o cursă contracronometru, dar nu disperi, cel puțin nu încă. Se întâmplă să ai cu tine o cheie a cărei formă pare să se potrivească în broasca ruginită a ușii, dar și un ciocan pneumatic. Te sucești nehotărât, incapabil să te decizi. Între timp, apa ți-a ajuns la mijloc. Indiferent de metoda aleasă, va trebui să te grăbești; nu vei avea timp pentru amândouă. Căreia dintre ele îi vei încredința viața ta? Forței brute, devastatoare, sau unui accesoriu fragil despre care habar n-ai dacă va funcționa sau nu?

Kenan readuse una dintre sticle în centrul mesei. Șahistul se pregătea să-și dea mat oponentul.

— Ideea Bătrânului, nimic de zis, are un potențial care nu poate fi neglijat. Ar putea să meargă, cu toții suntem conștienți

de valoarea ei, însă planul lui Adam vine cu ceva în plus: cu posibilitatea unei morți demne. Ne câștigăm cu arma în mână dreptul de a fi tratați ca niște egali sau pierim cu capul sus.

— Noi împreună cu toți ceilalți, își sprijini Eber capul în palme. Avem oare dreptul de a hotărî și în numele lor?

Întinse mâna după sticla aflată în mijlocul mesei. Cuvintele lui Kenan îl loviseră într-un punct sensibil. Nimeni, nici chiar Bătrânul, nu putea garanta că planul lui va funcționa.

Deși se izolase de ceilalți membri ai grupului, Eber le ducea dorul. Simțea nevoia să le fie din nou alături. Îi era drag, nimic de zis, traiul pe care îl ducea, însă ceva îi lipsea.

Zgomotul unui motor accelerând nebunește se suprapuse peste sunetul seren al oceanului pipăind țărmul. Un scuter purtând o pereche de adolescenți își făcu apariția săgetând crestele valurilor. Lipiți unul de celălalt, chiuind cât îi țineau plămânii, dădeau senzația că lumea întreagă le aparține; că au cucerit-o și că nu intenționează vreodată s-o mai dea înapoi. El, tânăr și subțire ca o nuia de alun, cu tenul măsliniu și ochelari de soare ridicați deasupra capului. Ea, o roșcată cu părul ud de sare, doar în slip, îmbătată de îndrăzneala cu care bărbatul obliga caii putere de sub coapsele ei să-i poarte în fugă pe suprafața apei. Inima i se strânse. Dacă nu se întâmpla un miracol, cei doi aveau să piară în scurt timp alături de întreaga specie umană.

La mansardă Matilde și Trinidad îl așteptau să li se alăture. Și întocmai ca în trecut, când avusese de ales între suferința lui și moartea celor care își puseseră credința în el, Kenan fiind unul dintre ei, alese din nou calea supliciului.

— Dă-mi butonii tăi, spuse el, privind către camera de sub acoperiș. Dintr-odată, să le ofere o șansă în plus celor două

femei, devenise principala lui preocupare. Trebuia să le știe în siguranță înainte să plece.

Luat prin surprindere, Kenan se execută fără să crâcnească, așezându-i în palmă lui Eber cele două briliante prinse în montură de platină.

Eber îmbrățișă pentru o ultimă dată oceanul cu privirea, marea lui iubire, apoi se întoarse pe călcâie, savurând în treacăt expresia de frustrare din ochii lui Kenan. N-avea să i-o ierte că din banii lui îmbogățise două femei a căror condiție socială o depășea doar cu puțin pe cea a unor prostituate de stradă.

— Dă-mi jumătate de oră să mă pregătesc, apoi mergem. Între timp, fii un bun crainic și anunță-l pe Adam că venim, rosti Eber din mers, dispărând în casă.

Capitolul 3

La o distanță de câteva zeci de minute de mers de locul unde schimbaseră mașina, Serghei Mîșkin încetini în dreptul uneia dintre străzile ce dădeau în bulevard. Se aflau periculos de aproape de destinație, dar nu se îndurase s-o scoată în frig pe Marina. În ciuda jachetei din puf și a căldurii din mașină, umerii tinerei tremurau. Privi în oglinda retrovizoare cu David, cerându-i părerea. Tânărul încuviință, lipind-o pe Marina și mai tare de el. Trebuiau să coboare. Cu cât scăpau mai repede de autoturismul furat, cu atât scădeau șansele de a fi depistați; cel puțin pentru moment.

— Mă tem că aici trebuie să ne oprim, spuse rusul, trăgând pe dreapta.

Deschise de o palmă portiera, însă o idee bruscă îl opri în loc. Se aplecă și deschise torpedoul.

— M-aș fi mirat ca un om gospodar precum domnul Săcăluș Ilie să nu fi avut la îndemână așa ceva, scoase el afară o șurubelniță cu mâner portocaliu.

Coborî sprinten din mașină, sfidând lejer în mișcări gerul uscat. Părea că nu îi pasă că între timp temperatura coborâse la minus doisprezece, minus treisprezece grade. Din mers își aranjă sacoul și gulerul cămășii.

Atent să nu alunece în pantofii cu talpă din piele pe care îi purta, Serghei ocoli autoturismul. Introduse vârful șurubel-

niței sub numărul de înmatriculare și forță, apăsând constant. Suportul din plastic se rupse, eliberând placa din tablă.

— Procedează la fel și în față, îi șopti el lui David, care între timp coborâse și el.

Tânărul luă șurubelnița și se îndreptă către botul mașinii. Puse un genunchi în zăpadă și se apucă să elibereze numărul de înmatriculare de sub crusta de noroi care îi păzise de ochii camerelor de supraveghere rutieră. Fusese ideea lui Serghei. Imediat după ce trecuseră de prima intersecție, rusul trăsese pe dreapta și se întorsese către el:

— Ia o mână de zăpadă, dă-o prin noroi, apoi mânjește ambele plăcuțe de înmatriculare. N-o fi Bucureștiul precum Londra în materie de supraveghere video, dar nu vreau să riscăm inutil. Ar fi stupid să ne lăsăm prinși ca ultimii ageamii.

Restul drumului decursese fără incidente. Spre norocul lor, scăpaseră.

— Vino, îi șopti David Marinei, ajutând-o să coboare.

Ascultătoare, tânăra îi întinse mâna. Degetele îi erau fierbinți. David o apucă strâns. Tânăra era pe punctul de a face febră.

Serghei întinse mâna către numerele de înmatriculare.

— Lasă-mi-le mie. Cine știe când se pot dovedi folositoare, spuse el.

David mormăi ceva în barbă, apoi i le întinse, dar nu înainte de a le memora. Nu se știa când informația le putea fi și lor de folos, nu doar rusului.

Asigurându-se că este urmat, Serghei o luă înainte pe strada în dreptul căreia se opriseră. Zăpada li se sfărâmița sub pași însoțindu-le drumul cu sunetul ei făinos.

David se uită la mașina parcată la bordură. Cu un strop de noroc, ninsoarea va masca în scurt timp autoturismul furat. Își lovi bocancii între ei și își reluă drumul.

În mod ciudat, întreaga situație îi crea o stare, dacă nu de bine, cel puțin una de forță; știuse și se pregătise pentru acest moment încă de la prima lui fraudă pe internet. Mental la început, apoi, când banii au început să nu mai fie o problemă, din punct de vedere logistic. O casă dispunând de o ieșire secretă de siguranță, îmbrăcăminte sterilă, telefoane de unică folosință și multe altele.

Viața de haiduc informatic și-o începuse la șaisprezece ani cu achiziționarea de pe internet a unui CD de muzică. L-a cumpărat cu cardul unui burtos cu ifose, probabil neamț după accent, căruia a vrut să-i dea o lecție, o pedeapsă simbolică în valoare de douăzeci și doi de dolari, pentru modul în care nenorocitul înghesuise o foarte timidă și timorată casieriță dintr-un supermarket. *You know, pretty girls with pretty* – burtosul își ridicase palmele în dreptul pieptului, sugerând rotunjimi feminești – *...shoulders, are not supposed to work as simple cashiers. They should put their abilities to work, act as beauty models!*[18] Vocea burtosului coborâse, susurând ca o cobră dând ocol prăzii: *Trust me, there is a lot of money for a girl who knows what is best for her*[19], s-a aplecat el în direcția tinerei, întinzându-i cu subînțeles cardul de credit.

Se pare că domnul este dispus să-și împartă banii cu cei mai puțin norocoși ca el. Să-l ajutăm s-o facă! scrâșnise David în sinea lui,

18 Fetele frumoase cu... umeri frumoși, nu ar trebui să lucreze ca simple casierițe. Ele ar trebui să-și pună abilitățile la lucru, să lucreze ca modele.

19 Crede-mă, o fată care știe ce este bine pentru ea ar putea să câștige o mulțime de bani.

memorând dintr-o privire datele înscrise pe dreptunghiul din plastic pe care scria cu albastru Visa. Soarta lui tocmai o apucase pe un alt drum.

În aceeași seară le-a făcut o vizită lui Fane și Diță, doi frați gemeni despre care se zvonea în cartier că s-ar ocupa cu afaceri murdare pe internet. Prin ușa întredeschisă, le-a spus motivul pentru care se afla acolo, iar ei l-au invitat să intre.

Și deși ar fi putut să-l lase lefter pe burtos, David a ținut morțiș să nu se aleagă cu vreun avantaj de pe urma faptei sale. A optat pentru un CD aparținând unei formații de hip-hop obscure, un nimic fără importanță pe care n-a ajuns vreodată să-l ridice de la poștă.

— Pe aici, le indică Serghei drumul.

Deschise poarta unei grădini, care aproape imediat se blocă. Rusul dădu să sloboade o înjurătură ostășească, dar în ultimul moment își aduse aminte de prezența Marinei. Împinse cu umărul, făcând poarta din fier forjat să alunece anevoios în balamalele acoperite de chiciură.

— Închide tu, îi suflă lui David, atingându-i din mers brațul.

În ciuda diferențelor ideologice dintre ei, îl plăcea pe acest tânăr escroc pus pe căpătuială. Era ceva în modul în care îi purta de grijă Marinei – împreună cu care, evident, nu împărțise nici măcar un sărut, darămite patul – care îi aducea aminte de el însuși în perioada când trăia Natalia.

Vila se afla la câțiva metri în față. Serghei scoase din mers un inel de chei, alegând pe pipăite una. Descuie, făcându-le semn însoțitorilor lui să intre:

— Repede, mergeți în sufragerie. Găsiți acolo o pătură, înveliți-vă cu ea până mă întorc, spuse dispărând în interior.

David și Marina îl urmară, intrând într-un hol luminat de o plafonieră curbată. După gerul de afară, până și acest soare artificial, îndepărtat și economic, aducea cu sine o undă de căldură în sufletele lor.

— Pe aici, se hotărî David, pășind într-un salon întunecat.

Se opri în prag, pipăind zidul în căutarea unui întrerupător. Două aplice de perete se aprinseră, dezvăluind o canapea din piele și un televizor. Câteva tablouri înfățișând compoziții cromatice abstracte erau dispuse din loc în loc, întrerupând monotonia pereților.

— Ia loc, rosti David, ajutând-o pe Marina să se așeze.

Femeia încuviință absentă din cap, lăsându-se condusă către canapea. Ca prin ceață simți brațul lui David cuprinzându-i umerii, apoi o pătură îi înveli pe amândoi. Dădu să refuze, să se zbată. Nu era corect ca ei să-i fie bine în timp ce prietenii ei zăceau morți, uciși de mâna oamenilor lui Adam. Voia să-i fie frig, să o doară, să-și poată ierta expresia de groază a lui Săcăluș Ilie în clipa când a crezut că nu-și va mai revedea familia.

Tăcerea înghețată fu întreruptă de sunetul unor pantofi cu talpă din piele intrând în încăpere.

— Ia și bea, veni de undeva de foarte departe o voce cu un vag accent rusesc. Ai nevoie.

Marina ridică greoi capul, privirea trecându-i apatică peste paharul bondoc întins de Serghei.

— Am dat drumul la centrală, continuă el, dar o să mai dureze până se va face cald în casă. Se întoarse către David, glasul sunându-i jumătate ordin, jumătate rugăminte: În hol există o debara. Ai s-o vezi imediat cum ieși. Înăuntru e un calorifer electric. Adu-l încoace și bagă-l în priză.

Serghei îi întinse paharul Marinei, forțând-o să-i acorde atenție.

— Bea-l dintr-o înghițitură. O să îți facă bine.

Marina luă paharul, plimbându-și nasul pe deasupra lichidului incolor.

— Puah, vodcă! Nu, mulțumesc, scutură îngrețoșată din cap.

— Cea mai bună dintre toate, surâse Serghei. Hai, trage aer în piept și dă-o peste cap. Vă aduc imediat și ceva de mâncare.

Marina ridică paharul în dreptul ochilor, rotindu-l între degete. Prin sticla curbată, Serghei părea întruchiparea unei ciuperci cu barbă în costum de carnaval. Încetul cu încetul o expresie de ură combinată cu dârzenie, expresia unui soldat atacând la baionetă un tanc blindat, îi boți chipul.

— Și ceva de desenat, te rog, îl completă sec Marina.

Serghei încuviință cu un zâmbet. Tânăra era dintre ai lui. În fața primejdiei făcea ceea ce era de făcut.

Marina duse paharul la gură și-l goli dintr-o singură înghițitură. Rămase cu ochii închiși și capul dat pe spate, nările fremătându-i larg. Preț de o clipă, David și Serghei fură convinși că îl va arunca de perete, făcându-l să explodeze într-un torent de așchii și cioburi sub forța dezlănțuită a furiei ei.

— Obicei vechi din facultate. Îmi adun mai bine gândurile atunci când desenez, spuse ea, înapoindu-i paharul lui Serghei.

Rusul îl înhăță din zbor, ascunzându-l în podul palmei. Marina făcu o pauză, privindu-și intens interlocutorii:

— V-am rămas datoare amândurora cu o explicație. Intenționez să mă revanșez.

Brațul lui David îi strânse scurt, involuntar, umărul. Tăcerea se lăsă, coborând parcă tavanul încăperii. Domnea în aer pre-

siunea, umbrele întrebărilor nerostite alungind gândurile celor prezenți.

Primul vorbi rusul, îndreptându-se către ușa care dădea spre bucătărie. Simțea nevoia să se miște, să-și abată atenția de la presupusele dezvăluiri ce stăteau să se petreacă:

— Vino cu mine, îi aruncă lui David din mers.

Stomacul i se strânse cu junghiuri. Aproape că își dorea ca spusele Marinei să fi fost o găselniță de moment, o minciună menită să-i facă scăpați din subsolurile ambasadei ruse. Spuse: Cât timp tu te ocupi de calorifer, eu am să pun ceva de mâncare. Nu țin minte să fie cine știe ce bunătăți prin cambuză, dar cât să ne astâmpărăm foamea, sunt sigur că se găsește ceva.

— Serios? Nu credeam că există rus fără kilogramul obligatoriu de icre negre în frigider, ricană David.

— Nici eu român fără o ceapă cât capul de cotoi în buzunarul de la nădragi, se opri Serghei în loc pentru a-i răspunde. Bătu aerul din vârful degetelor, gest pretențios de violonist care se pregătește să deschidă concertul:

— ... în completarea celor câteva feliuțe de slană aflate în cel de la piept.

Întoarse palma către David, stopând în față valul de mândrie națională rănită ce amenința să se reverse. Ultimul lucru de care duceau lipsă era o ceartă pe tema factorilor diferențiatori dintre mujicii din Ijevsk și târtanii din Pocreaca.

Ieși din cameră, cuvintele estompându-i-se pe măsură ce se îndepărta:

— Grăbește-te cu caloriferul ăla. Vine de îndată și mâncarea.

Pe canapea, Marina își prinse capul în palme. Îl voia pe David plecat de lângă ea, să rămână singură fie și doar câteva clipe. Avea nevoie să-și pună ordine în idei.

— Fă cum spune. Cu cât ne apucăm mai repede, cu atât terminăm mai repede.

— Bine, încuviință în silă David.

Se ridică în picioare, mișcându-se greoi. La rândul lui, se simțea obosit, consumat de cele întâmplate. Mintea îi vâjâia ca un aeroport deservind, în loc de aeronave, cuvinte. *Sărmăluțe în foi de viță din carne de dinozaur, nave extraterestre ale căror rămășițe provoacă boli incurabile...*

Deschise ușa debaralei, strâmbând din nas la adresa mirosului de încălțăminte purtată care îl întâmpină. Stomacul i se ridică în gât, aducându-i pe limbă gust de bilă, o completare pe măsura duhorii. Dacă ura cu adevărat un miros, era cel de picioare nespălate. Cuvintele bunicului din partea tatălui, colonel de cavalerie în retragere, care în orice moment ar fi putut ocupa prin concurs postul de șef de protocol la palatul Buckingham, îi reveniră în amintire: *Să nu îți fie frică să fii zgârcit în prietenii. Înconjoară-te doar de oameni aparținând clasei tale sociale. După mamă ești un Dudescu, iar după tată descinzi din familia industriașului Aman – fie-i țărâna ușoară – un cartofor abject, ce-i drept, dar unul dintre primii români care a absolvit Sorbona. Ridică-te cu un cap deasupra celor din mulțime și vei duce o viață pe măsura obârșiei tale,* obișnuia el să spună.

O atitudine de viață sănătoasă, bunicule, cu excepția momentelor când nu ai de ales, când viața ta ajunge să depindă de cheful vreunui rus nebun. Cumva asta ai uitat să menționezi, mormăi David, scotocind printre mai multe perechi de bocanci. Își luă un moment să înjure un stativ metalic ce îi stătea în drum, apoi trase caloriferul afară, o piesă antedeluviană grea și plină de praf.

Din bucătărie se auzi un *ding* pe care David îl recunoscu ca fiind cel al unui cuptor cu microunde. *Se mișcă repede individul,*

n-am ce zice, bodogăni el. În ciuda diferenței de vârstă dintre ei, rusul reușea să i-o ia constant înainte. Smuci de câteva ori de calorifer, asigurându-se că se ține bine pe rotilele cam șubrede și porni să-l împingă către sufragerie. Roțile scârțâiră, adăugându-se zgomotelor casnice de prepararea mâncării.

David intră în salon, uitându-se zadarnic în jur; nu se vedea nicio priză.

— Găsești un prelungitor în spatele canapelei, se auzi din spate vocea lui Serghei. Trage-l afară și folosește-l.

David tresări, smuls din gândurile lui. Articulațiile îi pârâiră, degetele strângându-i-se în pumn. Prea multe ordine și dispoziții primite și recepționate pe unitatea de timp pentru gustul lui.

Serghei își făcu loc pe lângă el, aducând cu sine o masă de plastic pe care o așeză în fața Marinei.

— Halal hogeac, rânji David, arătând către zgârieturile săpate în melamina de un alb incert al mesei. Un scaun de pescar, din ăla cu trei picioare – se trezi chicotind: scaunul, nu pescarul – și o buturugă cu un topor înfipt în ea ne-ar mai trebui. Am putea zice că suntem la munte.

— Exact intenția mea organizatorică. Și că veni vorba, hai mai repede cu bușteanul ăla în sobă, că ne vine frig pe sub ușă, replică Serghei, arătând către prelungitorul din mâna lui David.

Marina pufni în râs. Nu înceta s-o distreze figura de demnitate ultragiată pe care David o făcea la fiecare glumă cazonă a rusului, unde mai pui că alcoolul băut pe nerăsuflate începea să-și facă efectul.

— Cât despre hogeac, așteaptă să urcați la etaj, apoi mai vorbim.

Chipul încreţit de vârstă al lui Serghei fu traversat de un surâs ştrengar, ridicând temperatura, dacă nu pe cea din cameră, cel puţin pe cea din obrajii Marinei.

Luat prin surprindere, David mormăi ceva neinteligibil, ratând de mai multe ori să conecteze caloriferul în priza prelungitorului. Dădu iritat din mână, însă pe sub sprâncenele încruntate ochii îi râdeau. Când nu ţinea cu tot dinadinsul să fie imbecil, rusul putea fi un tip chiar plăcut.

— Te mai pot ajuta cu ceva? pufni el, apăsând deodată ambele întrerupătoare ale caloriferului dublu corp.

— Da, înhăţă Serghei din zbor oferta fără substanţă a lui David, provocându-i acestuia o grimasă. Poţi aduce băutura cât timp mă ocup eu de mâncare. Vino cu mine.

Rămasă singură, Marina îşi dădu capul pe spate, lăsându-şi privirea să rătăcească dincolo de tavan. Cu ce avea să înceapă cea mai incredibilă povestire a tuturor timpurilor? Cu începutul, bineînţeles...

Se ridică în picioare, ocolind masa de picnic. Întâmplări vechi, citite şi recitite în casa Bătrânului îi asaltară memoria, făcând-o să se înfioare. Cum avea să-i convingă pe David şi pe Serghei când ea însăşi se îndoia uneori de adevărul întregii poveşti?

Mâncară în tăcere, fiecare prins în gândurile lui. Marina tăie carnea în bucăţele mici şi evită pâinea. Serghei, din contră, atacă în forţă friptura de porc, asezonând-o cu gogonele murate şi dumicaţi mari din pâine neagră. David, vegetarian prin convingere, aruncă o privire scârbită bucăţii de carne care, în cazul lui, se întâmplă să aibă şi o bucată de grăsime, apoi se apucă să înfulece cot la cot cu ceilalţi. Când eşti pe fugă, când pe urmele tale se află una dintre cele mai eficiente maşini de ucis

din lume, nu îți permiți să faci nazuri. Mâncarea, somnul, capacitatea de a gândi limpede, devin ele însele arme în astfel de momente.

Marina termină ultima de mâncat. Puse jos cuțitul și furculița, făcând farfuria să sune sec. Pauza se terminase. Serghei îi întinse un caiet studențesc cu spiră și un creion cu gumă la capăt.

— Uite și ceva pentru desenat. Sper să îți fie bune.

Marina se întinse peste masă și apucă obiectele oferite. Ultimele grăunțe de nisip se grăbeau să părăsească clepsidra răstimpului pe care îl mai avea la dispoziție. Brusc se simți mică și insignifiantă în fața tainelor al căror văl se pregătea să-l ridice. Strânse din maxilare. Bătrânul ar fi trebuit să-l informeze pe David, nu ea! Repudie cu un ghiont gândul. Erau prea multe lucruri de făcut pentru a-și permite luxul de a-și plânge de milă.

Deschise caietul de dictando. De îndată ce o făcu, liniile foii de hârtie, paralele și albastre, îi ademeniră privirea, intonând un cântec rectiliniu și uniform despre o întâlnire ce avea să se petreacă dincolo de marginea infinitului.

Așeză vârful creionului în colțul din stânga sus al colii și trasă un cerc de mărimea unei boabe de strugure. Abia schițat, un zâmbet de povestaș care știe că spusele lui se vor transforma în scurt timp într-o istorisire cu fantome, i se strecură în voce:

— Acum vreo patru miliarde de ani – da, ați auzit bine, miliarde, spuse ea, privirea rătăcindu-i dincolo de pereții încăperii – cu mult înainte de orice Adam și orice Eva, pe când Pământul era doar o bilă de piatră seacă dând bezmetic ocol unui soare abia trecut de vârsta pubertății, o navă comercială

specializată în crearea de lumi locuibile s-a oprit pentru o vreme în sistemul nostru solar.

David încremeni cu mâna în dreptul gurii, uitând că intenționase să tușească. *Ce face?!*

Din câteva mișcări iuți ale mâinii, Marina adăugă raze cercului trasat în colțul paginii, transformându-l într-un soare stilizat. Purtată de impulsul momentului – atunci când desena, practic uita de sine – îi adăugă o șapcă cu cozorocul dat într-o parte și un zâmbet șmecheresc în colțul gurii. Folosi de câteva ori guma pentru mici retușuri, apoi continuă:

— Dintre toate planetele care formau sistemul, a treia le-a trezit în mod special interesul. Nu corespundea întocmai cu ceea ce căutau ei – din ce am înțeles, foarte rar se întâmplă să găsească una la fix – dar, cu puțin efort, putea fi transformată potrivit scopului lor.

David expiră, dar rămase tot tensionat. Nu era bine ce întâmpla. În lipsă de altceva mai bun, Marina trăgea de timp, improvizând liber. Își concentră privirea, pândind o ocazie s-o avertizeze. Rusul nu era imbecil. Ce avea să facă atunci când va realiza că a fost dus de nas?

Marina întoarse caietul într-o parte, desenând din mers planetoizi pe care orice școlar i-ar fi putut identifica după mărimea și distanța lor față de soare: Mercur, Venus, Marte, Jupiter, Saturn, Uranus și Neptun. Doar Pământul apărea mult mai mare decât în realitate.

Tânăra ridică privirea din pagină, rânjind amar:

— Cu puțin efort din perspectiva stadiului lor tehnologic, vreau să zic. Pentru noi, să iei o planetă la subțiat de parcă ai ascuți un creion, apoi, cu ce ți-a rămas, să-i pui de un satelit

așa-zis natural pentru a-i încetini mișcarea de rotație până la viteza prevăzută în planurile tale, ar părea hilar până la limita istericului.

David realiză că nu mai avea timp să aștepte. Trebuia să intervină și încă repede. Putea să susțină povestea Marinei sau putea să joace cartea scepticului. Alese ultima variantă.

— Stai, exclamă el. Adică vrei să-mi spui că Luna ar fi un corp ceresc artificial construit de omuleții verzi din spațiu?

În sinea lui se rugă să fi ales corect. Atâta timp cât se concentrau asupra aspectelor adiacente, puteau evita fondul șubred al poveștii. *Nave extraterestre comerciale? Dar știu că are ceva imaginație!*

— Întocmai, rosti Marina, pe buze fluturându-i un rictus aducând a zâmbet. În starea ei inițială, planeta avea o gravitație neadecvată acomodării ecosistemului pe care și-l doreau omuleții verzi, după cum i-ai denumit tu. În plus, existența unui astfel de satelit i-a permis Pământului să-și păstreze de-a lungul mileniilor axa de înclinație. Fără el, clima nu ar mai fi fost predictibilă pentru perioade lungi de timp. Am fi trecut de la lipsa anotimpurilor – cum se presupune că ar sta lucrurile pe Mercur – la anotimpuri extreme, ca în cazul lui Uranus. Niște adevărați gospodari omuleții tăi verzi, spuse Marina pentru sine, reducând din gumă, apoi din creion, cea de a treia planetă la dimensiunile ei știute.

Rămase tăcută. Zarurile fuseseră aruncate. Aveau s-o creadă din prima sau va trebui să suporte bătaia de joc păstrată pentru susținătorii teoriei conspirației, a „bazelor secrete de pe Lună" și a interzicerii vaccinurilor? Marina își mușcă buzele, așteptând reacția celor doi bărbați.

Primul vorbi David. Aproape că nu trebui să se prefacă. Povestea era atât de imbecilă, încât sfida nu doar logica, ci și bunul simț elementar. Glasul îi suna învăluit de spoiala unui zâmbet cu dinți:

— Dă-mi voie să văd dacă am înțeles bine. Acum vreo patru miliarde de ani, undeva pe la începuturile sistemului nostru solar, o civilizație extraterestră a decis că Pământul, așa cum exista el pe atunci, trebuia pus la dietă pentru treaba ce o aveau cu dânsul. Și nici una, nici două, au scos o brișcă atomico-plasmico-neutrinică și au început să decojească biata planetă ca pe o ceapă ordinară. Din resturile obținute – să știi că mie acest spirit econom îmi zice ceva despre naționalitatea acestor așa-ziși extratereștri – au făcut un satelit așa-zis natural. Corect până aici?

A doua variantă, deci, oftă Marina. *Și încă e bine. În alte condiții m-ar fi trimis pachet la Mărcuța să-i țin de urât amiralului Nelson, ducelui de Wellington și, bineînțeles, nepieritorului Bonaparte.*

— Corect, rosti ea. Buzele i se strânseră într-o linie subțire. Lasă-i să râdă cât încă le mai dădea mâna, cât încă nu știau tot. Ah, sfânta inocență a neștiinței, cât de bine știi tu să-ți feresti adepții, și ce pustiu de lacrimi și teroare lași în urma ta după ce ai fost alungată...

Și-a greșit meseria. Ar fi trebuit să se facă actriță, gândi David. Își reprimă un zâmbet. În alte condiții, ar fi aplaudat.

— Și poți să ne zici și nouă cum anume le-a reușit această cascadorie? susură el, sprijinindu-se cu palmele de masă. Că vorbim de ditamai planeta, una mare-mare, nu-i așa? Cam greu s-o iei la pilă de la polul nord la polul sud și înapoi în jurul ecuatorului, mă gândesc eu în mintea mea...

— Nano-tehnologie, rânji Marina cu aerul unui jucător de poker care întoarce asul de treflă. Este modul prin care civilizația lor terraformează o planetă, sau cel puțin așa susțin extratereștrii noștri. Trimit din spațiu o capsulă conținând câteva miliarde de roboți microscopici, care, folosindu-se de energia solară și resursele planetei respective, construiesc alți roboți, de data aceasta unii specializați: nave de transport, utilaje automatizate de săpat, de transformare a solului în oxigen și apă și multe altele.

David își mușcă buza. Până la urmă, de unde știuse Marina cum o chema pe soția rusului, acolo, în subsolurile ambasadei?

— O clipă, interveni el. Am impresia că te-am auzit spunând *extratereștrii noștri.* Am auzit bine?

— Da, așa am spus. În sinea ei, se revoltă; nu înaintau în direcția dorită. Trebuia să facă ceva – și încă repede! – sau întâlnirea avea să se transforme într-un dezastru.

— Oprește-te, rosti ea, punând stavilă cascadei de întrebări malițioase pe care David părea pregătit să le reverse asupra ei. Știu cum sună ceea ce tocmai ați auzit – credeți-mă, am trecut prin aceleași nelămuriri și frustrări ca și voi – dar nu vom ajunge nicăieri dacă procedăm așa. Trebuie să mă lăsați să vă spun povestea așa cum mi-a fost spusă și mie.

— Ți-a fost spusă de către „ei"? întrebă alb Serghei.

David tresări.

— Da, de către unul dintre „ei", spuse Marina.

— Ei, nu, că asta le întrece pe toate, explodă David.

Schiță gestul de a se ridica în picioare, însă privirea de gheață a rusului îl făcu să se răzgândească. Rămase pe loc. Prea mult teatru putea să dăuneze.

— Continuă, te rog, i se adresă Serghei Marinei. Din punctul meu de vedere, începutul sună promițător. Aș vrea să aflu mai multe înainte de a-mi face o părere.

Marina își așeză degetele pe antebrațul lui David, căutându-i privirea.

— Uitați cum vă propun să facem, rosti ea. Când studiam la Johns Hopkins am învățat un truc care ne-ar putea fi util și nouă. Se numește „Adevărat până la final" și se bazează pe conceptul de naivitate binevoitoare. Vă sună cunoscut?

— Într-o oarecare măsură, spuse cam fără chef David. Superioritatea din vocea Marinei îi cădea greu la stomac. Vorbi tărăgănat, manifestându-și nemulțumirea:

— Este o modalitate de moderare a grupurilor cu potențial mare de conflict și, din câte îmi aduc aminte, presupune ca pe întreaga durată a expunerii prezentatorul să nu fie întrerupt de către cei prezenți. Mai simplu spus, să fie lăsat să își zică păsul până la capăt. Corect?

În sinea ei, Marina se trezi asaltată de sentimente contradictorii față de David. Pentru ajutorul acordat, l-ar fi sărutat îndelung pe buze, pierdută în ochii lui, la fel cum i-ar fi stâlcit nasul cu un pumn bine plasat pentru greața cu care o făcuse. Stomacul i se strânse de ciudă, incapabilă să dea curs vreunuia dintre dorințe.

— Aproape corect, spuse ea pe un ton obosit, cu mențiunea că vorbitorul poate fi oricând întrerupt cu întrebări de clarificare. Adică, dacă v-aș spune că piramidele din Giza au fost construite de extratereștri, voi nu ați mai putea pune sub semnul întrebării afirmația în sine, ci doar să solicitați lămuriri de natură funcțională: Cât timp le-a luat, de unde și cum au adus

piatra pe șantier, cum au hrănit lucrătorii, și așa mai departe. Ce ziceți de ideea mea?

— Eu zic să-i dăm drumul, spuse rusul, turnându-și o porție generoasă de vodcă. Mai dorește cineva?

David întinse paharul.

— Pune-mi și mie de două degete, te rog. Se simțea dezorientat. Nimeni nu face pe genunchi o asemenea poveste, indiferent câtă imaginație ar avea. Era ca și cum Marina ar fi avut-o deja pregătită, gata pentru a fi folosită.

— Două degete, zici, se interesă rusul, afișând un aer nevinovat. Se pregăti să toarne. De care să fie, rusești sau englezești?

— Fuck you too![20], se smulse David din gândurile lui, atrăgând un clipit complice din partea lui Serghei.

Marina îi urmă exemplul, aducându-și paharul către centrul mesei.

— Pune-mi și mie de un deget românesc, unul mai gros, spuse ea, fără să-și ridice ochii din caietul pe care îl ținea pe genunchi.

În cameră se lăsă un moment de tăcere, urmat de un hohot sănătos de râs. Era Serghei.

— În cazul acesta, pe motiv de naționalitate, mă văd nevoit să mă retrag din cursă, rânji rusul, întinzându-i sticla lui David. Toarnă-i tu Marinei.

Tânăra roși până în vârful urechilor. Bărbații și mintea lor murdară. *Ce o fi atât de râs, ce mare lucru am spus? „Pune-mi și mie de un deget românesc, unul mai gros", atâta tot...* În clipa următoare râdea cu poftă.

20 Să ți-o trag. Aluzie la faptul că englezii, pentru a transmite acest mesaj, ridică două degete în aer (și nu unul singur, cel mijlociu, cum se obișnuiește în celelalte culturi).

David făcu singurul lucru care îi veni în minte: o ajută pe Marina să-și reia povestirea de acolo de unde o lăsase. Cu toate acestea, întrebarea persista. Cât mai avea rusul să înghită găluşca pe care i-o serveau cu linguriţa?

— Și chiar a fost Luna construită piatră cu piatră utilizând material luat de pe Pământ? spuse el când spiritele se mai liniștiră.

— Așa mi s-a zis, încuviință Marina, în voce strecurându-i-se o nuanță defensivă.

— Știi, ideea în sine nu pare chiar lipsită de sens, însăilă din mers David. Nu știa încotro se îndreptau lucrurile, iar asta îl făcea să se simtă inconfortabil. În lipsă de altceva mai bun, continuă să cânte după ureche. Luă o înghițitură de vodcă, apoi spuse: Ar explica, într-un mod absolut fantasmagoric, structura chimică practic identică a celor două corpuri cerești, cât și faptul că, spre deosebire de fratele Pământ, sora mai mică nu are un nucleu metalic.

Schiță gestul de a mai adăuga ceva, apoi se răzgândi:

— Scuză-mă, te-am întrerupt din nou. Uite, promit să tac, pe cât posibil, până la sfârșit.

Marina privea fără să clipească. Pe chipul ei se putea citi concentrarea artistului care se pregătește pentru ridicarea cortinei. Greul abia începea. Aparent oamenii pot accepta că o specie extraterestră a construit Luna cu miliarde de ani în urmă, însă întâmpină mari dificultăți în a renunța la credințele moștenite din moși-strămoși.

Puse pe masă caietul cu spiră și întoarse pagina desenată.

— Odată pornit procesul, continuă ea, echipajul navei de terraformare a părăsit sistemul nostru solar, urmând ca după

un oarecare timp planeta să fie preluată de o echipă de fermieri specializați, un fel de cowboy stelari.

În mijlocul foii de hârtie, Marina desenă pământul, iar deasupra lui, caricatura unei farfurii zburătoare. Strecură ca pe un fapt oarecare:

— Lucru care s-a petrecut cu o întârziere – un fapt recurent atunci când vine vorba despre Pământ – de vreo trei miliarde de ani.

— O fi rătăcit adresa de întoarcere vreun berbec din ăsta cu ventuze, rânji David, incapabil să se abțină.

— Minus referirea la berbecul cu ventuze, la fel crede și Bătrânul, râse Marina, graseind imperceptibil cuvintele din cauza alcoolului.

Ridică creionul în aer cu intenția de a adăuga farfuriei zburătoare din desen două ventuze ca două urechi, însă amintirea Bătrânului îi alungă orice urmă de bună dispoziție. Se lăsă pe spătarul canapelei, luându-și înapoi caietul în poală.

— Și chiar nu există nicio posibilitate de a intra în legătură cu prietenii mei fără să ne dăm de gol?

Își fixă ursuză unghiile. Știa ce răspuns va primi, discutaseră deja despre acest aspect pe drum.

Asemănător unei porțiuni de bandă neînregistrată care parcă nu se mai termină, tăcerea umplu camera, un burete pregătit să se îmbibe cu gânduri și temeri, pentru ca apoi să poată fi stors înapoi sub formă de vorbe și cuvinte.

— Mă tem că nu, îi răspunse Serghei. Până la ora asta tot ce înseamnă serviciu secret se află pe urmele noastre. KGB, SRI, CIA, nu contează acronimul sub care își desfășoară operațiunile, cu toții și-ar dori să ne vadă legați de vreo masă într-un

beci, dând explicații sub tirul încrucișat al întrebărilor anchetatorilor.

Privi în podea, urmărind pierdut în gânduri fibrele parchetului îmbătrânit de vreme. În mod inexplicabil îi era jenă să profite de nesiguranța celor doi tineri. Să dea un telefon care să nu deconspire locația unde se aflau nu era un lucru imposibil de realizat, din contră. Ajungea să se îndepărteze câteva sute de metri de casă pentru a-i pune pe cărări greșite pe urmăritorii lor. David, într-o zi normală, ar fi propus el însuși această variantă.

Șantajul, nu supravegherea electronică, constituia pentru moment cel mai mare dușman al lor, de unde și nevoia de a menține cât mai mult timp tăcerea. Odată primul telefon dat, capcana s-ar fi închis, prinzându-i pe tineri între fălcile ei. Era dificil să nu te predai de bună voie când auzeai în receptor strigătul de agonie al unei ființe dragi, urmat de glasul celui care te povățuia cum să procedezi ca să fie „bine". Așa s-ar fi întâmplat dacă oricare dintre cei doi ar fi luat legătura cu cineva de afară. În mod sigur, până la acea oră, rudele și prietenii lor apropiați fuseseră invitați să participe la o „foarte importantă" întâlnire nocturnă.

— Dar îți promit că nu așa vor rămâne lucrurile, reluă Serghei, grăbindu-se să încheie subiectul. Cu cât Marina realiza mai târziu pericolul în care se aflau cei dragi, cu atât mai bine pentru toată lumea, în special pentru el. Clarificarea condițiilor care au dus la moartea Nataliei trecea înaintea oricăror considerente de ordin moral.

— Vom găsi o modalitate mai puțin periculoasă pentru a-i contacta pe prietenii tăi de îndată ce vom putea, adăugă el. Însă, înainte de orice, trebuie să știu pe cine avem împotrivă.

Marinei îi veni în minte un pumn de mărgele împrăștiindu-se care încotro. Suspină. Greu de explicat magnitudinea răului pe care se pregăteau să-l înfrunte, în lipsa unui etalon. Din haşuri rapide, aşternu pe hârtie un domino din pătrate albe şi negre:

— Pune într-o eprubetă genele lui Iosif Vissarionovici Stalin, completează cu cele ale lui Mao Tse-Tung şi Adolf Hitler, şi vei avea o imagine a lui Adam în momentele lui de gingăşie. Termină de haşurat o diagonală, întări din creion nuanța din fundal, apoi adăugă:

— Cel puțin aşa mi l-a înfățişat Bătrânul atunci când m-a cooptat în grupul lui.

Se opri, aşteptând întrebarea care nu întârzie să sosească. Faptul că ea veni din partea lui David, o făcu să zâmbească în sinea ei.

— Care dintre cei doi, Bătrânul ori Adam, este extraterestrul *nostru*?

— Amândoi sunt, oftă Marina.

Marina dădu pagina caietului studențesc şi aşteptă. Noi întrebări pluteau în aer, dar nici unul dintre bărbați nu cuteza să le formuleze în cuvinte. Se decise să continue:

— Acum vreo două sute şaizeci de milioane de ani, surprinzător cât de exacte au fost măsurătorile oamenilor de ştiință de pe pământ...

Ridică ochii din foaie:

— Pentru că deja putem să ne numim astfel, nu-i aşa? Pământeni...

Cum nici David, nici Serghei nu spuneau nimic, Marina îşi alese un punct imaginar în mijlocul paginii şi schiță din câteva

mișcări rapide un dinozaur cu figură fioroasă, un Tyrannosaurus Rex ridicat pe picioarele din spate.

— ... o altă navă spațială a sosit pe Pământ. Misiunea ei, nici mai mult nici mai puțin, creșterea dinozaurilor pentru carne – Marina pufni într-un chițăit nervos – un fel de fermă de pui din vremurile noastre, dacă vă vine să credeți!

Luat prin surprindere în cel mai autentic mod, David făcu două lucruri unul după celălalt: schimbă o privire consternată cu Serghei: *Poftim, dinozauri pentru carne, am auzit bine?* și se aplecă cu mâna la ureche către Marina. Într-o parte și lăsat pe un umăr, părea un bunicuț suplinind din căușul palmei un cornet auditiv pe care tot el îl rătăcise.

— Ești amabilă să repeți? spuse el, tonul răstit al vocii completând imaginea octogenarului tare de ureche.

Marina își simți buzele depărtate de un rânjet pe jumătate obosit, pe jumătate scârbit. Era expresia pe care o poți vedea pe chipul cuiva care povestește despre cum i-au spart hoții casa și despre cum, în semn de protest că n-au găsit bani sau alte bunuri de valoare, indivizii s-au lăsat pe vine pe masa din sufragerie, alături de porțelanul chinezesc primit în dar de nuntă de la unchiul Barbulea.

— Da, ai auzit bine, pentru a crește dinozauri destinați consumului, murmură ea, adăugând în desen o siluetă umană înarmată cu un satâr supradimensionat. Carnea lor cică ar reprezenta una dintre cele mai căutate delicatese din întreg imperiul.

— Au acești *ei* un nume? întrebă Serghei.

Deasupra capului ciobanului-măcelar, Marina desenă câteva semne ascuțite și un triunghi cu vârful în jos.

— Vă este cunoscut numele zeilor sumerieni scoși la înaintare de către adepții farfuriilor zburătoare?

— Anunnaki? tresări David. Zâmbi încurcat ca și cum deținerea unei astfel de informații ar fi fost o rușine în sine:

— Băieții din LulzSec erau pasionați de OZN-uri. Niște figuri de felul lor, credeți-mă. Oameni în toată puterea cuvântului, adunați la un loc mai ceva ca un sobor de babe la priveghi, tocând noaptea întreagă aceleași teorii obosite: zeii Anunnaki, presupusa prăbușire de la Roswell, incidentul Aurora, piramidele din Egipt, statuile din Insula Paștelui, și câte și mai câte alte bazaconii.

Ură și furie, înlănțuindu-se între ele precum firele unui mărțișor împletit în vreme de eclipsă, încinseră stomacul Marinei. Sistemul de inducere în eroare al publicului, jucăria favorită a Adam, își dovedea încă o dată eficiența. Vocea îi urcă în intensitate, accentuând cuvintele:

— Roswell, o înfrângere de proporții pe care geniul întunecat a lui Adam a știut s-o transforme într-o victorie absolută...

Creionul din mâna ei, animat de o viață proprie, porni să alerge pe coala de hârtie. În urma lui, chipul alungit al unui extraterestru „clasic" luă naștere. Tânăra femeie pufni în râs, continuând să deseneze.

— Un tip diabolic de inteligent. A transformat o întâmplare care n-ar fi trebuit să ajungă la public – evenimentul în sine l-a luat până și pe el prin surprindere – într-o isterie generalizată, prin urmare, lipsită de credibilitate.

Termină de înnegrit ochii creaturii, adăugă chipului cu accente de nălucă o gură plină de dinți ascuțiți, și întoarse desenul cu fața către Serghei și David:

— Pentru că nu există modalitate mai sigură de-a îngropa un adevăr decât aceea de a-l duce în derizoriu. Scoate în față câțiva indivizi care poartă pe cap piramide confecționate din folie de aluminiu pentru a se proteja de undele mentale ale *vizitatorilor din spațiu* – bu-hu-huuu, luați aminte, sunt printre noi, invazia e pe cale să înceapă! – iar oamenii normali vor lua distanță. Din teamă de ridicol, din comoditate sau doar din nepăsare, nu contează, rezultatul va fi întotdeauna același.

Apucă coala de hârtie din mijloc cu două degete, ca pe o batistă folosită găsită pe un scaun. Hârtia se strâmbă, desprinzându-se de spira caietului.

— La Roswell, rosti ea, strângând în pumn pagina ruptă, n-a fost un balon meteorologic și nici unul de spionaj, așa cum sugerează unele teorii mai noi, ci un satelit utilitar extraterestru datând de pe vremea terraformării planetei. Cum de și-a părăsit orbita unde stătuse camuflat atâta amar de ani, nimeni nu poate spune cu certitudine. Probabil că a fost lovit de vreun meteorit mai mare, altă explicație nu există.

Dădu să-și continue ideea, apoi se răzgândi. Puse ghemotocul de hârtie alături de paharul de vodcă și spuse:

— Nu ați vrea totuși să auziți întâmplările pe care am să vi le povestesc în ordinea în care s-au petrecut ele?

David se abținu. Serghei încuviință în tăcere. Când imaginea unui satelit extraterestru orbitând Pământul începe să-și piardă aspectul SF, cuvintele devin de prisos, transformându-se în tot atâtea temeri.

Încet, luându-și timp pentru a-și găsi cuvintele, Marina își trecu palma peste pagina caietului. Urmărindu-se una pe cealaltă, liniile de dictando îi însoțiră gestul, oferind structură gândurilor ei. Spuse:

— Și a doua navă, după ce a terminat de însămânțat Pământul cu dinozauri, a plecat în drumul ei, urmând să se întoarcă după alte vreo două sute de milioane de ani.

Simțind îndoielile asistenței, Marina zâmbi:

— Vă văd mirați de larghețea cu care scot din pălărie zecile și sutele de milioane de ani. Dacă vă liniștește cu ceva, aflați că am fost la fel de bulversată atunci când Bătrânul mi-a relatat ceea ce vă spun eu acum. Ce pentru noi reprezintă o veșnicie, cum ar fi o mie de ani, pentru Anunnaki, o civilizație care prin tehnologia ei a reușit să învingă moartea fizică, reprezintă doar o secundă pe răbojul existenței lor. Când ai la dispoziție tot timpul din lume, cred că ești înclinat să vezi altfel lucrurile. Pauza de două sute de milioane de ani despre care vă spuneam mai devreme, pentru că v-am simțit surpriza, a fost necesară pentru acumularea acelei note de unicitate pe care fiecare fermă trebuie s-o aducă consumatorilor ei. Evoluând natural, și într-un timp atât de lung, dinozaurii de pe fiecare planetă ajung să prezinte mutații nemaiîntâlnite în alte părți. Ca să îl citez pe Bătrân, fără astfel de factori diferențiatori, nu ai nicio o șansă să intri pe piața de delicatese a imperiului.

Se opri pentru a-și ordona gândurile. Simțindu-i încordarea, David și Serghei rămaseră tăcuți, așteptând-o să continue.

— Știți, izbucni Marina într-un târziu, uneori mă gândesc că denumirea planetei ăsteia blestemate ar trebui schimbată în ceva mai apropiat de scopul și istoria ei. „La cotețul bombardat" cred că i s-ar potrivi de minune. Schiță un dinozaur mare cât toată pagina, adăugându-i la sfârșit o impozantă creastă de găină.

— Pentru că exact asta suntem, privi ea în gol, o biată poiată bătută de tot soiul de mizerii cosmice, meteoriți, asteroizi, iar în scurt timp, cine știe, poate vreo cometă mai babană.

Întinse mâna către paharul de vodcă aproape gol.

— Altceva mai ușor n-ai? mormăi ea, oprindu-se la jumătatea gestului.

De partea cealaltă a mesei, David avu o tresărire de nemulțumire. Cu cât se adânceau mai mult în smârcul fabulației, cu atât avea să le fie mai greu să iasă într-un mod onorabil.

Și totuși, de unde a știut cum a chemat-o pe soția rusului, unde a lucrat și mai ales condițiile în care a murit? Contrar celorlalte dăți, păstră pentru sine gândul.

— O sticlă de vin roșu din '70, primită în dar de la unul dintre politicienii voștri, pe care intenționez să v-o las vouă pentru când veți merge la culcare, și o sticlă de apă minerală, îi răspunse Serghei, lăsându-se pe spate pentru a trage cu ochiul lângă piciorul mesei.

Chipul Marinei se îmbujoră, împrumutând din presupusa culoare a vinului amintit. Împotriva oricărei logici sau norme de bun simț, gândul unei nopți petrecute în aceeași casă cu David, poate chiar în aceeași cameră, îi plantă un bulgăre de foc în trup.

— Apă minerală este în regulă. Mă îmbăt dacă mai beau o vodcă de-a ta.

Goli dintr-o înghițitură cele câteva picături rămase în pahar, apoi i-l întinse lui Serghei să i-l umple. Când îl primi înapoi, îl așeză înapoi pe masă fără să bea din el.

— Aproape imediat ce s-au întors pentru prima recoltă, continuă ea, adică acum vreo șaizeci și șase de milioane de ani, praful s-a ales de cotețul Anunnaki-lor. Dacă în câteva luni de acum înainte va mai exista o istorie a speciei umane, ea va menționa că nici măcar un dinozaur n-a apucat să fie ucis pe

Pământ pentru carnea lui, adăugă ea, reproducând într-un colț de pagină satârul din desenul anterior, încercuit de un semn de „accesul interzis".

Absurditatea situației îl copleși brusc pe David.

— Stai, exclamă el. Uitând de orice precauție, se ridică în picioare. Parchetul îi întâmpină neprietenos gestul, scârțâind sub greutatea lui. Tu chiar crezi în tâmpeniile astea? strigă el.

Serghei zâmbi. Deși părea desprinsă dintr-un tabloid ieftin, povestea Marinei prezenta acea coerență liniară specifică adevărului. Avea propriile lui îndoieli și întrebări, dar fusese interesant să-l privească pe David cum se străduie să pară neîncrezător în ceva ce oricum nu credea.

Marina tresări nedumerită.

În picioare, ultragiat și pus pe harță, David se simți stingher. Când ești singurul care vede fundul împăratului prin straiele inexistente, uneori e mai bine să te lași dus de nas. Rusul părea interesat de aberațiile Marinei. Ar fi fost complet lipsit de sens să-i îndrepte atenția în altă parte.

Mormăi primul lucru care îi veni în minte:

— Vreau să zic, cât de mare să fi fost nava spațială a Anunnaki-lor încât să le fi permis să transporte atâția dinozauri? Și cum de până la urmă au dispărut ca specie?

Marina nu-i răspunse imediat. Fusese ceva în vocea lui David care îi dăduse de înțeles că trebuie să rămână atentă. Avea dinaintea ei doi potențiali dușmani, nu doar unul. Își umezi buzele.

— Din spusele Bătrânului, cam cât două stadioane de fotbal. Având în vedere vitezele pe care aceste nave de transport intergalactic le ating, cu cât sunt mai mici, cu atât eficiența lor crește.

David se sprijini cu amândouă palmele de masă. Pe chipul lui, emoțiile se succedau prea rapid pentru a putea fi urmărite.

— Iartă-mă, deși probabil urmează să ne spui, nu mă pot abține să nu mă întreb cum de au putut aduce cu ei acești... Anunnaki toate miile de specii de dinozauri pe care le vedem în muzeele noastre. Ouă? reluă el sub impulsul unei inspirații de moment.

— Și mai bine de atât, zâmbi Marina. Câteva fiole conținând mostre de ADN.

Serghei privi lung, cercetător, către Marina.

— Inginerie genetică, deci, șopti el.

Sub căutătura lui, tânăra simți un fior rece cuibărindu-i-se în stomac. Vai de soarta lor dacă nu-l convingea pe rus de adevărul fermei de dinozauri. Pachet cu fundă ajungeau în brațele lui Adam.

David își înfipse mâinile în buzunare.

— Serios? Făcu un pas, apoi se întoarse brusc către Marina. Atâția dinozauri și dinozăurei, toți moșiți din aceeași seringă și pipetă?

Îi venea să râdă, să înjure și să facă baloane roz din gumă de mestecat. Oricât ar fi încercat să se abțină, mintea lui refuza să cuprindă absurditatea gogomăniei la care asista.

— Întocmai, spuse tânăra. Anunnaki sunt o civilizație extrem de avansată. Pentru ei, instituirea unui ecosistem planetar este o sarcină cam la fel de dificilă cât este pentru noi plantarea unui vrej de tomate.

Întocmai, pe astfel de adversari ne gândim să-i luăm prin surprindere cu rachete atomice și tunuri orbitale cu laser, avu Marina un gest de neputință în sinea ei.

Luă o înghițitură de apă, apoi continuă. Povestea mai avea drum lung de străbătut până să dezvăluie nebunia ce mocnea în planul de răzbunare al lui Adam.

— M-ai întrebat despre dispariția dinozaurilor, reluă ea, răspunzând celei de-a doua întrebări a lui David. Ei bine, savanții pământeni – la naiba, o să treacă ceva timp până mă voi obișnui s-o spun cu voce tare, „pământeni" – au avut din nou dreptate: extincția în masă a viitoarelor vedete din Jurasic Park s-a datorat coliziunii cu un asteroid de mari dimensiuni, unul în jur de vreo 10 km în diametru, care a lovit Pământul în dreptul peninsulei Yucatan de azi.

Marina își puse pe genunchi caietul, dar renunță să mai scrie în el. Își trecu de câteva ori palma peste coala de hârtie pe jumătate desenată, murmurând în sinea ei o rugăciune de compromis: *Dumnezeule care nu exiști, ajută-mă, te rog, să n-o dau în bară* – apoi spuse:

— Norocul echipajului extraterestru aflat în acel moment pe planetă, dacă poate fi numit astfel, a fost distanța relativ mare față de punctul de impact, undeva la peste două mii de kilometri depărtare, însă chiar și așa au avut sub cinci minute pentru a se înapoia pe orbită înainte ca unda de șoc să lovească baza.

Vocea Marinei scăzu în intensitate cu reverența pe care oamenii nu și-o pot stăpâni în prezența morții:

— Au avut ghinion, ce mai, unul monumental. Când asteroidul a intrat în atmosferă, una dintre bucățile care s-au rupt din el a căzut în apropierea cartierului general Anunnaki, distrugând una dintre navete.

— Și s-au înghesuit mai mulți în cele rămase? întrebă David doar ca să nu izbucnească în râs. Urmau să intre în scenă Han

Solo, Chewbacca și neapărat, prințesa Leia Organa. Darth Vader dăduse telefon să se scuze. În timpul nopții, un cârcel mișelesc i se pusese în talpă. În loc să gâfâie atunci când vorbea, acum icnea și se văita.

— Nu, murmură ea, navele Anunnaki nu pot fi încărcate peste numărul maxim de locuri. Datorită vitezelor sporite de deplasare, undeva la peste treizeci de Mach[22] în atmosferă, pe toată durata călătoriei lor pasagerii trebuie să stea fiecare pe locul lui, pentru a se proteja de efectele secundare ale zborului.

David realiză că nu mai putea continua în direcția în care înaintau „dezvăluirile" Marinei. Una este să te dai huța-huța cu extraterestrul și căruța, și alta era să umbli cu cifre. Serghei, chiar așa dornic de povești cum părea, nu dădea semne de senilitate.

— Treizeci de Mach în atmosferă? spuse el, având grijă să i se citească neîncrederea în glas. Se întoarse către Serghei, invitându-l să i se alăture. Adică, peste treizeci și cinci de mii de kilometri la oră?!

David rămase în picioare, cu mâinile încrucișate la spate. Să se distanțeze de farsa de prost gust aflată în derulare devenise o problemă personală.

— Adică, vrei să îmi spui că navele lor sunt capabile să ocolească întreg Pământul, zburând la nivelul solului, într-o oră și câteva minute? exclamă el, abținându-se cu greu să rămână calm. În alte împrejurări, i-ar fi dat mincinoasei cu tifla și ar fi ieșit pe ușă. Ai idee cam în cât timp ating viteza asta?

21 1 Mach este echivalent cu viteza sunetului, 340.3 de metri pe secundă la nivelul mării.

— Nu îmi sunt cunoscute prea multe detalii tehnice, doar ce mi-a spus Bătrânul, dar îmi aduc aminte că trecerea de la zero kilometri la oră la viteza maximă ar fi practic instantanee.

— Și când te gândești cât tărăboi au făcut cei de la Porsche când le-a reușit un model care atingea suta de kilometri la oră în două secunde și jumătate, comentă cu gândurile aiurea David.

— Porsche 918 Spyder, incredibilă mașină. Am avut ocazia să conduc un exemplar, îi ținu isonul Serghei.

Observând ultimul schimb de replici, un observator extern ar fi fost înclinat să-l suspecteze pe David de grave deficiențe de auz, într-atât de lipsit de interes păru de ultima remarcă a rusului. În ciuda încercărilor lui repetate de a obține un test-drive cu modelul în cauză, fusese de tot atâtea ori refuzat. Acolo unde el eșuase, Serghei îi râdea în nas. Banii, în lipsa autorității pe care o aduce puterea, își pierdeau mare parte din importanța lor.

— Știu că șansa de a primi un răspuns este practic zero, se hotărî David să atace direct. Gata, se săturase, îi ajunsese – dar îți este cumva cunoscut ce sistem de propulsie folosesc? Plasmă, păcură, cărbune de la Petroșani? Și cum de nu se rup în bucăți la o asemenea accelerație?

— În fond, câte ceva despre principiul în sine aș putea să vă spun, rosti ea, făcându-i pe cei doi bărbați să tresară.

— Așa..., zâmbi subțire David, căutând să se sprijine cu cotul pe spătarul inexistent al scaunului pe care stătea. În ultima clipă realiză greșeala și se redresă. Pe buzele lui Serghei înflori un rânjet abia schițat: *Neexperimentat.*

— Atât problema accelerării, cât și cea a frecării cu aerul, Anunnaki au rezolvat-o prin sistemul de propulsie ales: un foarte localizat câmp de distorsiune temporală. În partea din

față a navei se creează un „mâine" defazat cu o fracțiune infinitezimală de secundă față de momentul prezent, rezultatul fiind un dezechilibru ce conduce la absorbția întregului subansamblu „de azi" în „mâine"-ul generat artificial. Astfel, datorită faptului că nava nu se deplasează în spațiu, ci în timp – la sfârșitul unei călătorii mai lungi este posibil să constați că ceasul ți-a rămas în urmă cu o secundă și ceva – niciunul dintre efectele nocive ale deplasării propriu-zise, inerție, frecarea cu aerul, nu mai pot apărea.

— Dacă vreți, continuă ea, conceptul folosit de Anunnaki este similar cu un experiment de fizică elementară predat copiilor în școala generală. Se umple o farfurie cu apă, apoi se adaugă un recipient metalic suficient de ușor cât să plutească; îmi aduc aminte că profesorul nostru a folosit un capac de la o sticlă de bere. A pus puțin spirt în el, i-a dat foc, apoi l-a acoperit cu un pahar. Nu știu ceilalți colegi ai mei cum s-au simțit, dar țin minte că pe mine m-a fascinat să văd cum urcă apa de una singură, înlocuind oxigenul consumat.

— Da, interesant, trecu David grăbit peste descrierea Marinei. Despre modul de realizare a acestei distorsiuni temporale ne poți spune ceva? adăugă el. Devenea din ce în ce mai curios. Cum de fiecare întrebare pe care i-o adresa o prindea întotdeauna pregătită pe individă?

— Din păcate, nimic, oftă Marina. Bătrânului, ca oricăruia dintre extratereștrii grupului inițial, îi lipsește până și cea mai vagă noțiune de inginerie. De fapt, acesta este motivul pentru care noi, oamenii, existăm ca specie: incapacitatea extratereștrilor rămași pe Pământ de a-și replica propria tehnologie.

— Sau așa ți-au spus ție, nu rezistă David să nu intre în joc. Doar nu te aștepți să-ți fi dezvăluit cele mai importante secrete

de dragul ochilor tăi frumoși de „pământeană", nu-i așa? rânji el cu bărbia împinsă înainte.

Marina simți că vrea să-l bată. Cum de îi reușea să fie în același timp și bădăran și un bărbat galant? Gura i se strânse într-o linie mai rece decât cuvintele pe care se pregătea să le rostească.

— Dacă nu ai uitat, știu să citesc pe chipul oamenilor. Am o nenorocită de diplomă care s-o ateste. Îți pot trimite o copie, dacă dorești.

— Da, pe cel al oamenilor, n-am uitat, ricană David. Parcă vorbeam despre extratereștri ultima dată, nu?

— Tot un drac, dacă nu te-ai prins până acum. Lucru relativ dubios luând în considerare cele 171 de puncte ale IQ-ului tău. Să fi fost defect aparatul în ziua aia? susură Marina. Remarcă încântată tresărirea de surpriză a lui David. *De unde știa cheli-oasa ce IQ avea el?*

— Încetați, rosti Serghei. Îl enervau și îl amuzau în egală măsură, provocându-i sentimente amestecate. S-ar fi retras, lăsându-i să-și consume prin ceartă o parte din tensiunea de un anume fel care mocnea între ei, dar în același timp i-ar fi luat de urechi și i-ar fi zgâlțâit bine.

Zâmbi, chipul de pitic cioplind jucării pentru Moș Crăciun pierzându-și din asprime. Tovarășii lui de naufragiu arătau și se comportau întocmai ca ceea ce erau: sacul cu peticul.

Atenția i se fixă asupra Marinei, iar inima îi ră tă o bătaie, înghiontită de emoțiile ce îl răvășeau pe interior. Tânăra spunea adevărul – sau cel puțin ceea ce îi fusese vândut pe post de adevăr. Zecile de anchete la care participase în beciurile serviciului de securitate est german, renumita Stasi, cât și cunoș-

tințele deprinse pe vremea formării în URSS, îi dezvoltaseră un soi de al șaptelea simț. Știa atunci când un anchetat minte și când spune adevărul, iar până în clipa aceea Marina nu ținuse nimic pentru sine.

Era Pământul, în forma lui cunoscută, rezultatul intervenției unei civilizații extraterestre? Construiseră acești Anunnaki Luna așa cum rostogolesc un cârd de copii un bulgăre prin zăpadă? Oricât de nebunesc ar fi sunat, nu era pe atât de imposibil pe cât ar fi părut la prima vedere. Cu suficientă putere la dispoziție, orice putea fi construit sau dezasamblat, chiar și o planetă împreună cu satelitul ei „natural". Savanții pământeni, avea dreptate Marina, cuvântul în sine se simțea străin pe cerul gurii, vor putea, în sfârșit, să pună sub piciorul mesei tomul de hârtie enumerând întrebările fără răspuns pe care le aveau la adresa formării misterioasei Selena.

Era însă ceva care nu se potrivea în explicația Marinei. Format într-o școală comunistă în care evoluționismul era predat cu aceeași râvnă cu care creaționiștii îl înfierau pe Darwin ca fiind emisarul Satanei, Serghei sesizase inadvertența. În timp ce dinozaurii se presupuneau că au dispărut în urmă cu aproximativ șaizeci de milioane de ani, cele mai vechi rămășițe umane nu aveau mai mult de șase milioane de ani vechime. De unde acest hiatus?

Pe când se pregătea să-i pună întrebarea Marinei, mintea i se agăță într-una dintre ultimele ei replici. *De fapt, acesta este și motivul pentru care noi, oamenii, existăm ca specie: incapacitatea extratereștrilor rămași pe Pământ de a-și replica propria tehnologie.*

Dacă dinozaurii fuseseră scopul pe Pământ al civilizației Anunnaki, atunci de unde apăruseră oamenii? Evoluție natu-

rală din maimuțe? În condițiile în care asemănările dintre oameni și extratereștri erau atât de mari încât Marina să afirme despre ei ca ar fi *„tot un drac, dacă nu te-ai prins până acum"*? Puțin probabil.

Am fost creați cu un scop anume! murmură el, uitând pentru câteva clipe să respire. Spotul publicitar lăudând calitățile unui plic de mâncare pentru pisici îi asaltă orizontul vizual.

— Spune-mi, murmură el îngrețoșat, ne-au creat pe post de supliment alimentar pentru șeptelul lor?

În cameră se lăsă tăcerea. Încastrat într-una din lamelele parchetului, nodul unei foste crengi întuneca lemnul, făcându-l să pară țeava unei arme pregătite să tragă.

— Ne-au creat, este drept, dar nu pe post de hrană vie, spuse Marina.

O bobină ca de film vechi porni în mintea lui Serghei. Imagini alb-negru purtând pecetea filmelor mute de la începutul secolului douăzeci i se insinuară în spatele pleoapelor. Planeta văzută de sus. Continente întregi împădurite de la un capăt la celălalt. Stop cadru, apoi imaginea unei mâini de mărimea unui cartier, revărsând un ciorchine de oameni asupra unei cete de dinozauri tropăind surescitați în așteptarea mesei. Purtate de frenezia balaurilor, grămezi de frunze uscate și de trupuri sfârtecate se amestecă sub ghearele lor cornoase, transformând pământul într-o clisă sângerie.

— Dar, ca ce altceva? șopti el, ștergându-și palmele de pantaloni.

Marina își privi intens unghiile lungi, pictate anume pentru întâlnirea cu David într-o nuanță distinsă de roșu clasic. N-ar fi trebuit s-o facă. Cine are nevoie de cumințenie când poate

avea originalitate? Până cu o zi în urmă, le purtase în albastru-cobalt. Vorbi fără să-și ridice ochii:

— Dacă rețineți, v-am spus că unul dintre meteoriții care au însoțit intrarea asteroidului în atmosferă a lovit o navetă Anunnaki, făcând imposibilă salvarea întregului grup originar. Oricât de repede s-au mișcat ei, le-a fost imposibil să facă două drumuri până la nava-mamă înainte ca unda de șoc să lovească baza de pe Pământ. Au trebuit să aleagă cine pleacă și cine rămâne în urmă, cine scapă și cine riscă să fie ucis.

Vocea Marinei deveni amară, contrastând cu fapta de curaj descrisă:

— Contrar așteptărilor, Anunnaki fiind o specie cumplit de egoistă – și ne mai întrebăm de unde ni se trage! – a existat un voluntar, căpitanul grupului. I-a urcat pe toți ceilalți opt în cele trei navete pe care le mai aveau și le-a ordonat să aștepte pe orbită până trece urgia, apoi să se întoarcă după el. De-ar fi știut ce îi aștepta...

Încet, luându-și timp cu fiecare, își privi în ochi asistența.

— Anunnaki sunt o civilizație exclusiv capitalistă, spuse ea. Acumularea de bogății reprezintă principalul scop al existenței lor. Ceea ce, dacă e să iei în calcul că sunt practic nemuritori, capătă un oarecare sens. Să speli vase o eternitate – mă rog, echivalentul acestei activități în imperiul Anunnaki, care o fi ea! – tu și progeniturile tale, nu reprezintă o variantă tocmai acceptabilă, indiferent cum ai privi-o. Au șaizeci de zei la care se închină, asta dacă v-ați pus vreodată întrebarea de unde împărțirea aparent fără nicio noimă în tot atâtea părți egale a timpului terestru, dar adevăratul stăpân este proprietatea privată. Vă sună cunoscut de undeva?

Continuă fără să aștepte confirmarea. Cu toții știau la ce se referea.

— Iată, dar, motivul pentru care extratereștrii *noștri* se află încă aici: proprietatea asupra planetei! Fiind o societate materialistă, reglementările lor comerciale sunt dintre cele mai dure. De exemplu, o planetă, odată intrată în exploatare – nu contează specificul ei, poate fi mină, universitate sau fermă precum Pământul – trebuie să beneficieze de prezența permanentă a unor reprezentanți ai proprietarilor ei de drept, altfel ea devine disponibilă primului venit.

Pierdută în gânduri, Marina își așeză degetul arătător pe caietul rămas deschis, urmărind din creion conturul primei falange. Îi adăugă unghie, iar din lumini și umbre, adâncime.

— Este ceea ce i s-ar fi întâmplat familiei în a cărei proprietate se afla pe vremea aia, și bănuiesc că încă se mai află, Pământul. Când a văzut asteroidul intrând în atmosferă, căpitanul a realizat care vor fi consecințele prăbușirii lui asupra ecosistemului. I-a fost clară și reacția păstorilor în cazul în care el nu va supraviețui: îmbarcarea pe navă și părăsirea sistemului, lăsând planeta la cheremul primului venit.

Din hașuri întretăiate adăugă textură pielii degetului din desen.

— Dacă Ybir, căpitanul echipajului, ar fi fost măcar la a doua lui planetă, sunt sigură că lucrurile s-ar fi petrecut altfel. Ar fi acceptat pierderea ca pe un fapt inerent în lumea afacerilor și ar fi mers mai departe, însă norocul s-a încăpățânat să nu fie de partea lui. Își investise toate resursele aici, a trebuit să riște. Prin gestul pe care l-a făcut – pentru care Adam și grupul lui, chiar și Bătrânul – l-ar învia de un milion de ori din

morți și tot de atâtea ori l-ar ucide înapoi – Ybir s-a asigurat că indiferent dacă este omorât, Pământul va rămâne tot în proprietatea familiei lui. Fiind înregistrați ca făcând parte din echipaj, prin urmare, reprezentanți legali în cazul dispariției căpitanului (conform codului comercial Anunnaki), era suficient prezența pe planetă a oricăruia dintre păstori pentru a conserva proprietatea clanului asupra planetei. Mai trebuia doar să se asigure că aceștia nu vor fugi cu coada între picioare.

— Nu-mi spune, a dat de la distanță navei-mame comanda să se auto-distrugă? flutură suav din gene David, asigurându-se că expresia îi rămâne vizibil plictisită.

— Puțin probabil, interveni Serghei. Mai plauzibil decât să-și fi distrus propria navă, ar fi fost să-i comande trecerea pe modul camuflaj, făcând-o invizibilă pentru membrii echipajului. În cazul fericit în care căpitanul ar fi scăpat de efectele undei de șoc, ar fi avut în continuare nevoie de serviciile navei-mamă pentru a-și continua activitatea comercială. Da, surâse el, răspunzând expresiei de totală surpriză întipărită pe chipul Marinei, ai menționat mai devreme că satelitul utilitar care a căzut la Roswell stătuse până atunci „camuflat" pe orbită. Mi-am închipuit că și nava-mamă ar putea dispune de aceeași abilitate.

— Întocmai așa s-au petrecut lucrurile, încuviință Marina, uitându-se cu respect la Serghei, fapt ce sădi în David dorința acută de a-i da cap în cap pe amândoi. Când păstorii au ajuns pe orbită, ia nava-mamă de unde nu-i. Indiferent cât au căutat-o, ea a rămas de negăsit până în ziua de azi. Bătrânul zice că ar putea fi oriunde. De partea cealaltă a Lunii, orbitând în jurul lui Marte sau chiar undeva deasupra noastră, așteptând comanda care să-i permită să se întoarcă în serviciul activ.

David bătu cu călcâiul în podea, făcându-i pe ceilalți doi să tresară. Până la urmă totul avea o limită.

— Hm, și cam ce fel de camuflaj ar trebui să posede cașcarabetele Anunnaki pentru a trece neobservat de când ne tot jucăm de-a sateliții și telescoapele? se răsti el. Ca să nu mai zicem de zecile de milioane de ani – parcă șaizeci și ceva, spuneai – cât au avut la dispoziție extratereștrii *noștri* pentru a o găsi. Mmm?

Dădu din mână a lehamite și oftă. Oboseala începea să pună stăpânire pe el, și odată cu ea, un soi de iritare amestecată cu plictiseală. Cu fiecare nouă informație pe care o dezvăluia, povestea Marinei devenea din ce în ce mai neverosimilă și agasantă. Planete subțiate din cuțit, imperii intergalactice, propulsii spațio-temporale și dinozauri destinați consumului de carne... Să fim serioși!

Trebuie să fii cel puțin nebun să riști izbucnirea celui de al treilea război mondial pentru asemenea gogoriță, își spuse. Un fir de dispreț, ca senzația unei scame lipite pe limbă, îi depărtă preț de o clipă buzele. *Sau să-ți fie cunoscute și alte lucruri,* îi șopti un gând fugar. *Sau așa,* își masă el tâmplele, rămânând tăcut.

Marina își continuă povestirea, ignorând invitația la ceartă din vocea lui David.

— Un camuflaj prea bun pentru posibilitățile noastre de detecție. *Dacă s-ar afla în mijlocul străzii,* îmi spunea odată Bătrânul, *ai ști că e acolo doar după ce ai dat cu capul de ea, și nici măcar atunci nu ai avea idee ce ți s-a întâmplat. Simțurile ți-ar spune ceva, ochii altceva. Datorită unor proiectoare holografice instalate de-a lungul carcasei exterioare, o navă Anunnaki poate reproduce imagini preluate din mediul înconjurător pentru a-și masca prezența. Mai*

simplu spus, face să apară ceea ce ar fi trebuit, de fapt, să fie în locul pe care îl ocupă. Cât despre alte sisteme de urmărire, dacă un bombardier pământean poate să dispară și să apară la bunul plac pe ecranele radarelor, închipuiește-ți ce poate face o navă ca asta.

— Urâtă afacere, rosti Serghei, îndreptându-și umerii. Stătu un moment în cumpănă, apoi se ridică de pe scaun. Pe lângă senzația de amorțeală pe care o resimțea în tot corpul, faptul că David stătea în picioare, iar el jos, nu era de natură să-l liniștească. Un strop de neatenție și putea să-și petreacă ce mai rămăsese din noapte bătut măr și legat fedeleș. Exista ceva în privirea tânărului, umbra unei flăcări negre, care invita la precauție.

— Știți, există o înregistrare a momentului când asteroidul lovește planeta, una holografică, spuse Marina, prinsă în melasa propriilor ei gânduri. N-am avut ocazia s-o văd, ea face parte, ca multe altele, din colecția secretă a lui Adam, dar...

Chipul tinerei femei fu străbătut de un fulger de mânie:

— Închipuiți-vă pe ce comoară de cunoștințe doarme ticălosul. Construirea Colosului din Rhodos, a Marii Piramide, incendierea Bibliotecii din Alexandria...

Brusc, vorbele i se opriră în piept. Glasul îi deveni o șoaptă, obligându-i pe bărbați să-și ascută auzul:

— ... alături de înregistrările unor evenimente petrecute acum mii de ani în ceea ce noi numim azi Orientul Mijlociu. Îmi doresc mult să ajung să le văd, trebuie să fie ceva absolut unic. Bătrânul pălește de fiecare dată când vine vorba despre ziua în care s-au refugiat pe orbita Pământului, fugăriți din urmă de unda de șoc care se apropia cu peste cinci sute de kilometri pe minut de ei.

— Cum? Vrei să spui că există înregistrări încă din antichitate, aici, pe Pământ? exclamă Serghei. Scufundarea Atlantidei, asediul Troiei, căderea Constantinopolului..., glasul îi coborî, cuvintele Marinei încă răsunându-i în auz: *Orientul Mijlociu* – crucificarea lui Iisus?!

— Acestea și încă multe altele, îi răspunse tânăra, susținându-i privirea.

Mestecându-și cuvintele, David găsi de cuviință să intervină:

— Și crezi că la un moment dat va fi posibil să vizionăm și noi aceste..., hm, înregistrări?

— Dacă vom reuși în ceea ce ne propunem, cel mai probabil că da. Noi, împreună cu restul omenirii. Dacă nu, oricum nu va mai conta.

Pe panoul caloriferului electric, două lumini de control se stinseră deodată. În ciuda căldurii din încăpere, David simți un fior de gheață răcindu-i șira spinării. Rusia riscase totul pentru a nu-i permite Marinei să spună povestea pe care el tocmai o asculta. Gândul în sine continua să nu-i dea pace.

— Până la urmă ce se presupune că s-ar fi întâmplat cu căpitanul grupului, cu Ybir – parcă așa i-ai zis – după ce a rămas pe planetă? întrebă el mai mult din nevoia de a-și abate atenția către altceva.

— S-a scufundat împreună cu întreaga bază sub câteva mii de tone de rocă.

— Și echipajul? interveni Serghei. De el ce s-a ales?

— Lipsiți de posibilitățile de comunicare la distanță ale navei-mamă, orbitând în jurul unei planete în ruine, tot ce le-a mai rămas de făcut a fost să aștepte sosirea ajutoarelor.

— Și cam cât au așteptat? rânji David, intuind răspunsul pe care Marina îl avea pregătit pentru ei.

— Cam șaizeci de milioane de ani, încuviință ea, făcându-i jocul.

— Șaizeci de milioane de ani? Cu tot cu cei bisecți? spuse David, părând că se abține cu greu să nu izbucnească în râs.

— Probabil, mormăi Marina, dându-și jacheta jos.

Privind-o, Serghei avu viziunea unui bătăuș pus pe harță rămânând doar în maiou, și îi fu clar că Marina a ajuns la capătul nervilor cu atitudinea lui David.

— Îți par nebună? se răsti ea, vrând parcă să-i confirme bănuiala lui Serghei. Rusul zâmbi, așteptând continuarea.

Trecu o clipă, apoi încă una, până ca David să se hotărască să răspundă.

— Nu, spuse el, rânjetul de pe chip fiindu-i înlocuit de o expresie de încurcătură.

— Mincinoasă? presă Marina în același registru.

— N-nu... neapărat, bălmăji David, dar trebuie să recunoști și tu, povestea pe care ții cu tot dinadinsul să ne-o bagi pe gât are mai multe găuri în ea decât raportul de cheltuieli al unei primării de sector.

Băiete, am senzația că tocmai l-ai călcat pe vârful cozii pe însuși Sarsailă, râse Serghei în gând, curios să vadă încotro se îndreaptă lucrurile.

Marina simți că vede roșu înaintea ochilor. Uite în mâinile cui ajunsese probitatea ei morală spre a fi judecată și cântărită. Un infractor, un impostor!

— Cu un palmares de peste un miliard de dolari făcuți din fraude și furturi pe internet – iată, seara de azi pare a fi una a

numerelor mari – te prezinți ca un tip ce nu se îndoiește nicio clipă de moralitatea și onestitatea principiilor lui de viață. Ai o cantitate de tupeu pentru care să știi că te invidiez!

Atât suma, cât și ocupația menționată, îl făcură pe Serghei să tresară. *Pe lângă vânzător de secrete murdare să fie individul și hacker profesionist? Dacă este adevărat, atunci divizia noastră de spionaj din România, cu mine în frunte, ar trebui scoasă în curte și împușcată la zid.*

Își schimbă poziția pe scaun. Bănuiala nu-i pica deloc bine. Lunile de supraveghere asiduă care au urmat afacerii cu tunelul, comandate și monitorizate chiar de către el însuși, nu relevaseră nimic în acest sens; doar activitatea unui pierde-vară cu ceva cunoștințe de calculatoare căruia i se întâmplase să-i cadă în brațe un secret important și direct vandabil.

— Eh, vorbește lumea fără să știe, zâmbi David, străduindu-se să pară dezinvolt. Mișcă imperceptibil din cap în direcția lui Serghei, dându-i de înțeles Marinei că a spus îndeajuns – prea mult, chiar! – despre respectivul subiect. Gestul nu-i scăpă rusului.

Un MI-LI-ARD de dolari? aproape că se ridică Serghei strigând de pe scaun. *Cum poate cineva să fure atâta bănet și să nu se audă?! Poate doar din vreo bancă sau vreo bursă de valori, dar nici așa... Hm..., dar, stai, cine spune că nu s-a auzit?* se corectă de unul singur, amintindu-și un incident anume, unicul de magnitudinea menționată. *Și noi care i-am suspectat tot timpul pe chinezi. Chiar că azi este ziua surprizelor,* căzu pe gânduri Serghei.

— Normal că știe, altfel nu ar vorbi, replică sec Marina. Frigul, fuga, mersul în poante pentru a face să sune credibil o poveste incredibilă prin însăși esența ei, se transformară într-o furie necruțătoare care își găsi pe loc o țintă: David!

— Revenind la povestea mea cu mai multe găuri decât – Marina se întoarse către Serghei – poți să mă ajuți, te rog, cu descrierea exactă pe care a folosit-o colegu'?

— Raport de cheltuieli al unei primării de sector, am senzația că a spus, interveni din zbor Serghei, ceea ce îi atrase o privire plină de reproș din partea lui David: *Bine, meștere, e posibil? Între noi bărbații, să ne facem una ca asta, să pactizăm cu dușmanul?*

Marina îi mulțumi lui Serghei printr-un zâmbet, concentrându-și atenția asupra lui David cu empatia unei funcționare publice la terminarea programului:

— Deci, care dintre ele e varianta corectă? Sunt într-o doagă, port pijămăluțe cu omuleții verzi din spațiu când merg la nani-nani...

O fărâmă de zâmbet îi fulgeră lui David pe sub sprâncenele coborâte, înfigându-i în creier gândul nerostit: *De unde atâtea pijamale? Un tricou, cel mult, și ăla numai dacă-i frig afară!* Înghiți în sec, pierzându-și preț de o clipă concentrarea.

— Sau mint, continuă ea, cu mai mult tupeu decât tine atunci când te prefaci că nu știi cine a mânărit contul de Twitter al celor de la Associated Press?

Incredibil, el a fost! gândi perplex Serghei, înregistrând cu obișnuința pe care ți-o dă rutina expresia de teamă a lui David. *Asta schimbă multe,* murmură el. *Mă întreb câți bani o mai avea și cât de repede îi poate accesa.*

— Probabil câte puțin din amândouă, încercă David să surâdă, cam fără succes de altfel, în stilul celui care știe să piardă cu eleganță. Presupun că pijamaua are omuleți albaștri, nu verzi.

Oftă în sinea lui. Amândoi făcuseră greșeli. Ea n-ar fi trebuit să-i vorbească lui Serghei despre lovitura la bursă, iar el n-ar

fi trebuit să-și bată joc de povestea ei, indiferent cât de incredibilă i s-ar fi părut. La o adică, se aflau de aceeași parte a baricadei.

— Iartă-mă, rosti el, privind-o în ochi. Nu m-am ținut de cuvânt și nu ți-am oferit naivitate binevoitoare așa cum ne-am înțeles, din contră! Adăugă repede, văzând că Marina se pregătește să spună ceva:

— Nu înseamnă că părerea mea despre întâmplările descrise de tine s-a schimbat în vreun fel. Le văd în continuare ca făcând parte dintr-o poveste puerilă numai bună de speriat copiii – *pe cei îmbrăcați de somn în pijămăluțe cu omuleți verzi din spațiu,* aproape că se auzi spunând – dar asta nu schimbă cu nimic faptul că n-ar fi trebuit să mă comport în felul în care am făcut-o.

Așa cum nici eu nu ar fi trebuit să amintesc de lovitura pe care ai dat-o, gândi Marina, trăgând îngrijorată cu ochiul la Serghei. Ceva se întâmpla cu el. Din clipa în care se lăsase dusă de impulsul momentului și îi dezvăluise secretul lui David, pe chipul rusului se așternuse o expresie gânditoare, semn a unei intense concentrări. Cuta dintre sprâncene și gura cu buzele strânse înspre interior o dovedeau cu prisosință.

— Te rog, continuă, spuse David, întrerupând momentul de liniște forțată. Ultima dată ne spuneai despre cum au stat pe orbită, of, păstorii Anunnaki, vreme de șaizeci de milioane de ani. Glasul i se îndulci de o urmă de zâmbet: inclusiv anii bisecți.

— Ei, nu chiar șaizeci fără întrerupere, zâmbi strâmb Marina. S-au mai trezit între timp, cam din zece în zece – milioane – să vadă cum mai stau lucrurile.

— Și cum stăteau? întrebă Serghei fără să lase impresia că l-ar interesa răspunsul. Marina riscă o privire cu coada ochiului. Expresia de concentrare de pe chipul lui era încă acolo.

— Rău, murmură ea. În absența navei-mamă, zborul până în imperiul Anunnaki devenise imposibil. Navetele în care se salvaseră, deși capabile de zboruri în cosmos, erau inadecvate pentru o astfel de călătorie. Le-ar fi luat o veșnicie și jumătate ca să ajungă la destinație.

Smulsă de pe acoperiș, o bucată de zăpadă trecu prin dreptul geamului, dusă de vântul care începea să se întețească. Gândurile Marinei o urmară.

Ploua torențial în ziua în care am aflat. Dintre toate câte s-au petrecut atunci, cel mai clar îmi aduc aminte de șiroaiele de apă care se scurgeau pe sticla ferestrei, lăsându-mi impresia că mă aflu, eu împreună cu întreaga specie umană, la bordul unui submarin pe cale să se scufunde.

În casa Bătrânului ajunsese practic dintr-o întâmplare, dând curs invitației lui Teodor, un pictor în plină ascensiune și un timid incorigibil, despre ale cărui compoziții cromatice se spunea că le depășesc în profunzime pe cele ale lui Aman ori Grigorescu.

„Vino să-l cunoști pe individ și îți promit că n-ai să regreți", îi spusese el. „De când i-am povestit de tine, nu mă mai slăbește. Vrea neapărat să te cunoască. Îți zic, tipul e o figură. Are capul mare și o grămadă de idei înghesuite în el". În lipsă de altceva mai bun de făcut, îl urmase. În aceeași zi, abilitatea de a citi în mod științific emoțiile pe chipurile oamenilor, coroborate cu un amplu interviu vizând convingerile ei morale și religioase o făceau să devină unul dintre inițiați.

— La început, Anunnaki au sperat că nu vor trece mai mult de câteva sute de ani și vor fi salvați, rosti Marina făcând un efort să revină în prezent, însă nu așa s-au petrecut lucrurile. Din ce motiv, nimeni nu poate spune. Fie Ybir, în groaza acelor momente, a omis să-i comande navei-mamă transmiterea unui mesaj de urgență, fie strigătul lui de ajutor s-a pierdut în imensitatea cosmosului. Oricum, ceva trebuie să se fi întâmplat de au fost lăsați de izbeliște în felul acesta.

Până anul trecut, continuă în sinea ei, *când sistemul de comunicare al navetelor a ieșit din amorțeală. Reprezentanții familiei Ybir erau pe drum. Veneau să revendice planeta în numele clanului.*

Își încrucișă brațele, cuprinzându-și umerii cu palmele. Avea să le împărtășească și această informație, dar pentru moment se decise s-o păstreze doar pentru ea. Spuse cu voce tare:

— Cu ecosistemul distrus și planeta în ruine, singura șansă a grupului a fost să rămână pe orbită și să aștepte vremuri mai bune, ceea ce au și făcut. Când în sfârșit au decis să părăsească starea de stază, trecuseră șaizeci de milioane de ani. Un nou capitol din istoria Pământului era pe cale să înceapă.

David se strâmbă, incapabil să rămână indiferent:

— Apariția noastră ca specie?

— Întocmai, încuviință Marina, apariția noastră ca specie. Se întoarse către Serghei:

— Mai pune-mi, te rog, puțină vodcă. Numai câteva picături.

Rusul îi îndeplini dorința, gesturile lui păstrând aceeași tentă de concentrare de mai devreme. Indicatorul de pericol al Marinei tresări până în zona roșie. Ceva îi ocupa gândurile lui Serghei, lucru care o îngrijora peste măsură. Luă decizia să-l țină sub observație, apoi spuse mai departe:

— Ca să înțelegeți hotărârea pe care au luat-o păstorii, trebuie să înțelegeți mai întâi paradoxul situației lor. Se aflau în posesia unor navete a căror propulsie, mult îmbunătățită, i-ar fi putut duce acasă, însă nu aveau nici cea mai mică idee despre modul lor de funcționare. Un aborigen care a învățat să folosească un televizor s-ar afla în aceeași situație dacă cineva i-ar cere să construiască o telecomandă mai puternică. Oricât de atent s-ar uita la traiectele electronice ale telecomenzii sau cât de conștiincios i-ar mirosi circuitele integrate, tot nu ar fi în stare s-o reproducă. S-o strice – privirea îi fugi către Serghei, fapt care nu-i scăpă rusului – încercând să-i pătrundă misterele, da. Să fabrice una asemănătoare, folosindu-se de așchii de lemn și fibre din nucă de cocos, instrumentele și materialele aflate la dispoziția lui, în niciun caz.

Făcu o pauză de efect, lăsându-i pe cei doi să intuiască continuarea:

— Așa că au făcut singurul lucru pe care îl pe care îl mai puteau face. S-au hotărât, nici mai mult, nici mai puțin, să redescopere cunoștințele care au stat la baza tehnologiei lor.

— Toată tehnologia sau numai o parte? suflă David nevinovat.

— Doar atât cât să le permită construirea unor motoare suficient de puternice pentru a-i duce acasă. Adică, probabil toată, rânji Marina, copiindu-i tonul. Gândește-te cam de câte industrii ai avea nevoie pentru a construi o telecomandă. Extractivă, siderurgică și metalurgică pentru cuprul din traseele electrice și metalul din baterie, chimică pentru plasticul carcasei, electronică și computere pentru circuitele integrate, plus o mulțime de alte domenii care îmi scapă acum.

— Și cum anume s-au gândit aborigenii *ăștia* să reinventeze zborul stelar? interveni David. Neîncrederea îi picura din fiecare trăsătură a chipului.

— Nu ți-ai dat seama încă? șopti Marina. Purtată de un val de căldură interior – nicicând în timpul serii, David nu-i păruse mai vulnerabil în fața adevărului pe care se încăpățâna să-l ignore – întinse mâna către el. El îi întoarse gestul. Îi prinse degetele între ale lui și strânse tare.

— Ne-au inventat pe noi, spuse ea, strângând înapoi. S-au folosit de propriul lor ADN pentru a recrea în laborator o specie „după chipul și asemănarea lor", specie ai cărei membri urmau să-și perfecționeze știința până în punctul în care să redescopere tehnologia necesară reîntoarcerii acasă a păstorilor.

— Stai așa! exclamă David, retrăgându-și mâna. Au făcut ce anume? Ne-au construit în laborator? Care laborator, nu se alesese praful de el în urmă cu cât, șaizeci de milioane de ani?!

Marina se întristă. Ar fi vrut ca David să fi continuat s-o țină de mână, așa cum și-ar fi dorit ca el să nu-i pună la îndoială sinceritatea.

— Și da, și nu. Anunnaki sunt un popor prevăzător. Istoria i-a învățat să-și construiască bazele în așa fel încât să poată face față unui potențial atac militar. Ca și în cazul nostru, există între clanurile lor rivalități care pot duce la conflicte armate.

David își ridică ochii în tavan, nu pe atât de plictisit pe cât și-ar fi dorit să pară, dar nu spuse nimic. Marina își continuă ideea:

— A fost distrus cartierul general, nu laboratorul de clonare. Acesta fusese construit într-o zonă aridă, departe de cirezile de dinozauri care populau planeta. Șansa a făcut ca impactul cu asteroidul să nu-l afecteze.

— Și de ce mă rog n-au săpat mai repede după el, în loc s-o ardă aiurea șaizeci de milioane de ani pe orbită? se înnegură David.

— La ce le-ar fi folosit, să facă un nou lot de dinozauri? ridică Marina din umeri. Dorința lor, unicul lucru care îi preocupa, era să se întoarcă acasă. Nu puteau s-o facă prin intermediul laboratorului de inginerie genetică – sau cel puțin așa au crezut o bună bucată de timp.

Gândurile lui David se amestecară precum mai multe vopseluri turnate în aceeași cutie. Incredibilă prin conținutul ei, povestea Marinei oferea explicații plauzibile unor întrebări incomode care încă își căutau răspunsul: existența angrenajului de roți dințate descoperit în apropierea insulei Antikythera, mecanism a cărui dată aproximativă de realizare îl plasa cu o mie de ani înainte de inventarea primului ceas mecanic. Pironul din fier găsit în cariera de gresie din localitatea Kingoodie din Scoția într-un strat geologic a cărui vechime fusese aproximată la câteva sute de milioane de ani. Tălpica de aluminiu – un metal a cărui producție a început abia în 1825 – găsită la Aiud între două oase de mastodont vechi de câteva milioane de ani. Hărțile amiralului turc Piri Reis, datând din 1513, a căror reprezentare include Antarctica cu mai bine de două sute de ani înainte ca ea să fie descoperită de James Cook în 1773. Piramidele din Egipt, megaliții din Baalbek, elicopterul din Abydos, liniile de la Nazca, tot atâtea construcții și artefacte a căror existență nu putea fi explicată sub nicio formă prin prisma tehnologiilor existente în acea vreme.

Atât Marina, cât și Serghei îl așteptau pe David să spună ceva.

— Există, ți-a fost arătată, își drese el vocea, vreo dovadă care să vină în sprijinul acestei povești? Cu degetul, trasă un pătrat imaginar pe tăblia mesei. Ceva despre care ai fi putut să juri că e de origine extraterestră, vreuna dintre navetele despre care ne ziceai mai devreme?

Marina simți că-i vine să ia paharul de pe masă și să-l azvârle de perete. Nu ea ar fi trebuit să poarte această discuție cu David, ci Bătrânul!

— N-am văzut nicio sabie laser și nici n-am fost teleportată pe orbită, dacă asta mă întrebi, mormăi ea prost dispusă.

Atotștiutor, ca și cum vorbele Marinei i-ar fi confirmat cele mai negre temeri, David pufni ușurel pe nas. Îi era evident ce se întâmplase. De bună credință, tânăra căzuse pradă unei înșelătorii monumentale.

— În schimb, am văzut un cancer vindecându-se sub ochii mei sub influența unui disc nu mai mare de o palmă, spuse Marina, înconjurând pătratul trasat de David. Îi zice unitate personală de regenerare și fiecare Anunnaki deține una. Este ceea ce le permite să traverseze, din punct de vedere fiziologic, mileniile. Elixirul tinereții și al vieții veșnice.

— Ai văzut cu ochii tăi, la lucru, un astfel de aparat? șopti David.

— Da. S-a întâmplat la puțin timp după ce m-am alăturat grupului. Fumătoare convinsă, mama lui Teodor tocmai se îmbolnăvise de cancer de plămâni, aruncându-l pe acesta în brațele disperării. A apelat, așa cum era de așteptat, la singurul care mai putea rearanja talerele sorții.

— Poți face ceva pentru ea? l-a întrebat Teo pe Bătrân, tonul lui nelăsând vreun dubiu asupra răspunsului pe care se aștepta să îl audă.

Și deși era vorba despre Teo, favoritul numărul unu, Bătrânul nu i-a răspuns imediat. Și-a plimbat privirea peste toți cei adunați în ziua aceea în subsolul casei, locul unde nimeni nu intra altfel decât purtând halat din hârtie și nimic altceva – nici chiar cerceii. Noi, fetele, trebuia să ni-i lăsăm afară – apoi a încuviințat din cap:

— Da. Ai grijă ca mâine seară mama ta să ia un somnifer puternic, apoi vino să ne iei, pe mine și pe Marina, a adăugat Bătrânul, solicitându-mi din priviri acordul. I l-am dat bucuroasă. Ca și tine David – și ca și un anume Toma înaintea noastră – voiam să mă asigur cu ochii mei de veridicitatea poveștii.

— Uite, acestea sunt radiografiile, ne-a întâmpinat Teo de îndată ce am intrat pe ușa apartamentului.

Bătrânul le-a luat, aruncând o privire fugară asupra petei de mărimea unei mingi de tenis ce albea unul dintre plămâni.

— Distruge-le, te rog, a spus el, înapoindu-i filmele lui Teo. Cu cât mai puține dovezi, cu atât mai bine. Remisiile spontane, mai ales la tumori de asemenea dimensiuni, nu se petrec peste noapte. Atât ne-ar mai trebui, să ajungem în atenția presei de scandal.

— Stai liniștit, se face, i-a replicat Teo, conducându-ne într-un dormitor luminat doar de o lampă de citit. E nevoie s-o dezbrac? a bâiguit el, arătând către silueta uscată a unei femei ce dormea îmbrăcată într-o pijama încheiată până la ultimul nasture.

— Nu e nevoie, a spus Bătrânul, așezându-i pe piept femeii un disc de vreo cinci centimetri în diametru. Acum trebuie doar să așteptăm; o să ia ceva timp. Ai niște scaune pentru noi?

— Îndată, a exclamat tânărul pictor, repezindu-se pe ușa dormitorului.

— Vreau să te uiți cu atenție la ce se întâmplă, mi-a spus Bătrânul. Cine știe când îți va fi de folos ceea ce vei vedea aici.

— La ce anume vrei să mă uit? l-am întrebat, intuind că ceva extraordinar este pe cale să se petreacă.

— Privește, mi-a zâmbit Bătrânul, apăsând în centrul discului.

Pe dată, o imagine holografică înfățișând trupul femeii adormite s-a format deasupra patului.

— Iată și tumora, mi-a arătat el o formațiune compactă aflată într-unul dintre plămâni.

— Cât de urâtă poate fi, îmi aduc aminte că am murmurat la vederea masei de carne ucigașe. Cum o vei scoate de acolo?

— Mă tem că nici de data aceasta nu pot să-ți spun prea multe despre tehnologia noastră, a oftat el vădit jenat. Din punctul vostru de vedere, noi, păstorii, trebuie că nu vă apărem mai buni decât o ceată de maimuțe cărând după ele un aparat de radio. Știm pe ce butoane trebuie să apăsăm pentru a-l face să cânte sau să tacă, dar habar nu avem despre ceea ce se întâmplă în măruntaiele lui.

Bătrânul vorbea, iar eu nu-mi puteam lua ochii de la plămânul holografic, în interiorul căruia tumora își schimba culoarea într-un roșu aprins. Abia atunci au devenit vizibile tentaculele pe care și le trimisese în trupul femeii, invadând și alte organe.

— Metastaze, am șoptit, uitându-mă la un punct roșu din ficat.

— Întocmai. Fii atentă, mi-a făcut el semn să tac – ah, țin minte că aveam atâtea întrebări să-i pun! – magia este pe cale să se petreacă.

Marina făcu o pauză, lăsându-i pe David și pe Serghei să discearnă pe chipul ei adevărul de minciună, apoi continuă:

— Bătrânul n-a exagerat cu nimic atunci când a numit „magie" cele ce aveau să se petreacă. Ca într-un episod din Star Trek, din hologramă principală s-a desprins una mai mică reprezentând o elicoidă de ADN. Nu știam unde să privesc mai întâi, la contracțiile inimii, la fibrele nervoase ale căror trasee șerpuite străluceau precum fațetele unui diamant sau la elicoida dublă ce se rotea la câțiva zeci de centimetri deasupra patului.

— Iată unde cred eu că s-a produs greșeala, mutația care a permis unei banale celule defecte să pună în pericol viața mamei tale, i-a spus Bătrânul lui Teodor care tocmai intra în cameră cărând două scaune, indicând către una dintre barele helixului ce pulsa în aceeași culoare sângerie.

Marina zâmbi amintirii într-un fel anume, lucru care îi produse lui David o bruscă indispoziție.

— Bietul băiat, atât de emoționat a fost la vederea hologramelor plutind deasupra trupului mamei sale încât un scaun i l-a dat Bătrânului, iar pe celălalt s-a așezat el. Următoarea dată când ne-am văzut, două ceasuri încheiate n-am putut scăpa de el, trebuind să-i dau nenumărate asigurări că nu sunt supărată pe „incalificabila lui bădărănie".

Idee bună, execuție defectuoasă, se trezi David gândind. *Una-i galanteria, cea adevărată, mustind de teritorialitate și testosteron, și alta-i fandoseala și fanfaronada de salon – Vai domniță, îmi cer iertare, am călcat cu piciorul meu nevrednic în același loc unde ați pășit și dumneavoastră acum o săptămână. Nu vă faceți griji! Am să șterg imediat!*

Pe chip îi înflori un rânjet larg, observat de îndată de Marina.

Contrariată de schimbarea de atitudine, Marina dădu să-l chestioneze pe David cu privire la motivul bruștei lui veselii,

apoi renunță. După poziția largă a umerilor, mai mult ca sigur că era vorba de vreo răutate masculină. Zâmbi în sinea ei și își continuă povestirea:

— Ceea ce vedem aici cred că se numește terapie prin utilizarea unui virus oncolitic, ne-a spus Bătrânul, mie și lui Tudor, arătând către o spuzeală de puncte verzi, care, aidoma unui detașament de comando, se apropiau din toate direcțiile, înconjurând tumora.

— Ai idee cum funcționează? l-am întrebat eu.

— Doar concluziile pe care le-am tras din cercetările savanților voștri, mi-a spus Bătrânul, aerul de scuză reapărându-i pe chip. Părerea mea este că unitatea de regenerare acționează în mai mulți pași atunci când vindecă. Prin intermediul celulelor sănătoase, identifică informația genetică pe care ar trebui s-o aibă diferitele celulele din corp. Apoi, la al doilea pas, le găsește pe cele a căror identitate genetică nu o respectă pe cea a locului unde se află. Altfel spus, este în regulă să găsești pești și caracatițe în ocean, dar dacă găsești un delfin cu cap de rinocer, realizezi pe dată că ceva nu-i în regulă cu el. Al treilea pas, presupun că la el ne uităm acum, îl constituie modificarea unuia dintre virușii care se găsesc în permanență în corpul uman, în așa fel încât să țintească numai celulele bolnave. Folosind exemplul de mai devreme, este ca și cum ai distribui fotografia delfinului-rinocer prin toate barurile de pescari, anunțând că există un premiu consistent pe capul lui. Dacă intuiția mea este corectă, restul este rutină pentru organism. Celulele infectate sunt distruse fie de sistemul imunitar, care acum le poate recunoaște ca fiind străine lui, fie de către virusul oncolitic în sine.

Brusc, David realiză că se afla înaintea unei decizii. Ca urmare a ultimei relatări, fie o credea pe Marina, prin urmare, povestea ei, fie se ridica și încerca să părăsească vila. Linia de mijloc, cea care îi permitea să creadă în naivitatea Marinei, negând totodată fondul „extraterestru" al întregii afaceri, tocmai încetase să existe.

— A funcționat? rosti el, glasul sunându-i răgușit, ca după o tăcere îndelungată.

— Ireproșabil. Sub ochii noștri, supusă atacului necontenit al virusului oncolitic, dacă despre asta a fost vorba, tumoarea s-a micșorat, apoi a dispărut cu totul, împreună cu metastazele existente în celelalte organe. În mai puțin de două ore mama lui Teodor nu mai avea o singură celulă canceroasă în tot corpul; fusese vindecată.

— Chiar suntem experimentul de laborator al unei civilizații extraterestre? murmură David cu ochii în podea. Ne datorăm existența lăcomiei fără de margini a unui anume Ybir și dorinței – obsesive, aș zice eu – de a se întoarce la iarba lui verde de acasă a unui Robinson Crusoe galactic pe nume Adam, dacă îmi aduc bine aminte cum îi cheamă pe fiecare?

Marina încuviință din gesturi. Grav, accentuând fiecare cuvânt, spuse:

— Și da, și nu. Da, pentru Adam și pentru ceilalți păstori pe care i-a strâns în jurul lui. Ei ne-ar sacrifica într-o clipită dacă, procedând astfel, s-ar putea întoarce la, cum i-ai zis, „iarba lor verde de acasă"?

David încuviință în tăcere.

— Pentru Bătrânul, însă, continuă Marina, și probabil și pentru Eber – mâna îi urcă în mod reflex la baza gâtului unde,

până nu de mult, obișnuise să poarte un anumit obiect – lucrurile au stat altfel.

Serghei deveni atent. Numele îi suna vag cunoscut, a povești auzite în copilărie.

— Ăsta cine mai e? Locuiește în Sevilla? mormăi David în bășcălie. Știa că nu procedează bine. Ar fi trebuit s-o creadă, de fapt, ar fi fost spre binele lui s-o facă, dar îi era peste putință. Ideea că s-ar putea vedea purtând tricouri cu farfurii zburătoare, împărtășind împreună cu alți nespălați ca el o psihoză de grup, făcea să se încrânceneze carnea pe el.

Marina se încruntă.

— Nimic, lasă, dădu David agasat din mână. Am crezut că e vorba de Eberul din Sevilla, continuă el, șuierând printre dinți ceva ce aducea chinuit cu aria lui Figaro din opera „Bărbierul din Sevilla".

Serghei chicoti, obligând-o pe tânără să rânjească în silă.

— Nu, dar provine dintr-o localitate cel puțin la fel de renumită ca cea menționată de tine, îi replică ea prompt.

— Dacă-i aia de pe malul Siretului, puțin mai sus de Sodomeni, înseamnă că-i vorba de Pașcani, sări plin de solicitudine David. E cunoscut pentru fabrica lui de săpun, nu-i așa? De oraș zic...

— Nu, pentru agroturismul și originalitatea modalităților de cazare practicate încă de pe vremea romanilor, rânji Marina, lăsându-l pe David nedumerit, iar pe Serghei gânditor.

— Și-au atins scopul? șopti rusul, rememorând cuvintele Marinei: *Soția dumneavoastră nu a murit în urma unei complicații renale, ci de o boală pe care a contactat-o investigând rămășițele unei nave extraterestre.* Inima i se strânse, încercând să-și dea seama

dacă un răspuns afirmativ ar putea oferi o urmă de sens morții Nataliei.

Marina clătină din cap.

— Nu, și nu pentru că nu ar fi încercat, dragii de ei, tot ce le-a stat la dispoziție pentru a ne exploata mai ceva ca pe niște vite de povară! scrâșni ea. Alterare genetică – dacă v-ați întrebat vreodată de ce trăim atât de puțin, poate a venit momentul s-o faceți din nou! – eugenie, spălare pe creier... genocid.

Ceea ce nu făcuseră toate argumentele logice de până atunci, îndeplini într-o clipită ura din glasul Marinei. David își simți neîncrederea fisurându-i-se.

— Vrei să spui că special ne-au dat o viață mai scurtă? Dar, ce sens ar fi avut să facă una ca asta, având în vedere ce ziceai mai devreme, nevoia de „cercetare științifică"? Mă gândesc că îți trebuie timp, ani de studiu, pentru a obține un savant. De ce să nu-l ții cât mai mult în viață după ce l-ai format?

— Pentru că odată cu expertiza vine și stagnarea, oftă Serghei, răspunzând în locul Marinei. Din câte înțeleg, ești familiar cu computerele dincolo de nivelul unui specialist în analiza datelor statistice, după cum erai trecut în registrele noastre. Gândește-te la un algoritm evolutiv de inteligență artificială. Ce ți-ai dori de la el?

— Să ruleze rapid un număr cât mai mare de generații pentru a-i putea selecta pe acei membri care satisfac cel mai bine condiția impusă, răspunse David din reflex.

Își ațintă acuzator degetul arătător către Marina:

— Așa este? Vrei să zici că trăim doar câteva zeci de ani nenorociți numai pentru că așa au înțeles creatorii noștri să recolteze cât mai multe idei utilizând același blid de mâncare?

Tânăra strânse din dinți, mușchii obrazului încordându-i-se sub piele.

— Iar ca nemernicia să fie completă, află că nu din prima au procedat astfel, spuse ea. A fost nevoie de câteva generații „ratate" pentru a-și da seama unde greșeau.

Eugenie, spălare pe creier... genocid, răsunară ca un ecou cuvintele Marinei în mintea lui David. Brusc își dădu seama că nu mai era chiar atât de dornic să afle continuarea.

Marina trase cu coada ochiului către sticla de vodcă, dar nu îndrăzni să mai ceară. Sesizându-i ezitarea, Serghei îi făcu cu ochiul și îi turnă câteva picături în pahar.

— Prima șarjă pe care au creat-o, continuă ea, a fost formată din exemplare identice lor. I-au creat în laborator, i-au crescut, apoi i-au educat ca pe niște Anunnaki veritabili. Au trebuit să treacă zeci, sute de ani, până au realizat că societatea pe care o înființaseră nu se afla cu nimic mai aproape de redescoperirea zborului spațial. Păstrând analogia, era ca și cum grupul de aborigeni din exemplul de mai devreme s-ar fi pus pe făcut copii pentru a descoperi un mod de a fabrica telecomanda care le lipsea. Degeaba, noii Anunnaki se plimbau de colo-colo fără nici un rost întocmai ca și „părinții" lor!

Se opri, incapabilă să scape de nodul care i se pusese în gât.

— Aveți idee ce s-a ales de prima generație de pământeni? șopti ea cu greu.

— S-au alăturat șlehtei inițiale de nenorociți și au trăit – în sensul propriu al cuvântului – până în zilele noastre? rânji David.

Ridică un deget în aer, adăugând cu voce de unchiaș povestitor:

— Și de n-or fi murit – de vreo râie căprească, de boala lui Calache, ori de orbul găinilor – apăi or mai trăi și azi. Izbucni în râs, plesnindu-și genunchii cu palmele. Știi, asta dă o nouă dimensiune expresiei populare „Și am încălecat pe o șa și v-am spus povestea"...

— Au fost eutanasiați, îl întrerupse Marina.

David amuți ca lovit în plexul solar. Parcă toată bucuria din lume dispăruse subit, furată de un demon întunecat.

Marina continuă, o expresie de încăpățânare crispându-i trăsăturile:

— I-au ucis pe toți până la ultimul. Adam înțelesese că zborul intergalactic, dacă va fi să fie, avea să fie reinventat de către o specie pornită de la zero. Așa că a rupt pagina și a luat-o de la capăt cu un cod genetic care să permită noilor membri să evolueze mai rapid în direcția necesară.

Luă o înghițitură de vodcă, lăsând alcoolul tare să-i ardă gâtul.

— Dar, cum nici unul dintre ei nu avea cunoștințe aprofundate de genetică, doar cât fuseseră obligați să deprindă prin natura meseriei, următoarele încercări s-au constituit într-un șir nesfârșit de insuccese. Au apărut exemplare eronate, cum ar fi omul din Neanderthal și rudele noastre, maimuțele – de la distanță cel mai ratat experiment Anunnaki.

— Stai! sări David. Cred că am înțeles eu ceva greșit. Vrei să spui că maimuțele se trag din oameni și nu invers?

Marina oftă. O sută cincizeci de ani de controverse sterile. Cât de tare trebuie să se fi distrat Adam – ba poate chiar și Bătrânul – văzând disensiunile pe care le-a ridicat la vremea ei cartea lui Charles Darwin, „Originea speciilor". Evoluționiștii

împotriva creaționiștilor, creaționiștii împotriva evoluționiștilor, iar între ei, ca un Christ prezidând asupra unui salon de nebuni în plină criză, Anunnaki râzând în hohote. Brusc îi veni să strige până rămânea fără voce.

— Întocmai, oftă ea. Glasul îi sună îmbătrânit. În obsesia lui de a obține un exemplar cu o speranță limitată de viață, Adam a adus modificări semnificative genomului original. Gorilele, urangutanii, cimpanzeii, sunt toți rodul acestor experimente.

David oscila din ce în ce mai tare. Cu cât povestea Marinei căpăta mai multă substanță, cu atât devenea mai neverosimilă. Și totuși, prea multe se legau pentru a fi o simplă scorneală... Își înlănțui degetele în spatele cefei și se întoarse către Serghei:

— Ție ți se par credibile – *balivernele astea,* se auzi în încăpere gândul lui nerostit – aceste, hm..., relatări?

Serghei își afundă mâinile în buzunarele sacoului. Chiar și după douăzeci de ani de când se lăsase de fumat, tot își mai căuta țigările în momentele de maximă concentrare.

— Nu, nici pe departe, spuse el într-un târziu, cântărind-o din priviri pe Marina.

Surprins de afirmația rusului, David tresări.

— Cunosc basme pentru copii mai credibile decât multe dintre lucrurile pe care le-am auzit în seara asta, continuă el, seriozitatea tonului contrastând cu batjocura cuvintelor.

Împinse scaunul în spate și se ridică în picioare. Mâna îi ajunse ca din întâmplare în zona tocului de umăr, reducând intenția lui David de a-i urma exemplul la un gest abia schițat, de îndată reprimat.

— Într-o altă conjunctură, mi-aș fi informat pe loc superiorii și am fi continuat discuția într-una din camerele izolate fonic

din subsolul ambasadei. Nu îmi fac griji. Cu binișorul ori cu răușorul – Serghei pufni în râs, satisfăcut de nivelul său de cunoaștere al limbii române – am fi scos de la domnișoara întreg adevărul. Dar, în condițiile de față nu mai pot face acest lucru. Și știți de ce? Pentru că am încetat să mai am superiori. M-am lepădat de ei după ce i-am văzut dispuși să meargă la război ca să poată pune mâna pe voi. Iar cum tu ești doar un pârlit de programator – iartă-mi sinceritatea, dar cu tot miliardul pe care aud că l-ai plimbat din buzunarele americanilor, tot n-ai fi atras atenția acestui soi de oameni – doar Marina ar mai fi putut să-i intereseze.

Deșurubă capacul sticlei cu o mână, cealaltă rămânându-i în vecinătatea pistolului, și bău direct, fără să-și mai toarne în pahar.

— Iată de ce, oricât de incredibilă ar părea povestea Marinei, nu am de ales. Mă obligă groaza și frica foștilor mei superiori s-o cred.

Puse sticla pe masă.

— Dar, tu, dragul meu Koschei, aș fi curios să cunosc părerea ta. Este sau nu prietena ta o mincinoasă?

David își trecu mâna prin păr. Urma de gel pe care și-o dăduse înainte să iasă la alergat, fapt care părea să se fi întâmplat în secolul trecut sau, și mai bine, la începutul veacurilor, înainte ca maimuțele să se fi tras din oameni, îi năclăi palma, făcându-l să se simtă murdar și obosit.

— Nu, nu îmi pare că ar fi o mincinoasă, spuse el, coborându-și privirea în podea.

Serghei îi zâmbi Marinei, ridicând din umeri. *Fato, atât am putut face pentru tine,* păreau că spun ochii lui. *De aici ești pe cont propriu.*

— Mulțumesc, spuse ea fără o direcție anume. David încuviință absent, acaparat de propriile-i gânduri.

Marina profită de momentul de liniște creat și își continuă povestirea:

— Eșecul șarjei de Neanderthal, dacă tot am amintit de ei, a marcat un punct de cotitură în administrarea experimentului. Păstorii au realizat două lucruri. Primul, că un creier mai dezvoltat (neanderthalienii avându-l cu cel puțin zece la sută mai mare decât al exemplarului original) nu este neapărat o soluție la problema lor, și că, dacă vor o populație puternică, au nevoie de diversitate genetică. Din acest motiv, i-au luat pe neanderthalieni și i-au...

— Ce vrei de la mine? o întrerupse David, care în tot acest timp țintuise podea.

Oprită în mijlocul propoziției, Marina fură din reflex cu ochiul la Serghei.

— E în regulă, spuse David, sesizându-i ezitarea. Nu cred că ceea ce ni se întâmplă e o cacealma. Avea dreptate Serghei mai devreme. Nu i-ar fi luat cine știe ce efort pentru a scoate ce îl interesa de la tine și fără tot acest circ „de-a evadarea".

Marina se strânse pe canapea. Îi era frică. Momentul venise prea repede. Mai erau încă lucruri pe care David trebuia să le afle înainte să-i poată comunica scopul misiunii lui.

— Îmi este teamă că nu vei înțelege. Nu știi încă tot, murmură ea.

David rânji. Nările i se lărgiră, oferindu-i aerul unui prădător luându-și avânt înaintea saltului.

— Încearcă-mă, susură el. Poate nu știi, dar am și eu câteva diplome care atestă că sunt un băiat deștept. Îți pot trimite copii după ele.

Timbrul voalat al glasului, combinat cu luciul din privirea lui David, o făcură pe Marina să evalueze distanța dintre ea și Serghei. La o adică, rusul era înarmat. O putea apăra.

— Deci? presă David, aplecându-se în față.

Într-o fracțiune de secundă, Marina înțelese. Fie îi îndeplinea dorința, fie David va ieși pe ușă, toate gloanțele și pistoalele din lume nefiind în stare să-l rețină.

— Vrem, noi, adică Bătrânul, bâigui ea, să oferim omenirii șansa unei alegeri libere atunci când va sosi momentul, și avem nevoie de tine ca să ne ajuți s-o facem.

— Șansa unei ce? exclamă David, vocea împrumutându-i tonalități isterice. Se uită către Serghei care îl privea înapoi la fel de uimit, un fel de: *Habar n-am ce vrea să zică. Tu ai adus-o, tu să te descurci cu ea!*

Marinei îi veni să izbucnească în plâns. Nu era – și nu fusese niciodată! – pregătită pentru asemenea responsabilitate.

— Unei alegeri libere, repetă ea în șoaptă. Privirea pătrunzătoare a Bătrânului, probabil deja prizonierul lui Adam – sau și mai rău, ucis – expresia lui blajină, de om care nu știe să se enerveze, o copleșiră. Fu prea mult. O stare de furie ca o oală de apă clocotită se revărsă asupra ei.

— Vrei să știi? Ei, bine, află atunci că reprezentanții familiei lui Ybir sunt pe drum, se apropie, strigă ea. Navetele păstorilor au recepționat anul trecut un mesaj în acest sens. În mai puțin de o lună vor fi aici. Și contrar opiniei generale, nu vor ateriza pe peluza Casei Albe și nici nu vor cere să fie duși la „conducătorul nostru". Știi ce se va întâmpla? Vor fi surprinși, de asta pot să vă asigur. În locul șeptelului de dinozauri pe care se așteaptă să-l găsească – și pentru care bat atâta cale – vor găsi

o populație de replici Anunnaki de mâna a doua și o planetă practic distrusă de invazia acestor lăcuste pe două picioare. Păduri defrișate, râuri otrăvite, oceane pline de gunoaie. Să tot ai astfel de proprietăți!

Marina își dădu capul pe spate, lăsând să-i scape un hohot de râs către tavan.

— Iar ca nenorocirea să fie completă, aflați că singurul păcat de moarte în imperiul Anunnaki îl reprezintă clonarea unui seamăn. În sensul propriu al cuvântului, mă refer. Cei care se fac vinovați de o asemenea crimă sunt uciși fără milă. Într-un fel, este de înțeles. În societatea lor, accesul la averea personală se face nu pe bază de buletin sau pașaport cu poză, ci prin verificarea amprentei genetice. Este ca și cum aici, pe Pământ, am putea fabrica la bunul plac acte de identitate despre care poliția n-ar putea spune dacă sunt adevărate sau false. Întreg sistemul financiar, laolaltă cu cel juridic, s-ar prăbuși peste noapte.

David ridică o mână în aer. Palma cu degetele larg desfăcute îi opri Marinei cuvintele în piept.

— Și ce au toate acestea de-a face cu mine? Vocea îi sună spartă, tremurată din pricina efortului de a nu pune aceeași întrebare răcnind. Cărui fapt îi datorez cinstea de a afla cu o lună mai devreme că se întorc acasă mama cu tata, să ne certe pentru dezordinea din cameră, și nu împreună cu toți ceilalți copii, la sorocul stabilit?

Chipul Marinei, îmbujorat de febra povestirii și de alcool, se goli brusc de sânge.

— Am impresia că, în ciuda diplomelor pe care văd că le scoți la înaintare, îți scapă gravitatea situației, îl întrerupse ea pe David, copiindu-i tonul mușcător.

Gata, îi ajunsese! Individul putea să se ridice și să plece, să sară într-un picior sau să se ia de gât cu Serghei și să cânte *Ociiciornîe*[22] până la ziuă. Răbdarea ei tocmai luase sfârșit. Era plictisită până dincolo de sațietate de figurile de mare lord și de frizura lui înfoiată. Soarta unei întregi planete ajunsă pe mâna unui imbecil a cărui mutră părea desprinsă din benzile desenate cu Johnny Bravo. Bătrânul ar fi putut, de dragul celor ce aveau să moară nevinovați într-un război care nu le aparținea, să fi găsit un alt candidat la titlul de salvator al omenirii. Cel de față se descurca jalnic.

— Dacă ai impresia că ne vor ține un discurs moralizator ce va fi distribuit prin toate rețelele de televiziune, inclusiv pe canalul de teleshopping, despre răul pe care l-am făcut planetei noastre – mă rog, a lor – și despre cât de important este să dăm primăvara pomii cu var, îți mai spun o dată că nu înțelegi ce urmează să se întâmple. O să dispărem ca specie, aia o să întâmple! Ne vor extermina cu scârba și oroarea unei blonde care și-a găsit chiloții preferați mișunând de gândaci de bucătărie.

Marina își trecu palma peste pielea craniului. Luat prin surprindere de amărăciunea gestului, de resemnarea întipărită pe chipul ei, David avu impresia că se află în fața unei tinere profesoare mâhnite de slaba prestație a unui elev. Îi evită privirea. Obrajii i se îmbujorară de frustrare și furie reprimată. Cine era chelioasa asta cu urechi ascuțite, cum de își permitea să-l măsoare în felul în care o făcea?

Marina continuă.

— Păstorii au știut, încă de acum șase milioane de ani, că dacă nu reușesc să plece la timp, consecințele acțiunilor lor ar

22 Очичёрные = Ochi negri, cunoscut cântec de dragoste rusesc.

putea să-i prindă din urmă. Au avut de ales între a aştepta o salvare – care ar fi putut, foarte bine, să nu sosească niciodată – şi căutarea unei soluţii. În stilul caracteristic speciei lor, au decis să lupte, să nu-şi accepte pasivi soarta, fiecare în felul lui. Bătrânul s-a constituit în adeptul abordării pacifiste – „Lasă-i să vină. Când or să sosească, unul dintre noi va merge să ceară clemenţă pentru creaţia noastră. Structura genetică a oamenilor este suficient de diferită de a noastră încât să nu reprezinte o ameninţare la adresa imperiului, şi suficient de asemănătoare cât să ne fie egali în setea de cunoaştere, în nevoia de a explora şi de a împinge graniţele ştiinţei tot mai departe".

Adam, din contră, a îmbrăcat mantia războiului – „Lasă-i să vină. Iar când o vor face, haideţi să ne asigurăm că vom deţine arme suficient de puternice pentru a-i transforma în praf stelar înainte să-şi dea seama ce i-a lovit!".

David tuşi în pumn. Cu toată furia pe care o resimţea, nu rezistă să nu dea glas imaginii din mintea lui:

— Un tip şarmant acest Adam, plescăi el, lungind intenţionat cuvintele. Stau şi mă gândesc. La cât de agresiv îşi umflă muşchii ori de câte ori are ocazia, pun pariu că în locul cunoscutei frunze de viţă-de-vie i s-ar fi potrivit şi un trifoi cu patru foi – o bună asemănare cu emblema Loteriei Naţionale – că tot aia îţi dau şi ei – şi nu o frunză de brusture, cum i-ar plăcea individului să credem că ar avea nevoie. Zâmbi cu acea expresie de falsă complicitate – *Uită-te ce spiritual sunt eu şi ce tâmpit eşti tu* – pe care Marina ajunsese să i-o urască dincolo de raţiune, şi spuse:

— Auzi, musculosul ăsta despre care ne tot zici este „acel" Adam? Ştii tu, tipul cu mărul – şi nu mă refer aici la Sir Isaac

Newton, Wilhelm Tell sau la Albă ca Zăpada lucrând două joburi – individul cu copacul, cu șarpele, cu tot circul din Geneză?

Și iată-ne intrați în ultima turnantă, oftă Marina.

— Da, el este, își împreună ea mâinile în poală.

Ceva, ca un sunet de zăvor încuindu-se – sau din contră, descuindu-se – făcu clic în mintea lui David. Aproape că uită să respire.

— Bine, dar dacă oamenii sunt creația „zeilor" Anunnaki, șopti el, cine a scris Biblia?

Marina se mulțumi să ridice din umeri.

— Ei au scris-o, nu-i așa? șuieră David, strângându-și pumnii. Cuvintele-pavăză murmurate până și de cel din urmă ateu în momentele de grea încercare îi veniră în minte: *Tatăl nostru care ne ești în ceruri. Sfințească-se numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta...*

Furia îl cotropi, făcându-i venele de la tâmple să i se zbată sub piele. Nevinovați arși cu miile pe rug. Popoare întregi șterse de pe fața pământului. Învățături interzise. Vieți irosite, închinate adorării unui zeu inexistent – toate astea pentru ce? Pentru ca o mână de analfabeți să se poată întoarce la casele lor...?!

— De ce au făcut-o? șopti el. De ce și-au bătut în felul acesta joc de noi?

Marina își înconjură umerii cu brațele. Oboseala îi dădea ocol, strecurându-i dorințe viclene în trup. I-ar fi prins bine o îmbrățișare, o baie fierbinte și un pat în care să se prăbușească. Își reluă anevoie povestirea:

— Odată cu eșecul Neanderthalienilor – în proiectarea cărora Adam își pusese mari speranțe – Anunnaki au încetat să

mai aducă modificări genomului uman. Au păstrat doar acele diferențe care se dovediseră stabile: durata de viață semnificativ redusă și câteva caracteristici-surpriză, cum ar fi dependența de fumat, boala lui Crohn și diabetul zaharat, cadouri pentru care trebuie să le fim recunoscători verilor noștri mai mari.

— Tu vorbești serios, intenționat ne-au tras-o în stilul ăsta? o întrerupse David.

Marina își ridică palmele în aer a neputință.

— N-am de unde să știu cu exactitate ce a fost în capul lui Adam, rosti ea, se pare că tipul are – sau cel puțin avea – mari dificultăți în a discerne între o manipulare genetică și dosul unui mamut păros. Experimentele pe care le-au făcut pe noi au fost la ghici, pe principiul mai-ia-de-aici, mai-pune-acolo, lucru care mă face să mă îndoiesc că ar fi păstrat în mod intenționat tarele genetice peste care s-a nimerit să dea. Cred că a fost doar o potrivire nefericită, atâta tot.

Pașli na hui, vmiestie sa svaimvălasatîm[23], mormăi Serghei înfundându-și prost dispus mâinile în buzunarele sacoului. La ce bun o plăcere, fumatul, dacă nu te poți bucura de ea fără riscul de a-ți sfârși zilele tușind mai rău decât Marguerite Gautier în scena finală din *Dama cu camelii*?

Se așeză înapoi pe scaun, mâna rămânându-i în vecinătatea armei. Pe oamenii de genul lui David nu-i lași niciodată nesupravegheați. Oricât de domesticiți ar părea într-un moment sau altul, întotdeauna există riscul unei surprize neplăcute. Colaborează cu ei, dar fii cu băgare de seamă. Mintea creativă și înclinația acestor indivizi către acțiuni, pripite, le-ar zice unii,

23 Să v-o trag. Vouă și mamutului vostru păros.

curajoase, alții, pot constitui o sursă permanentă de risc. Atât pentru dușmani, cât și pentru aliați.

Pe fondul oboselii acumulate, discuția dintre David și Marina se estompă, replicile lor luând forma unor ghemotoace de vată aruncate de la unul la altul. Pleoapele i se închiseră pe jumătate.

Trăsăturile lui David fură înlocuite de ale unui alt David, David Boronin, un fost camarad de arme din perioada războiului din Afganistan.

Serghei zâmbi imaginii tulburi. Davidka, un cântăreț desăvârșit și un cartofor neîntrecut. Însuși Apollo cel cu voce de aur ori Tyche, zeița norocului, n-ar fi avut vreo șansă dacă i-ar fi ieșit în cale. Pe Apollo l-ar fi bătut la zaruri și i-ar fi luat lira, iar lui Tyche i-ar fi cântat din balalaică până când i-ar fi căzut hainele de pe ea. Adică vreo două, trei melodii, cel mult. Femeile obișnuite se dezbrăcau de la prima.

Mâna îi intră sub sacou, atingându-i pieptul. Cămașa i se lipi de piele, lăsând să se simtă o cicatrice circulară. Situată la o palmă deasupra inimii, părea punctul de încheiere al unei declarații. Una de dragoste sau de ură, de dor sau de renunțare.

De ambele, își zise el. *Este o presupunere eronată că le-ar despărți ceva, fie chiar și „o linie foarte subțire". Din contră, se întrepătrund. Cu cât te apropii mai mult de una, cu atât te găsești mai tare asaltat de emisarii celeilalte.* Sub degetele lui, cicatricea pulsă. Carnea își reamintea de întâlnirea cu glonțul ce pornise din țeava unei puști cu lunetă în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

Se întâmplase la mai puțin de un an de la moartea soției sale, pe versantul unui munte uitat de Dumnezeu din regiunea Paktia, în estul Afganistanului. Se afla acolo împreună cu

Mșchenie[24], unitatea specială căreia i se alăturase ca ofițer tehnic însărcinat cu securitatea comunicațiilor. Pentru soldații normali, era cel mai cumplit loc unde s-ar fi putut afla. Pentru el, însă, fusese unicul unde și-ar fi dorit să fie. Să nu gândească, să nu simtă, dar mai ales, să lase vremea să treacă. Să poată uita.

Iar vremea trecea. Misiunile epuizante erau combinate cu antrenamente grele al căror scop declarat era să-i separe pe cei slabi de cei puternici, iar între ele, un somn mai negru decât păcura. În sfârșit, putea să doarmă. Coșmarurile din care se trezea sufocat de lacrimi și groaza întrebărilor ale căror răspunsuri refuzau să i se arate – *Ce aș fi putut face și n-am făcut? Când mi-am dat seama că ceva rău este pe cale să se petreacă, dar am ales să trec cu vederea?* – rămăseseră în urmă, stafii captive între pereții apartamentului unde locuise împreună cu Natalia, un loc pe care într-o vreme ajunsese să-l numească „acasă".

Cicatricea îi zvâcni sub degete, reconectându-l cu realitatea înconjurătoare. Se uită la cei doi fugari. Dacă celălalt David nu s-ar fi repezit asupra lui atunci când s-a ridicat în picioare, sfidându-l pe lunetistul care le ucisese deja un camarad, acest David ar fi fost deja scos din circulație. Și nu ar fi fost bine. Lumea s-ar mai fi apropiat cu un pas de punctul de unde nu mai există cale de întoarcere.

În fundal, Marina ridică vocea. Pe Serghei îl încercă un zâmbet complice, dar și o stare de invidie. În scurt timp, tânăra îi va deveni femeie lui David. I-o simțeai întipărită în fiecare linie a chipului, în modul în care îl privea atunci când credea că nu o vede nimeni, cât și în patima cu care l-ar fi sugrumat când răspunsurile lui nu erau pe măsura soclului unde îl așezase ea.

24 Răzbunare.

— Repet, rosti David, ceva mai controlat decât prima dată, ce legătură au toate pe care mi le spui cu mine? În afara unor bani în posesia cărora aș putea să intru – un lucru deloc simplu, te asigur – nu văd cum te-aș putea ajuta.

Serghei își auzi inima scăzându-și bătăile. Trupul și mintea îi intrară în starea de meditație a trăgătorului de elită de dinainte să apese trăgaciul. Ceva din el voia să iasă la suprafață. Timpul se dilată, lăsând senzația unor spații mari între cuvinte și tăcere.

Se petrecură două lucruri simultan. O văzu pe Marina pregătindu-se să răspundă și totodată înțelese că, indiferent de ceea ce va spune, nu va fi ceva care să-l intereseze. Momentul pe care îl tot amânase sosise. Trebuia să știe ce se întâmplase în urmă cu treizeci și șapte de ani.

— Îmi pare rău că te întrerup, dar trebuie să aflu. Ai zis că știi ce s-a întâmplat cu Natalia. Apoi tăcu, incapabil să pună în cuvinte întrebarea nerostită.

Prima intenție a lui David fu să se întoarcă la Serghei și să-i dea un pumn. Tare și cu intenția de a-i lăsa urme. Oricât de nesimțit ai fi, un minim de bun simț tot ar trebui să posezi. Nu te trezești vorbind ca boul, doar că ți-ai adus tu ceva aminte, atunci când în jurul tău se discută probleme de viață și moarte.

Apoi realiză enormitatea gândului. Întrebarea lui Serghei chiar viza o problemă de viață și de moarte. Să afle cum gândise Bătrânul, Moșul sau Ologul – sau însuși Papa Pius de la Roma – salvarea planetei, venea în urma nevoii de a ști cine se făcuse vinovat de moartea soției sale.

Încuviință, confirmându-i Marinei că este în regulă să-i dea întâietate rusului.

Tânăra răsuflă ușurată. Primise un răgaz înainte de a-i face cunoscut lui David planul Bătrânului. Căută privirea lui Serghei, realizând că nu știa cum să i se adreseze. Era prima dată când vorbeau în cadrul unei conversații normale, fără ca ea să privească pe țeava unei arme sau să dârdâie în pragul hipotermiei.

— Ești cât de cât familiarizat cu teoria oficială privind fenomenul Tunguska? se hotărî ea să meargă pe abordarea directă. Timpul lui „dumneavoastră" expirase în momentul în care se înghesuise în portbagajul mașinii lui pentru a scăpa cu viață.

— Nu prea bine, se foi Serghei pe scaun. Gândul că ceva legat de moartea soției lui îi era necunoscut, îi dădea o stare de jenă și de disconfort.

O nouă întrebare, iute precum un șarpe săgetând oglinda unei bălți stătute, îi zgârie inima: *Ar fi făcut vreo diferență atunci dacă aș fi știut mai multe despre subiectul acesta?*

Trase de reverele sacoului, aranjându-l.

— Din câte îmi aduc aminte, își drese el vocea, părerile sunt împărțite. Unii spun că ar fi fost o cometă care a explodat la intrarea în atmosferă, în timp ce alte păreri susțin că ar fi fost un asteroid.

— Ca să nu-i uităm pe dezaxații care susțin că incidentul s-ar fi datorat unei nave extraterestre care a făcut bum-bum, punctă din reflex David.

Marina îl studie ca și cum ar fi făcut-o pe deasupra unei perechi de ochelari.

— Poate alegerea cuvintelor nu a fost cea mai potrivită. Am impresia că n-ar fi trebuit să zic „bum-bum", încercă el o glumă șchioapă.

Cred că n-ar strica să mă abțin o vreme de la comentarii, continuă în sinea lui, devenind brusc interesat de textura parchetului. Mai bine așa decât să vadă acreala adunată pe chipul Marinei sau iritarea de pe buzele strânse ale lui Serghei.

Tânăra femeie inspiră adânc. L-ar fi pocnit cu cea mai mare plăcere pe individ, combinație țepoasă între ante-menționatul Johnny Bravo și Morocănosul, piticul veșnic nemulțumit din Albă ca Zăpada. În același timp, ar fi pufnit în râs și l-ar fi lăsat s-o scoată la o cafea. Sau la o prăjitură.

— În cazul acesta, spuse Marina, poate n-ar fi rău să amintim în treacăt variantele așa-zis „oficiale". Deși neadevărate, au semnificația lor în context. Îi aruncă lui David o privire care începu ca una plină de reproș, dar care, spre propria ei surpriză, se transformă într-un clipit complice.

Lui David îi veni să râdă. Dumnezeu, Adam, Anunnaki – cum și-or fi zicând indivizii ăștia dimineața când se bărbieresc – să le mai înțeleagă pe femei.

Să nu uit s-o întreb la sfârșit dacă le-a trecut prin cap creatorilor noștri să-și înființeze un birou de relații cu publicul. Nu de alta, dar tare aș avea câteva întrebări să le pun, rânji el gândului nerostit, neștiind că în doar câteva luni, într-un context dintre cele mai dramatice, va avea ocazia s-o facă.

— De acord? rosti Marina, căutând aprobarea lui Serghei, dar și a lui David.

Amândoi bărbații încuviințară. Marina își luă o clipă de răgaz, apoi începu:

— Ce s-a întâmplat la Tunguska a fost o greșeală pe care cred că Adam nu și-a iertat-o vreodată. Într-un fel îl înțeleg. Secolul nouăsprezece a fost momentul când rasa umană a rupt pluto-

nul. Locomotiva cu abur în 1829, telegraful în '37, în '39 fotografia, telefonul în '76 – ăăă, Marina ridică ochii în tavan, socotind pe degete – o, da! exclamă, becul electric în '79, iar motorul cu combustie internă în '80. Nu este de mirare că după un astfel de festin tehnologic, Adam i-a crezut pe oameni capabili să treacă la nivelul următor. S-a gândit să-i ajute cu unul dintre puținele lucruri care îi stăteau în putere: le-a dat una dintre navete s-o desfacă. S-o studieze și să-i copieze modelul de propulsie.

Vocea îi scăzu în intensitate:

— Așa cum vă puteți imagina, lucrurile n-au mers tocmai bine. Ce i-au făcut navetei, nu pot să-mi dau seama. Bănuiesc că au dezasamblat-o, măcar în parte, dar cum de le-a reușit așa ceva numai Dumnezeu știe! Eu nu sunt capabilă să pun lichid pentru parbriz în borcanul în care trebuie. Pentru mine, ce se află sub capota unei mașini, arată toate ca niște tigăi.

Odată gospodină, toată viața gospodină, rânji David. Intenționă să dea glas gândului, însă ochiul cu pleoapa coborâtă al Marinei, expresia unui crocodil uitându-se prin vizorul ușii la poștașul care se pregătește să ciocăne, îl făcu să se răzgândească.

Serghei simți înțepături sub pleoape, iar un suspin îi săgetă pieptul. Odată cu trecerea orelor, Marina devenea din ce în ce mai asemănătoare Nataliei. În calități și în defecte, deopotrivă.

Vei avea probleme cu ea, băiete, ascultă-mă pe mine, clătină rusul din cap. *De la felul cum îți arunci șosetele seara lângă pat și până la papionul pe care va trebui să-l porți la diversele evenimente unde va insista să mergeți. Pe care, desigur, tu le vei urî din adâncul inimii.*

O lacrimă i se strânse în colțul ochilor, singurul semn al crivățului care îi pustia sufletul.

Iar dacă acelui Dumnezeu nemernic, despre care am bănuit întotdeauna că nu există, i se va face milă de tine, nu vei ajunge niciodată să realizezi cât de inutile devin până și cele mai simple gesturi în absența ei. La ce bun să îți mai pui șosete, dacă nu ar mai avea cine să te certe că ți le arunci aiurea? Apoi, în lipsa șosetelor, care ar mai fi rostul picioarelor, unde să mai pleci cu ele? Și mai ales, de ce ai face-o, de ce te-ai îndepărta de singurul loc unde îi mai poți simți încă prezența? Un ac de păr, perna pe care a dormit până s-o duci la spital, un pahar pe marginea căruia, dacă te uiți cu atenție, se mai poate vedea încă urma buzelor ei...

— Și-au băgat nasul în motorul unei navete, n-au știut s-o facă la loc și a explodat în atmosferă, nu-i așa? șopti el, privind în jos.

— Da, ocazie cu care l-au pierdut pe unul de-al lor, pe Seth, spuse Marina. Însă nu explozia navetei, și nici chiar moartea pilotului, nu a reprezentat adevărata catastrofă pentru păstori, ci pierderea unei bucăți de fuzelaj, despre existența căreia au aflat abia când o echipă de savanți ruși aparținând unei facțiuni gri a KGB-ului a primit misiunea să o studieze.

Serghei tresări. Biata Natalia, cât ghinion avusese să intre în atenția unei grupări ale cărei acțiuni sunt ținute secrete până și de organizația mamă, un loc unde orice se poate petrece și nimeni nu va da vreodată socoteală pentru faptele sale. Iată, așa se explica faptul pentru care, în ciuda poziției lui înalte în KGB, nu i s-a spus nimic despre proiectul în care fusese implicată soția lui. Într-un mod dureros, lucrurile se legau.

— Și de ce mă rog a reprezentat o asemenea catastrofă? se încruntă David. Până una alta aveau o bucată nenorocită de metal – lemn de balsa bănuiesc că nu era – care putea fi oricând

prezentată ca o rămășiță dintr-un meteorit, material extraterestru legitim, cu alte cuvinte.

— Nu chiar. Fragmentul pe care îl aveau, unica bucată care supraviețuise exploziei, era evident că făcuse parte dintr-o structură artificială. În plus, materialul din care sunt construite navetele păstorilor deține proprietăți remarcabile. Supus unui bombardament continuu cu raze X de o anume intensitate, se ridică în aer. Levitează în cel mai propriu sens al cuvântului.

Serghei își privea mâinile, adâncit în gânduri. Marina și-ar fi dorit să i le poată lua între ale ei, să-i spună că totul va fi bine. Ar fi putut, dar ar fi fost o minciună. Singurul lucru pe care îl putea face era să-i spună adevărul despre moartea soției lui.

— Ce le-a scăpat însă cercetătorilor ruși, continuă ea, a fost fluxul de radiații nocive pe care fragmentul le emitea înapoi ca răspuns la testele lor. Cel mai probabil, un efect secundar al sistemului de camuflaj. Clătină din cap:

— Din nefericire, i-a costat scump această scăpare. În mai puțin de doi ani, toți cei cinci savanți implicați în experiment au murit de tot felul de boli misterioase, decesul lor fiind considerat secret de stat.

Serghei îi mulțumi cu un zâmbet șters. Enigma ce îi otrăvise inima atâta amar de vreme tocmai încetase să mai existe. *Vă jur, Anunnaki,* șuieră în sinea lui, *Adam, Eber și cum v-o mai chema, că nu voi avea liniște până când nu vă voi vedea plătind prețul nemerniciei voastre.* Unghiile i se înfipseră în palme, lăsând în urma lor vase de sânge sparte sub piele.

David păstră tăcerea doar cât să nu pară total dezinteresat de tragedia umană din spatele experimentului eșuat, apoi puse întrebarea care îl măcina:

— Așa, și? Care ar fi fost treaba dacă lumea afla despre bucata de epavă? – că bănuiesc că despre asta era vorba. De ce ar fi fost așa o mare catastrofă pentru Anunnaki?

În mintea Marinei, sufrageria lui Serghei fu înlocuită de un spațiu vast, ale cărei margini nu se vedeau în nicio direcție. În centru, un arlechin îmbrăcat într-un costum de postav din pătrate albe și negre, se pregătea să lovească un gong ce atârna din tavan.

— Dacă un astfel de artefact ar fi găsit, șopti ea, filmat, prezentat publicului, atunci existența unei civilizații extraterestre nu ar mai putea fi negată. Pentru că, indiferent cum l-ai prezenta și ce ai spune despre el, majoritatea oamenilor își vor da seama că n-a fost construit pe Pământ. În doar câteva clipe știrea ar ocoli planeta, oferind substanță teoriilor abil strecurate – de către cine altul decât de către Bătrânul – precum că oamenii ar fi produsul unei civilizații extraterestre. Religia, arma secretă a păstorilor, a lui Adam, în special, ar înregistra o lovitură serioasă. Cine crezi că s-ar mai duce la biserică, la sinagogă ori la moschee, într-o astfel de situație?

Nimeni nu răspunse întrebării ei.

— Odată genomul noii rase stabilizat, continuă ea, Adam, ca un bun organizator, s-a apucat să însămânțeze planeta de la un cap la altul. Știa că mediul poate juca un rol hotărâtor în evoluție. Distanța, deși vorbim de mii de kilometri între o așezare și alta, nu era o problemă. Dacă David a calculat corect – scuze, se corectă ea sub privirea dezaprobator-plictisită a celui menționat – în cât ziceai că poate fi ocolit Pământul, o oră și câteva minute?

— Da..., spuse David cu jumătate de gură. Era ceva în tonul Marinei care îndemna la prudență.

Tânăra îi zâmbi cu o expresie ingenuă pe chip. Două codițe prinse în fundă dacă și-ar fi făcut, și ar fi fost prototipul școlăriței arzând de dorința de a învăța din înțelepciunea profesorului ei.

— Ai idee, așa, cam câte? clipi ea din gene.

Luat prin surprindere, David ridică ochii în tavan.

— Și vreo trei, spuse el, încercând să pună cap la cap cifrele care se încăpățânau să-i alunece printre degetele minții.

— Și vreo cinci. Vreo cinci și jumătate, chiar, rânji Marina, ridicându-și palmele în aer într-o neputință de operetă.

Sub degetele lui David, marginea de plastic a mesei prinse a se îndoi periculos. În cel mai strict sens al cuvântului, i-ar fi arătat el împielițatei ce înseamnă aia matematică. Ar fi pus-o pe genunchi și i-ar fi tras niște palme într-o anumită zonă. Cam câte? Cam vreo cinci. Ore!!!

Mormăi fără să își descleștеze dinții:

— Greșeala mea. Mi-o asum. Continuă, te rog. Sunt curios să aflu despre începuturile schimbului internațional de mărfuri. Cum a fost? Din Africa, chiloți țesuți din fibră de cocos, din China, artificii și tenișі, iar din Europa, castraveți bulgărești și țucale cu imprimeu de la Horezu?

— Tocmai în asta a constat problema, se lăsa Marina pe spătarul canapelei. Până la un moment dat, nici unul dintre lucrurile menționate de tine nu s-a petrecut. În afara unor nenorocite de sulițe țesite ca vai de lume de vreun bolovan, strămoșii noștri nu aveau nici cel mai mic gând să-și îndrepte atenția către tehnologie. Tot ce făceau era să vâneze atunci când le era foame, și să facă sex atunci când nu vânau.

Lui David nu-i conveni. Pe de o parte, ar fi vrut să mai rămână supărat. Nu-l faci pe om tâmpit în față ca apoi să te bați

cu el pe burtă. Și totuși, acea parte din el care ar fi luat în derâdere până și nodul streangului în timp ce-i era petrecut pe după gât, avu câștig de cauză.

— Și mai zicem despre noi că am evoluat, mormăi el, trăgându-se de buza inferioară a dezgust. De unde atâta evoluție, nene? Ia să fi trăit pe vremea aia. Două ore de vânătoare dimineața până prindeai mamutul, după care direcția înapoi la peșteră ca să-i zburlești ciuful. Mamutului, vreau să zic, rânji el de expresia ultragiată a Marinei. Era unul păros, o specie dispărută aproape în totalitate în vremurile moderne, har Universului pentru micile lui miracole!

— Și nici n-am fi făcut vreodată altceva, spuse Marina cu glas scăzut, dacă nu i-ar fi venit lui Adam o idee despre cum să ne scoată din amorțeală. Atâta merit a avut și el. Ne-a obligat să privim către lumea ce se întindea dincolo de ciuful mamutului. După eșecul înregistrat cu primele loturi, păstorii s-au confruntat cu dilema educării noii rase. Învață-i prea mult și devin Anunnaki. Învață-i prea puțin – se uită cu subînțeles la David – și singura lor dorință va fi să zburlească ciuful mamutului până la sfârșitul veacului. Ar mai fi fost varianta pe care au și mers inițial, de a-i lăsa să descopere de unii singuri rudimentele civilizației: limbajul articulat, apoi alfabetul scris.

Un zâmbet amar îi traversă chipul:

— Cum însă nimeni nu se schimbă fără o motivație serioasă, avea dreptate Herr Jung, așa nici strămoșii noștri nu simțeau vreo nevoie să renunțe la traiul lor liniștit. Mamuți erau destui, sex, probabil pe îndestulate. Se năștea, creștea, procreau, apoi mureau, lăsând lumea în același loc în care o găsiseră. Vă dați seama că lucrurile nu puteau rămâne multă

vreme așa. Întocmai ca un muncitor cu ziua, omenirea avea o sarcină de îndeplinit. Venise momentul ca Anunnaki să îndrepte lucrurile în direcția dorită. Aveți idee ce au făcut?

Lui David i-ar fi plăcut să-i vadă în locul lui pe toți habotnicii pe care îi auzise vreodată perorând despre beneficiile vieții de apoi. Ar fi fost distractiv.

— L-au inventat pe Dumnezeu?

Deși le pusese la dispoziție toate indiciile necesare, Marina avu o tresărire de mândrie. Răspunsul venise din partea lui David. *Ascunde cârcotașul ceva minte sub frizura aia de spadasin certat cu foarfeca,* pufni în sinea ei, străduindu-se s-o zică cu cât mai multă acreală. Îi reuși cam cât o felie de tartă de lămâie pudrată cu zahăr vanilat.

— N-a fost din prima doar unul singur, rosti ea. Dacă vă aduceți aminte, primele religii au fost politeiste. Un zeu al mării, unul al războiului, o zeiță a înțelepciunii, a vânătorii și așa mai departe.

— Iartă-mi curiozitatea, interveni David, dar cum s-au lăsat convinși strămoșii noștri de concepte atât de abstracte? Din ce spuneai mai devreme, *homosapiens*[25] din vremea aceea păreau la fel de inteligenți ca o maimuță uitându-se pe partea greșită a ocheanului.

— I-au fugărit din cer cu navetele, i-au lovit până n-au mai știut de ei, iar acolo unde a fost cazul, i-au ucis, șopti Marina. Nu s-au dat înapoi de la nicio cruzime pentru a-și atinge scopul. Putem zice, fără teama de a greși, că omenirea a ieșit din negura neștiinței datorită instaurării unui reflex condiționat. Nu ați sacrificat un animal? Rău ați făcut. Un sfert din sat e ras.

25 Omul inteligent.

Ați uitat să vă închinați la soare dimineața? Nicio problemă, un alt sfert de sat suferă diverse amputații. Care o mână, care un picior, după cum decide păstorul de serviciu. Gata, v-a ajuns? Foarte bine! Este suficient să imitați ce vă arătăm noi, și veți fi în siguranță.

— Bun, dar cum au ajutat bătaia și tortura în cazul graiului articulat? nu se lăsă David. Adică, oricât de rău ai schingiui un câine, săracul, el tot nu are să vorbească. N-are cum s-o facă. Natura, mă rog, tac-su Anunnaki, nu l-a înzestrat cu darul vorbirii, corect?

Se opri, înțelegând că își răspunsese de unul singur. Marina îi zâmbi. În colțul ochilor avea lacrimi.

— Exact. Înăsprirea condițiilor de viață nu ar avea efect asupra unui câine, dar ar putea face minuni – mă rog, a făcut – în cazul rudelor noastre din preistorie. Creierul lor deținea, din punct de vedere fizic, toate conexiunile necesare vorbitului. Le mai trebuia nevoia de a o face.

David se încruntă.

— Și care a fost, mă rog, nevoia care i-a făcut pe stră-verii și stră-unchii noștri să inventeze atâtea limbi și dialecte?

— Răspunderea colectivă, murmură Marina. Pedepsind grupuri mari pentru greșeala unuia singur, păstorii i-au silit pe aceștia să inventeze o modalitate de a comunica unii cu alții în încercarea de a respecta regulile impuse. Opțiunile pe care le-au avut la dispoziție au fost dureros de simple. Procedau în consecință sau mânia „divină" se abătea asupra lor.

Scepticismul lui David se subția ca un cub de gheață aruncat într-o tigaie încinsă. Era în cuvintele Marinei o coerență pe care mintea lui tehnică, obișnuită să unească A cu B, dar și M cu Z atunci când era nevoie, nu o putea ignora. Așa e, nimeni

nu pune osul la muncă dacă nu e obligat s-o facă. Evoluția este un proces dureros. Necesită renunțarea la automatismele dobândite cu trudă. Înveți, de-a lungul a generații întregi, în ce copac să te culci ca să nu te trezești că dimineața fuge un tigru cu tine în dinți, și uite că vine la tine un sfrijit într-o navă spațială de fițe, să-ți spună că trebuie să renunți la creanga ta, să te pui pe adunat pietre, să sapi fundații, să ridici pereți, acoperișuri (pentru care ai să plătești impozite mai târziu, dar deocamdată nu ți-o spune nimeni), doar ca să ai unde să pui capul la culcare. Tâmpit să fie ăla care ar accepta o asemenea excrocherie, să dea libertatea de a se da huța din liană în liană cu ruda bipedă a mamutului cu ciuf atârnată de gâtul său, pe o viață petrecută în griji și responsabilități pe care oricum nu și le-a dorit. Adevărat, în lipsa lor, șansele de a te bucura de binefacerile democrației pluripartite se reduc simțitor, dar cumva realizezi că poți trăi și fără alegeri parlamentare din patru în patru ani. Lași capul în jos, străduindu-te să pari cât mai imbecil cu putință. Caști a plictiseală și te scarpini îndelung în dos. Mai lasă-l pe sfrijit să-ți mai explice încă o dată prin semne cum trebuie să freci o piatră de o alta pentru a face un topor cu care să tai copacul în care obișnuiai să dormi, ca să îți faci o colibă. Apoi, ca să tai alți copaci, că de, odată casa construită, vei avea nevoie de un gard pentru a-i ține la distanță pe foștii tovarăși de creangă cărora le este în continuare lene să-și facă o casă, dar care ar lua-o cu dragă inimă pe a ta.

David se mișcă o dată, de două ori, negăsindu-și locul. În cele din urmă se hotărî să pună întrebarea care nu îi dădea pace. Ce s-ar mai fi distrat băieții din Lulz Sec dacă l-ar fi auzit cerând detalii despre extratereștrii care trăiseră pe Pământ în urmă cu milioane de ani. Cum ar mai fi râs ei...

— Domnii și doamnele pe care le-ai enumerat, spuse el ca și cum ar fi întrebat dacă afară mai plouă, Apollo, Poseidon, Atena, și, cum îi zicea tipei cu – mâinile lui David urcară la piept, palmele plate sugerând o pereche de sâni mici – arcul ăla nărăvaș? Gata, se repezi el, rânjind de furia care traversă chipul Marinei, mi-am adus aminte. Artemis, dacă îți place tzatziki-ul sau Diana, dacă ești mai curând înclinat către o porție de spaghetti al formaggio di parmigiano...

— Așa, i-o tăie Marina ajunsă la capătul răbdării, ce-i cu ele?

— Au fost Anunnaki? Adică, mă gândesc că tot implicându-se în viața de zi cu zi a strămoșilor noștri, nu se poate să nu fi fost considerați ei înșiși zei.

— Doar bărbații, spuse Marina. În grupul inițial de păstori nu s-a aflat nicio femeie.

— Ahaaa, abia acum înțeleg adevăratul motiv al existenței speciei umane, pufni David în râs. Zborul intergalactic, zici? Aiurea, minciună, doamnelor și domnilor jurați! Cu o eternitate înainte pe care s-o petreci într-un șir nesfârșit de chiolhanuri fecioresti, povestind aceleași întâmplări fâsâite din armată, te asigur că și eu mi-aș fi clonat o – mâinile îi desenară aceleași rotunjimi ca mai devreme, însă privirea aprigă a Marinei, cu o fărâmă de ură în ea, îl opri ca un pumn în piept – o doamnă cu ochi frumoși, completă el, devenit dintr-odată interesat de marginea mesei. Șterse o urmă imaginară cu degetul, suflă deasupra, apoi continuă cu mâneca.

— Ce s-a întâmplat cu fragmentul de la Tunguska? se smulse anevoie Serghei din mutenie. Există pe undeva, putem să-l arătăm lumii?

Marina negă printr-o mișcare a capului.

— Din păcate, nu este posibil. Imediat ce au aflat de existența lui, păstorii au intervenit prin canale oculte și l-au făcut dispărut. Unde anume? Nimeni nu știe. Probabil în vreun laborator ultrasecret, unde servește drept material de studiu savanților grupului.

David își drese glasul, dând de înțeles că ar avea ceva de spus, dar Serghei trecu peste el cu privirea, ignorându-l. Ar fi procedat la fel cu oricine care s-ar fi interpus între el și misiunea pe care o simțea luând formă în mintea lui.

— Spune-mi, cât de puternici sunt acești Anunnaki în societatea noastră? Sunt acel guvern planetar la care fac referire adepții teoriei conspirației?

Postura lui David se schimbă instantaneu. Din spășită, deveni cea a unui pictor concentrat asupra operei sale. Se trase puțin în spate, mai aplică două-trei „tușe" cu buricul degetului pe marginea mesei, apoi pivotă fără să se grăbească spre Marina.

Tânăra își duse mâna la frunte.

— Da și nu, spuse ea. Da, deoarece păstorii controlează cam tot ce mișcă în lume. Ziare, televiziuni, platforme online de socializare, firme de telefonie, producători de computere. Spune numele unei companii mari, din orice industrie ți-ar trece prin minte, și fii sigur că Anunnaki se află în spatele așa-zișilor acționari majoritari. Nu, fiindcă ei nu intervin direct, ci prin intermediul băncilor și organismelor financiare pe care de dețin.

— Se află președinții, șefii de guverne, pe statul lor de plată? întrebă Serghei.

— Nu, din câte intuiește Bătrânul.

— Intuiește? exclamă David, renunțând la postura lui de om important și preocupat. Cum adică „intuiește" atunci când ar trebui să știe precis?

Precum ogarul al cărui simț olfactiv îi spune că se află pe urma vânatului, David presă. Dăduse peste ceva important.

— Iartă-mă că îți pun această întrebare, dar mă simt nevoit s-o fac: Este sau nu acest „bătrân" unul dintre Anunnaki?

Marina își puse coatele pe genunchi și își luă capul între palme.

— Este complicat, spuse ea, masându-și tâmplele.

— Un răspuns binar, 0 sau 1, nu este niciodată complicat!

— Este, adică, a fost unul dintre ei. A ieșit din grațiile lui Adam în momentul în care a luat poziție activă, alături de Eber, împotriva îndobitocirii civilizației umane, spuse Marina, evitând să-și privească în ochi interlocutorii.

— Ce îndobitocire? sări David, și cine este acest Eber pe care îl tot scoți la înaintare, dar despre care nu ne spui nimic?

Cu toată presiunea ce umplea încăperea, Marina nu răspunse imediat.

— Cum ziceam, e complicat. Când Adam le-a dat oamenilor religia, n-a prevăzut succesul extraordinar pe care îl va avea ideea lui. O vreme lucrurile au mers ca pe roate. Mânați de noua lor credință, foștii primitivi au ridicat societăți prospere în jurul imaginii „zeilor" lor. Ajutați, acolo unde a fost cazul – doar nu credeați că Marea Piramidă, la construcția căreia s-au folosit blocuri de piatră cântărind zeci de tone, a fost făcută cu unelte din bronz și cupru, o legătură de copaci, și câteva cămile somnoroase – civilizația umană a ieșit din amorțeală, pornind pe calea progresului tehnologic. Visul lui Adam începea să prindă contur.

Marina își împreună degetele, sprijinindu-și bărbia de ele.

— Și la fel de repede cum a prins contur, la fel de repede s-a oprit. Știți, noi oamenii, habar n-avem ce-i aia moderația. Sun-

tem o târlă de extremiști. Mâncăm prea mult, bem prea mult – privirea îi fugi la David, alungându-i de pe chip rânjetul de încântare masculină – pe toate le facem în exces. Ceea ce inițial ne-a scos din epoca de piatră, religia politeistă, amenința să ne țină pentru totdeauna la nivelul unei metalurgii primitive a fierului. În loc să ne deschidem brațele către stele, să ne îndeplinim destinul, noi cădeam cu capul în țărână, închinându-ne la ele. Subzistam, ne adoram zeii, și cam atât. Găsisem o nouă creangă pentru somn și ne era de ajuns.

Gura îi încremeni într-un surâs înghețat.

— Nouă, da. Păstorilor, în nici un caz. Oricât de distractiv ar fi fost pentru ei să se plimbe printre pământeni în haine fistichii, dând ordine, supraveghind construcții megalitice și fraternizând cu populația locală, spuseMarina, imitând gestul lui David. Palmele cu degetele rășchirate îi urcară în dreptul pieptului, simbolizând doi sâni imenși.

Oh, nu, de ce ca doi bostani? Lasă-i așa cum sunt. Nu știi că esențele tari se păstrează în flacoane mici? gândi David. Și deși nici un mușchi nu i se clinti pe chip, Marina îi simți zâmbetul, mângâierea privirii. Obrajii i se îmbujorară, iar un sentiment de bine, depășindu-l cu mult pe cel oferit de căldura din încăpere, i se strecură în trup. Așteptă până fu sigură pe vocea ei, apoi continuă:

— Cu clarviziunea care l-a caracterizat dintotdeauna, Adam a înțeles că sosise momentul să facă ceva. Și cum religia era problema – forma ei de manifestare, mai exact – s-a apucat s-o schimbe. Cu rezultate remarcabile, am putea zice. Neștiind dacă o să-i meargă sau nu, s-a decis să facă întâi un test. A luat – culmea ironiei— un grup de ciobani care își ducea traiul pe

țărmurile Mării Moarte și, în locul zeilor și zeișorilor la care aceștia se închinau, le-a dat o singură divinitate, înzestrând-o cu puterea supremă. Vă sună de undeva cunoscut?

Continuă fără să aștepte răspunsul:

— Și din nou i-a ieșit pasența. Energizați de credința într-un singur zeu și de niște texte așa-zis sfinte, cei aleși s-au dovedit un popor puternic, plin de vitalitate și de idei, lucru care a rămas valabil și până în ziua de azi.

— Spune-mi, vorbești despre religia creștină? exclamă David.

— Aproape, surâse Marina.

— Bine, dar niciodată în istoria omenirii n-a existat o instituție mai potrivnică științei și progresului tehnologic decât această religie, explodă David. Adu-ți aminte! Giordano Bruno, Galileo Galilei, LucilioVanini, sute, mii de savanți, filosofi, liber-cugetători, aruncați în închisori, arși pe rug, decapitați sau trași pe roată!

David se ridică în picioare, pradă unei agitații considerabile.

— Să nu fi existat blestemata asta de dogmă, gesticulă el, îți spun, de mult ne-am fi făcut cumpărăturile pe Marte și am fi mers seara la film pe Saturn. Cum poți zice că ea a fost inventată – scrisă chiar! – de un individ al cărui scop declarat era progresul științific?

— Foarte simplu. Știința oamenilor, ca să-i fie de folos lui Adam, trebuia să evolueze. Zâmbi. Pe chipul lui David se citea stupoarea. Înțelesese.

— Iar ca să evolueze...

— A trebuit să devină mai puternică, să răzbată prin tot soiul de dificultăți și piedici, interveni David, acoperind-o. Cât de clare îi deveneau toate...

— Ca să nu îi mai socotim pe martirii care și-au pierdut viețile pe altarul acestei religii alternative, creând adepți și discipoli gata să pătrundă cu flacăra cunoașterii tot mai adânc în bezna necunoscutului, îl completă Marina.

În cameră se lăsă tăcerea. Pereții păreau făcuți din cabluri electrice de înaltă tensiune.

— Cruciadele, războaiele, terorismul religios... fac și ele parte din aceeași strategie menită să ne forțeze să evoluăm, nu-i așa? șopti abia auzit David.

— Alături de inegalitatea socială, segregarea rasială, consumerismul și multe altele, spuse Marina, prinzându-și umerii cu brațele. Cu alte cuvinte, orice ne-ar da un brânci de pe creanga noastră, obligându-ne să muncim, cu unghiile și cu dinții, acolo unde este cazul, pentru o viață presupus mai bună.

— Și iată, deci, spuse Serghei, motivul pentru care cel de-al treilea război mondial nu va începe, indiferent dacă povestea submarinelor idiotului de Andropov va ieși sau nu la iveală.

Își aținti privirea asupra Marinei. Tânăra simți că se pierde în căutătura cenușie a ochilor lui.

— Bănuiesc că nu din întâmplare, continuă el, te aflai în casa acestui domn când ați primit vizita care v-a obligat să vă refugiați în ambasada noastră, nu-i așa? Veniseși pentru a-i face o propunere, pentru a-i transmite un mesaj din partea... Bătrânului. Corect?

Marina bâțâi din cap, aprobând viguros.

— Da, așa este, rosti ea. De aceea mă aflam acolo.

— Și în ce consta propunerea pe care urma să i-o faci? întrebă Serghei, urmărindu-i cu atenție reacțiile.

Marina își ținu pentru o clipă respirația. Senzația că ar putea fi victima unei înscenări magistrale o încercă din nou. Prea scă-

paseră ușor din ambasadă. Din partea lui Adam, s-ar fi putut aștepta la o astfel de strategie. Ar fi avut sens. De ce s-o tortureze, riscând să primească adevăruri trunchiate, în loc s-o asculte ciripind de bună voie?

Apoi, se uită în ochii lui Serghei, la ura ce picura din căutătura lui rece, și îi trecu orice teamă. Avea în fața ei un bărbat pregătit să facă orice îi stătea în putere pentru a răzbuna moartea femeii iubite. Singurul lucru cu care l-ar fi putut tenta Adam ar fi fost să-și pună ștreangul de gât, sieși și întregului grup Anunnaki, apoi să se arunce în gol. Și poate nici atunci.

Își umezi buzele, apoi începu:

— David a intrat în atenția noastră, mă rog, a Bătrânului, după lovitura pe care a dat-o la bursă, piratând contul de Twitter al celor de Associated Press.

Serghei înclină scurt din cap, dându-i de înțeles că îi este cunoscut incidentul. Marina îi zâmbi, apoi își reluă povestirea:

— Nu suma în sine – din calculele noastre, binișor peste un miliard – ne-au făcut să ne concentrăm atenția asupra loviturii, ci modul spectaculos în care a fost realizată.

Dacă acela ar fi fost un interogatoriu, el s-ar fi terminat înainte să înceapă. Până și cel mai novice polițist ar fi observat fulgerul de mândrie profesională care lumină chipul lui David. Umerii îi deveniră mai largi, iar bărbia îi zvâcni înainte, sfidând pe oricine ar fi îndrăznit să spună altceva.

Rusul se făcu că nu îl vede. De copil deprinsese dragostea de cultură și respectul față de muncă de la actorii bătrâni în rândul cărora crescuse. Pentru el, imaginea unui gigolo plesnind de sănătate și de bani nemunciți – sau și mai rău, furați! – nu era ceva care să-l entuziasmeze peste măsură.

Marina continuă plină de vervă. Misiunea ei intrase în linie dreaptă.

— Motivul pentru care David încă umblă liber, în loc să locuiască pe banii guvernului american într-o închisoare federală de maximă securitate, spuse ea, este modul în care a executat lovitura. Din cercetările noastre, și crede-mă, doar dintr-un noroc am reușit să asamblăm ceva indicii, a reieșit că s-a folosit de un virus informatic pentru a infecta un număr de câteva mii de telefoane mobile.

Pentru David, timpul se opri în loc. Mai multe gânduri îi trecură deodată prin minte.

Primul, să se ridice și să plece. Să-l lase pe rus să-l împuște în spate dacă așa îi era scris să moară. La o adică, n-ar fi fost cine știe ce pierdere. Din lumea pe care o știa, părea că nu mai rămăsese nimic, iar în cea nouă, lucrurile mergeau mizerabil. Atentate și războaie programate de către cel care ar fi trebuit să-i apere de rău. Omul, strămoșul maimuței. Biserica, garantul progresului tehnologic. Ai fi zis că întreaga situație este desprinsă dintr-un banc absurd. *Care este, copilaș, culmea ghinionului? Să cazi dintr-un avion care se prăbușește pe un vapor care se scufundă, nene!*

Al doilea, să nege totul. Să nege că pseudonimul lui de hacker ar fi Delta Sw0rd, iar împreună cu el, paternitatea atacului de la Associated Press. Să renunțe dintr-o singură mișcare la sutele de milioane de euro dosite în ascunzători secrete, și la sursele virusului informatic. Să se piardă în lumea largă, simplu programator în căutarea unui loc de muncă unde să-și petreacă timpul până la sosirea sfârșitului lumii.

Își vârî mâinile în buzunare.

— Aproximativ trei mii, mormăi el, privind în podea. De telefoane mobile, reluă, văzând privirea nedumerită a celorlalți doi. Trei mii de telefoane mobile pentru a tranzacționa acțiuni la bursă pe site-uri specializate, fiecare telefon rulând un fond de două mii de dolari, cu un câștig situat între patru sute și opt sute de mii de dolari pentru fiecare telefon. În total, puțin peste un miliard. Până la urmă, cum m-ați găsit? Și de ce doar voi și nu și FBI-ul, Secret Service, CIA-ul sau Asociația Crescătorilor de Ratoni din Nebraska?

Ridică brațele în aer, încingându-se de la propriile-i vorbe:

— Dumnezeu știe, că la cât de tare i-am lovit, m-aș fi așteptat să-i văd cu zecile pe urmele mele dacă ar fi știut cine sunt. Cum de numai voi m-ați găsit?

Marina își căută un loc mai bun pe canapea. Câțiva metri o mai despărțeau de linia de sosire.

— Aș putea să-ți înșir zeci de baliverne despre cum am ajuns la tine, spuse ea. Adevărul este că am avut noroc. Așa cum probabil te-ai așteptat, bursele n-au sesizat imediat ce li s-a întâmplat. O pierdere de unu la sută din peste o sută treizeci de miliarde n-a fost imediat vizibilă. În plus, tranzacțiile efectuate de pe telefoanele mobile infectate de virusul conceput de tine s-au ținut sub pragul de un milion, ceea ce le-a făcut să intre la capitolul „și altele". Când autoritățile și-au dat seama ce li se întâmplase, era deja prea târziu. Banii fuseseră mutați în conturile unei firme fantomă din China. Pușculița era goală.

— Iar de acolo? deveni Serghei brusc interesat. Vorbim despre un miliard de dolari, totuși. Cum poți face o asemenea sumă să dispară?

Marina se uită la David, a cărui expresie ursuză invita la păstrarea distanței, apoi din nou la Serghei.

— Când l-am întrebat același lucru pe ofițerul FBI care a făcut să ne parvină dosarul din care v-am citat datele de mai devreme, mi-a răspuns printr-un banc. Cică într-o zi, China declară război Sovietelor. Se dau lupte atroce, au loc pierderi de ambele părți. La sfârșitul primei zile, Radio Moscova anunță: *Dușmanul nu va răzbi niciodată în fața bravei Armate Roșii. Au fost luați prizonieri două milioane de soldați chinezi. Lupta continuă!* În ziua a doua, Radio Moscova revine cu un nou comunicat: *Bravii noștri ostași nu se dezmint în fața dușmanului. Încă patru milioane de soldați chinezi au fost făcuți prizonieri. Lupta continuă.* Și tot așa, zi după zi. La un moment dat, după vreo două săptămâni de război crâncen, intră și Radio Beijing în emisie: *Invadarea Uniunii Sovietice s-a încheiat cu succes. Ne vedem la Kremlin. Trăiască tovarășul Mao și înfrățirea între popoare!* Ceea ce voia Thomas să zică, agentul FBI, reluă ea rapid, sesizând lipsa de entuziasm cu care fusese întâmpinat bancul ei, a fost că nu există misiune pe care chinezii să nu o poată duce la bun sfârșit prin simplul lor număr. În urma investigațiilor, a reieșit că respectivul miliard a fost încasat prin intermediul a aproximativ zece mii de cetățeni de origine chineză răspândiți pe întreg globul. Cu mici variațiuni, povestea a fost de fiecare dată aceeași: În urmă cu circa un an, au fost contactați de către un domn bine îmbrăcat care le-a spus că este posibil să aibă la un moment dat nevoie de serviciile lor. Treaba pe care urmau s-o facă era simplă: o sumă de bani avea să le fie virată în cont, sumă pe care ei trebuia s-o retragă, ca apoi s-o trimită prin poștă la o adresă oarecare din țara respectivă.

— Și nimeni n-a suflat o vorbă, toți s-au conformat instrucțiunilor primite, murmură Serghei, atingându-și cu un gest re-

flex arma. Dacă ar fi vorbit, și-ar fi condamnat fără niciun dubiu familia la exterminare. Copii, părinți, frați, verișori, bunici, nimeni nu ar fi scăpat de mâna lungă a mafiei chinezești. Pe „contactat" l-ar fi ucis ultimul, după ce l-ar fi fost obligat să privească cum îi sunt omorâți toți cei dragi. Se opri, cântărindu-l pe David din ochi:

— Un an de zile pentru a pregăti scoaterea banilor. Ce să zic, având în vedere că nu te-au prins, pare să fi fost o hoție făcută cu cap.

David încuviință posomorât. Să primească aprecieri pentru lovitura dată, pentru latura ei financiară, îl făcea să se simtă precum bărbatul de familie bună care primește aplauze pentru râgâitura pe care tocmai a dat-o, cea mai lungă din istoria cârciumii.

De afară se auzi zgomotul îndepărtat al unui utilaj de deszăpezire. Cu sfârșitul lumii la mai puțin de o lună distanță, oamenii încă mai trebuia să ajungă a doua zi la muncă.

— Dar nu urma banilor ne-a ajutat să îți dăm de urmă, ci un noroc neașteptat, spuse Marina. De bani se îngrijiseră chinezii, probabil de aici diferența de aproape un miliard între cele câteva sute de milioane pe care zici că le-ai primit și suma totală a tâlhăriei. Nu mai aveam ce informații să obținem de aici.

Își prinse piramida nazală între degetul mare și arătător:

— Berlin. Îți spune ceva?

În liniștea încăperii, reacția lui David se auzi ca icnetul cuiva care a luat un pumn în stomac. Berlin, orașul din care își condusese operațiunea. Potriveala era prea mare pentru a fi o coincidență.

— Da, îmi spune, oftă el învins. Ce sens ar fi avut să nege acest aspect când le recunoscuse pe toate celelalte? Ar fi fost

ca și cum ar fi recunoscut furtul găinii, dar s-ar fi dat de ceasul morții că nu a desfăcut el inelul de sârmă de la ușa cotețului.

Își drese glasul, mormăind neprietenos:

— McDonalds? Era singurul moment când ceva mersese prost, când fusese nevoit să intervină în procesul automatizat pe care îl pusese la punct.

Marina încuviință, ochii strălucindu-i de curiozitate. Avea ocazia să-și verifice o parte din ipotezele pe care le întorsese de atâtea ori pe toate fețele.

— Deși cred că am o oarecare idee cum ai procedat, aș vrea s-o aud de la tine. Ar fi mai simplu atât pentru mine, cât și pentru Serghei.

David se strâmbă, gura devenindu-i un arc posomorât al dezaprobării. Dacă o țineau în ritmul ăsta, mai aveau puțin și ajungeau la rețeta secretă de gogoșari murați a mătușii. Își trase scaunul, având grijă să-și facă cunoscută lipsa de chef prin gesturile bruște cu care se așeză.

Smuci de gulerul rulat al helancei, strâmbându-se de mirosul propriului trup. I-ar fi prins bine un duș fierbinte și un whisky cu gheață; două, chiar.

— Tu zici că ați avut noroc. Eu spun că am avut ghinion. Chestie de percepție. Se sprijini cu coatele pe genunchi:

— S-a întâmplat ca unul dintre telefoanele mobile pe care le-am folosit să aibă instalat un antivirus despre care nu auzisem, posibil unul construit chiar de către proprietar, ceea ce a limitat capacitatea virusului de a se autodistruge după îndeplinirea misiunii.

Își ridică palmele în aer.

Pentru specialistul în expresiile chipului din Marina, spectacolul contradictoriu de pe chipul lui David îi strecură un sloi

de gheață în inimă. Furie în nările dilatate, frică în linia ridicată a sprâncenelor, neputință în gestul cu palmele în sus. *N-a avut de ales,* tresări ea. *De aici și furia pe care o resimte rememorând întâmplarea. I-a fost mai teamă să nu-i fure cineva virusul, decât i-a fost de spectrul pușcăriei. Fie ideea lui valorează mai mult de un miliard, fie este vorba despre altceva.*

David scutură din cap, manifestându-și inconștient dezaprobarea față de propriile-i cuvinte:

— Când am primit mesajul prin care eram avertizat că virusul nu se putea autodistruge, era deja prea târziu. Am fost obligat să intru *remote*[26] pe telefonul individului pentru a rezolva manual problema. Rânji a scuză, semănând cu un adolescent prins uitându-se în revistele pentru adulți ale tatălui său:

— Neștiind cât timp aveam la dispoziție, i-am făcut un *factory reset*[27], plus câteva intervenții personale. A fost cea mai simplă variantă pe care am avut-o la îndemână. O cântări pe Marina din priviri. Începea să-i devină din ce în ce mai clar motivul pentru care fusese contactat.

— O idee nu tocmai rea, se pare. Nu ați putut recupera datele de pe mobilul tipului, nu-i așa? spuse el, împingând cu bărbia în direcția Marinei.

Ca de fiecare dată când David își punea creasta de cocoș și începea să umble țanțoș prin fața ei, Marina simți că vrea să-l bată până obosea. Lăudăroșii de paradă, soiul de mascul care

26 Expresie uzuală în mediul IT. A intra „remote" înseamnă a accesa, de cele mai multe ori prin intermediul internetului, un dispozitiv (computer, telefon mobil etc.) aflat la distanță.

27 Factory reset, operațiune prin care un telefon mobil (în cazul de față) este readus la setările inițiale.

se pupă pe mușchiul brațului și își rupe tricoul înainte de a scoate dopul unei sticle de vin, o enervau cumplit.

— Nu, n-am putut, spuse ea, pleoapele coborâte nelăsând vreun dubiu asupra plictiselii pline de antipatie pe care o resimțea.

David respiră ușurat.

— Dacă nu virusul v-a condus la mine – oricum, nici nu ar fi avut cum s-o facă! – atunci cum de m-ați găsit? rosti el. Întrebarea nu îi dădea pace încă de când realizase că Marinei îi este cunoscută identitatea lui de hacker.

— Într-un fel, da, ai avut ghinion. Tipul pe al cărui mobil a nimerit virusul tău s-a întâmplat să lucreze în domeniul bancar, ceea ce îl obliga să aibă instalată o aplicație de monitorizare a traficului de date. Pufni în râs:

— Care, tocmai pentru a preveni astfel de „accidente", stoca informațiile colectate într-un loc securizat din internet. Prin resetarea telefonului ai reușit să ștergi virusul în sine, nu și urmele lui. Dintre toate conexiunile efectuate în ziua aceea, singura care a ieșit în evidență a fost adresa unui McDonalds din Berlin.

Și cum McDonalds are camere de luat vederi, gândi David, *iată de unde au aflat cum arăt. Cât de dobitoc am fost să nu iau în considerare acest aspect atunci când am optat să folosesc un Wi-Fi public, culmea, pentru a nu fi depistat?*

— Sunt curios, v-ați dus după toți clienții din ziua aia? Pensionari, femei gravide, militari în termen? întrebă el, părând că se distrează copios.

— Numai după cei care au avut în fața lor un laptop deschis la ora petrecerii atacului, îi răspunse calmă Marina. Vreo patru

cu totul, dintre care doar unul singur sosise în oraș cu o zi în urmă. A fost suficient să ne uităm, grație cunoștințelor Bătrânului, pe înregistrările video de la aeroport, pentru a te găsi. Restul a fost rutină.

— Excelent! Strângeri de mâini, pupături cu țoc și o bilă albă frumos colorată pentru perseverență, exclamă David desfăcându-și brațele. Cercetașii anului în acțiune! În ciuda tonului debordând de veselie, obrajii îi erau palizi.

— Ce n-am înțeles – încă! – declamă el pe același ton bombastic, este scopul acestui fenomenal consum de energie. La poliție nu m-ați denunțat, bătăița la poponeț pare să nu fie inclusă în meniu, adică...

— Vrem virusul tău, îl întrerupse Marina. Avem nevoie de el pentru a distribui o înregistrare video pe întreg globul. Rasa umană merită șansa de a face o alegere informată, de a-și decide singură soarta.

În prima clipă, David avu senzația că nu a înțeles bine, apoi mintea i se blocă.

— Adică, șopti el, pronunțând cuvintele ca și cum s-ar fi adresat unei persoane subdezvoltate mental, vrei să îmi spui că pe asta se bazează mărețul vostru plan, pe informarea publicului?

Îi veni să râdă. Timp de o secundă, ideea unei farse îi trecu prin minte; prea era de tot. Lumea stătea să se sfârșească, iar singurii care puteau schimba ceva – asta dacă stăteai să-i asculți – aveau chef să se joace de-a producătorii de televiziune.

— Și ce credeți voi că o să se schimbe în urma distribuirii acestui filmulache? inspiră el adânc, străduindu-se – nici el nu știa exact de ce – să nu izbucnească în râs.

— O trezire colectivă! Cu un pic de noroc, îi putem trimite pe Anunnaki înapoi la căsuța de Start, pe vremea când nu se aveau decât pe ei. Gândiți-vă un pic, continuă Marina, ritmul vocii debordându-i de energie, Adam nu-și poate duce de unul singur planul la capăt. Este suficient ca cei din jurul lui, acea carne de tun pe care se pregătește s-o arunce în calea familiei Ybir, să-l lase de izbelițe, și s-a zis cu planul lui!

— De ce nu încercați pe Facebook, pe YouTube sau pe bătrânul, dar credinciosul e-mail? explodă David, ridicându-se în picioare. La ce bun un virus capabil să creeze o rețea neurală complexă, când o puteți rezolva cu olăcarul, cu FedEx-ul sau bătând din poartă în poartă ca Martorii lui Iehova? Iertată-mi fie potriveala...

— Pentru că toate instituțiile pe care le-ai enumerat se află în buzunarul lui Adam, de aia, i-o trânti scurt Marina.

— Serios, este Zuckerberg unul dintre oamenii lui Adam? încremeni David. Mă rog, este ceva la ce te-ai fi așteptat, având în vedere controlul fenomenal pe care grupul l-ar putea avea prin intermediul unei rețele sociale ca Facebook.

— El personal, nu, dar o mulțime dintre apropiații lui, da, oftă Marina. Și nu direct, pentru că nici aceștia nu știu de existența păstorilor pe pământ, ci prin intermediul a tot soiul de organizații, de cluburi și congregații religioase, mai mult sau mai puțin secrete. Crede-mă, continuă ea, Adam este departe de a fi un prost. De îndată ce își va da seama de planul nostru, va face tot ce îi stă în putere pentru a ne opri, indiferent dacă pentru asta va trebui să scoată cu totul internetul din priză. Nu uita că i-au mai rămas două navete, suficient pentru a tăia cablurile submarine de fibră optică și pentru a distruge

sateliții de comunicație în caz de forță majoră. Îi stă în putere să ne oprească în decurs de câteva secunde și o va face dacă îi lăsăm posibilitatea!

Prinse tăblia mesei cu palmele.

— Avem o singură încercare, șopti ea, una și numai una, pentru a ajunge la mințile oamenilor. Ca să putem contracara puterea de foc de care dispune Adam, filmul trebuie să ruleze simultan pe toate telefoanele mobile din lume. Iată de ce avem nevoie de virusul tău.

— Mă rog, dădu agasat David din mână, vorbim discuții. Nu vectorul de transmitere al informației este problema voastră – vocea i se schimbă într-o clefăială de dezgust – ci informația pe care vreți s-o transmiteți. Mă întreb, sunteți în toate mințile?

Își puse mâinile în șolduri. O pereche de bretele îi mai trebuia și ar fi fost imaginea fidelă a vechilului plin de sine care ceartă pe un țăran aflat în greșeală.

— Cum i-ai zis, „alegere informată"? rânji el. Sunt curios cu ce ați putea veni în plus față de filmele care au documentat Holocaustul, atrocitățile din Rwanda, gropile comune din Serbia? Dacă astfel de imagini nu ne-au scos cu milioanele în stradă, ce altceva credeți că ar mai putea s-o facă?

— Hipnoza la distanță, veni sec răspunsul Marinei.

David tresări. Se uită către Serghei. *Tu înțelegi ceva din toată bazaconia asta?* păreau că spun ochii lui nedumeriți. *Niet*, se strâmbă înapoi rusul.

— Ce face? Mă tem că n-am înțeles, se încruntă David.

Marina bătu pe sub masă din picior. Trebuia încă o dată să comprime jumătate de an de explicații în doar câteva cuvinte, și acelea bine alese.

— Ca și Pasteur și Fleming înaintea lui, Bătrânul a fost ajutat de șansă. Cu Adam controlând financiar și religios întreaga planetă, părea că jocurile erau pentru totdeauna făcute în favoarea facțiunii războinice. Cum ai putea să-l învingi pe cel care ține în mână sistemul bancar, armata și mass media?

— Faci în așa fel încât toți oamenii de pe planetă să primească pe mobil selecțiuni din serialul de televiziune X-Files, în special scena finală, interveni David. În format HD și dublat în limba proprietarului – navajo și chevakcup'ik[28] aflându-se neapărat printre opțiuni, își țuguie el buzele.

Marina inspiră adânc și trecu mai departe, ignorând remarca lui David.

— Ideea despre cum ar putea contracara planul lui Adam, i-a venit Bătrânului în 1997 când în Japonia un episod al serialului Pokemon a băgat în spital peste șapte sute de oameni, în special copii. Deși a fost catalogat de către specialiștii japonezi ca un incident de natură epileptică, în nici un caz nu așa au stat lucrurile. Acei copii n-au avut nicio treabă cu epilepsia, nici înainte, nici după.

Surâse cu gura strânsă.

— Când vezi astfel de coincidențe, spuse ea, parcă începi să înțelegi nevoia unora de a crede într-o ființă supranaturală. Gândiți-vă: Pasteur face o injecție cu un preparat vechi și fundamentează științific vaccinul. Fleming pleacă în vacanță, lasă niște cutii Petri murdare, iar când se întoarce, are o revelație și inventează penicilina. Coincidențe monumentale, da, însă parcă nici una dintre aceste potriviri nu se compară cu cea a animatorului japonez. Fără să vrea, el i-a făcut ochii lui Pikachu

28 Una dintre limbile vorbite de către eschimoși.

să pulseze într-un anumit ton de culoare, cu o anumită frecvență și durată de timp. A descoperit o modalitate prin care mintea umană poate fi băgată într-o stare de întoarcere către sine, un blocaj circular, cum îi place Bătrânului s-o numească.

— Blocaj circular? se uită chiorâș David. Sună foarte tehnic. Cum se manifestă și în ce constă el?

Marina își permise o umbră de zâmbet. Ca și Ahile, David avea un punct slab: curiozitatea. Nu conta cât de supărat sau de nervos era, ajungea să-i fluturi prin fața ochilor un mister, de preferat unul de natură tehnologică, ca să lase totul baltă și să plece în urmărirea lui. Oftă.Unii bărbați rămân pentru totdeauna copii, indiferent de vârsta menționată în actele oficiale.

— Plecând de la incidentul din Japonia, își continuă ea povestirea, Bătrânul a pus bazele unui grup de psihiatri și psihologi pentru a studia – prin experiment direct, pe ei înșiși – fenomenul. Rezultatele au depășit orice așteptare. În doar câțiva ani, beneficiind de resurse limitate, ei au reușit să pună la cale un procedeu prin care mintea umană putea fi forțată să intre într-un blocaj cognitiv-repetitiv controlat. Adică, zâmbi, văzându-l pe David că devine ca un arici, este ca și cum te-ar munci un gând de care nu poți să scapi și asupra căruia te simți nevoit să revii în mod obsesiv până când îl rezolvi.

— Un fel de „ce-dracu-caut-eu-în-povestea-asta-alături-de-alți-doi-nebuni-unul-rus-și-altul-chel"?

— Cam așa ceva, cu condiția să elimini cu totul partea emoțională, elementul care ți-ar permite să tragi și alte concluzii decât cele care se impun de la sine. Cele logice, adică.

— Mă tem că iar nu înțeleg, se posomorî David. Despre ce parte emoțională vorbești?

— Ia de exemplu ce se petrece aici, spuse Marina. La ce concluzie ai ajunge dacă ai da la o parte frustrarea pe care o resimți, furia de a fi fost târât cu de-a sila în situația în care te afli?

— Că nu e sănătos să deschizi ușa persoanelor necunoscute, făcu David o grimasă.

Marina înclină din cap, încuviințând.

— Și apoi, după ce ai trecut și de acest prag emoțional, ce concluzie logică te-ai vedea nevoit să tragi?

— Că viața bate de la distanță filmul.

— Iar dacă această platitudine n-ar fi o concluzie acceptabilă, ce altă concluzie, repet, logică, te-ai vedea nevoit să iei în calcul?

David se afundă într-o muțenie încăpățânată.

— Că ne aflăm în pragul unei crize, se hotărî el să vorbească după câteva clipe de tăcere, iar voi credeți că eu aș putea ajuta cumva la depășirea ei. Așa este?

Oftatul de ușurare al Marinei se auzi distinct în încăpere.

— Exact acesta este principiul pe care și-a întemeiat Bătrânul planul. Ceea ce în cazul tău a funcționat datorită minții deschise pe care o ai, în cazul imensei majorități a omenirii va trebui indus cu forța.

— Și cum anume vă gândiți să procedați, mă rog, să procedăm? rosti David, curiozitatea ieșind încă o dată învingătoare.

Marina se lăsă să cadă înapoi pe spătarul canapelei. Un aspect hotărâtor din planul Bătrânului fusese atins. David fusese atras de partea lor. Venise vremea adevărului.

— E simplu. Eu îți dau filmul despre care îți spuneam, iar tu îl faci să ajungă pe cât mai multe dintre telefoanele mobile din lume – pe toate dacă se poate!

Pe David aproape că îl pufni râsul.

— Doar atât? Ai dreptate, e un mizilic. Nu discutăm decât despre vreo două miliarde de telefoane și vreo opt sisteme de operare: Android, iOS, Windows Phone, BlackBerry, Firefox, Sailfish, Tizen și Ubuntu Touch. Este suficient să pocnesc de două ori din condurii mei cei roșii și...

— Poți s-o faci? îl întrerupse Marina.

— Probabil că da, însă nu va fi deloc simplu, își prinse David bărbia în podul palmei. Lumea din jurul lui se redusese la dimensiunile unui ac. Erau doar câțiva oameni în lume care ar fi putut duce o asemenea lovitură la bun sfârșit. Se simțea că ar fi putut fi unul dintre ei. Spuse:

— Din construcție fiecare telefon vine cu punctele lui forte și slabe; la fel și diferitele sisteme de operare. Se poate face, cred, dar ar fi nevoie cam de un an.

— Excelent, ai la dispoziție o lună, poate nici atât, interveni din nou Marina.

Lui David i-ar fi plăcut ca Marina să fie bărbat, fie și doar pentru câteva clipe; l-ar fi frăgezit până când cerea îndurare. O măsură din cap până în picioare:

— Zici că-i desprinsă din bancurile cu programatori toată povestea. Își îndreptă umerii, mimând postura unei persoane cu autoritate: *Uite, te-ai angajat la noi de trei zile și ești deja cu două luni în întârziere.*

Marina realiză că a făcut o greșeală. Lunile petrecute în State alături de programatorii cu care realizase aplicația temei ei de doctorat o învățaseră cum să se comporte cu această categorie profesională. Nu-i spui unui programator, tu, un terchea-berchea de pe stradă (altă stradă decât cea a programatorilor, bine-

înțeles) că ce urmează el să facă este simplu. Încercă să o dreagă din condei:

— Știi, n-am vrut să sune așa cum s-a auzit –

— Nu, ai vrut să se audă așa cum a sunat, i-o reteză fără menajamente David. Se ridică brusc în picioare, făcându-l pe Serghei să tresară.

— Până la urmă, ce conține filmul, ce îl face atât de deosebit?

— Efectele pe care le va avea asupra celor care îl vor viziona, spuse Marina. Sub influența lui, oamenii vor pune sub semnul întrebării acele automatisme vechi de când lumea pe care le cărăm cu noi încă din vremea când dormeam în copaci. Unde este Dumnezeu și de ce ar trebui să mă încred în ceva ce nu pot vedea cu propriii mei ochi? De ce trebuie să aibă albul mai multe drepturi decât negrul, de ce această bucată de pământ este „a mea" și nu poate fi a noastră? Acestea și încă multe altele.

Privi pe geam afară, la viitorul care stătea să se întâmple. Din perspectiva misiunii inițiale, rolul ei se încheiase; îl racolase pe David. Altcineva ar fi urmat să-l preia de aici. Și totuși, n-ar mai fi renunțat la locul pe care și-l câștigase în linia întâi nici dacă s-ar fi ivit cineva care să i-l ceară. Adevărata călătorie abia începea.

— Partea cu adevărat interesantă, spuse ea, constă în faptul că odată ce filmul ți s-a lipit de retină, nu te mai poți desprinde de el. Intri într-o spirală de gândire din care mai poți ieși doar după ce mintea ta a rezolvat capcanele de logică ce ți-au fost întinse.

David se opri ca trăsnit în loc.

— Hm... din câte îmi aduc eu aminte, articulă el rar, familia lui Ybir e pe drum, gata să ne omoare pe toți, corect? În aceste

condiții, mai contează cui aparține Insula Știuleților și cine are mai multe drepturi asupra ei decât cine? Iartă-mi sinceritatea, dar ideea voastră mi se pare atât de tâmpită, încât mă duce cu gândul că îmi scapă mie ceva. Fie, să presupunem că ne iese, că reușesc să duc filmulețul vostru pe două miliarde de telefoane mobile, cu toate că numai Dumnezeu, pardon, Adam, Anunnaki – ăăă, Marele Nimeni! – știe cât de greu îmi va fi s-o fac. Rezultatul? Ybir & Co ne găsesc păruindu-ne ca chiorii pe principii și ideologii: Ce-o să le zicem? Ne scuzați, suntem puțin ocupați, îl analizăm pe Dumnezeu. Vă rugăm să ne împușcați puțin mai târziu.

Își trecu ambele mâini prin păr, rămânând cu capul între palme.

— De ce așa ceva și nu direct realitatea care ne așteaptă? „Băi! Vin alienii să ne... să ne dea un șut în cur la toți!", se corectă David la timp, gesturile lui nelăsând nici un dubiu asupra verbului inițial. „Nu e glumă și nici fabulație. Hai, toți pentru unul și unul pentru toți!"

Marina se mulțumi să-l privească fără să-i răspundă.

— Spune-mi, șopti ea, ce crezi că s-ar întâmpla dacă, folosind metoda pusă la punct de oamenii Bătrânului, i-am convinge pe semenii noștri că o specie cu mult mai avansată din punct de vedere tehnologic se îndreaptă spre noi pentru a ne distruge?

David cântări îndelung răspunsul.

— Probabil că ne-am ucide între noi cu mult timp înainte s-o facă extratereștrii, spuse el. Magazine jefuite, violență pe străzi, epurări etnice – că dacă tot ne ducem dracului, măcar s-o facem cu stil; să ne trimitem dușmanii înainte.

David încuviință mut, bătând cu vârful bocancului de piciorul scaunului. După ceva timp își îndreptă spatele, vocea plutindu-i încă îndepărtată:

— De-asta nu le spuneți că vin extratereștrii peste noi, nu-i așa? căută el confirmarea în ochii Marinei.

— Le-o spunem, dar nu înainte de a-i ajuta pe oameni să se desprindă de obediența care le-a fost instilată de milenii de religie. Obligați să analizeze logic situația, puși în fața pericolului extraterestru și lipsiți de alternativa seducătoare a unei vieți după moarte, oamenii nu vor mai avea încotro și vor trebui să coopereze.

Zgomotul unui alt utilaj de deszăpezire măcina liniștea nopții, făcând să zumzăie geamurile.

— Un oraș de gospodari, mârâi David. Nu apucă să treacă un plug că vine altul.

— Liniște! spuse Serghei, reducându-i pe cei doi la tăcere printr-un gest al brațului. Rămase nemișcat, ascultând sunetele străzii.

— Ăsta nu e plug, șopti el, albindu-se la față, ci un tanc ale cărui șenile au fost îmbrăcate în cauciuc.

Întinse mâna către David, continuând să privească în direcția ferestrei.

— Dă-mi unul dintre telefoanele tale mobile, spuse el, accentul rusesc transformându-i cuvintele în vifor. Trebuie să părăsiți în cel mai scurt timp Bucureștiul!

Din doi pași, David traversă încăperea.

— Ai vreo preferință asupra rețelei? spuse el, scotocind din mers în rucsac.

— Nu, poate fi oricare dintre ele. În mișcările lui Serghei, eficiente, fluide, se vedea fostul luptător.

Marina încremeni. Deși îndepărtat, realiză că zgomotul nu putea fi cel al unui plug obișnuit.

Melodia de întâmpinare a unui telefon mobil umplu camera. Câteva secunde de tăcere chinuitoare îi urmară.

— Mai dă-mi unul. Alt operator, spuse Serghei, trântind pe masă telefonul mobil pe ecranul căruia scria *No Service*[29].

— Același lucru, rosti David cu voce albă, întinzându-i alte două aparate, ambele lipsite de semnal.

Cu iuțeala unui bărbat de jumătatea vârstei lui, Serghei se ridică în picioare.

— E clar, spuse el, luând din bibliotecă o telecomandă lunguiață. Dacă vreunul dintre voi și-a dorit să fie vedetă de televiziune, am impresia că este pe cale să devină una.

Televizorul porni, afișând formatul de emisiune al unui post de știri românesc. Marina gemu ca lovită în stomac.

— Ca să vezi..., tresări David, privind fix imaginea de pe ecran.

... un fapt de o gravitate extremă s-a petrecut, spuse vocea prezentatorului. Pe ecran, fotografia lui David fu înlocuită de cea a lui Serghei. *Prin intermediul unui fost angajat al ambasadei Rusiei în România, Serghei Baranovici Mîșkin, care până de curând a ocupat funcția de însărcinat cu schimburile culturale dintre Federația Rusă și țara noastră, elemente infracționale de cetățenie română, afiliate unor organizații teroriste internaționale, au achiziționat substanțe și materiale destinate construirii unei bombe nucleare. Oricine poate furniza detalii asupra locului unde se află aceștia, este rugat să apeleze serviciul de urgențe 112. Atenție, nu încercați să intrați în contact cu suspecții! Sunt înarmați și periculoși!*

29 Fără rețea.

Fotografia Marinei, cea pe care și-o făcuse în urmă cu câteva luni pentru înnoirea permisului de conducere, urmă pe ecran. Tânăra își simți gura uscându-i-se; tocmai fusese izolată. Toți cunoscuții ei și cele câteva rude pe care le mai avea, n-ar pregeta s-o dea pe mâna dușmanului dacă ar întâlni-o pe stradă. Singurii oameni pe care se mai putea baza se aflau în camera aceea.

Având în vedere amenințarea pe care o astfel de armă ar aduce-o la adresa păcii și stabilității internaționale dacă ar fi asamblată, își continuă tirada prezentatorul, *Consiliul Suprem de Apărare a Țării a decis în sesiune de urgență declararea stării de necesitate la nivelul orașului București.*

— Futu-i, șopti Serghei, de surpriză uitând să înjure în rusește. Trebuia să mă fi gândit că așa vor face.

Marina nu se putea desprinde de televizor.

— Da, suflă ea. Cu urmașii lui Ybir suflându-i în ceafă, Adam nu-și poate permite riscul unei răzmerițe la nivel mondial. Va face tot ce îi stă în putință ca să ne oprească, inclusiv să șteargă Bucureștiul de pe hartă dacă se va simți forțat să o facă.

Cu începere imediată, continuă prezentatorul, încurcându-se în cuvinte, emoția momentului prevalând asupra experienței profesionale, *unități ale armatei au preluat securitatea autostrăzilor, a drumurilor județene, a gărilor și aeroporturilor, părăsirea orașului fiind cu desăvârșire interzisă. De asemenea, pe toată durata stării de necesitate, manifestațiile, adunările spontane, cât și întâlnirile în grupuri mai mari de cinci persoane devin ilegale, fiind pedepsite în consecință.*

Pe ecran prinseră a defila una câte una fotografiile „teroriștilor", dedesubt având afișate numele lor: Serghei Baranovici Mîșkin, David Aman, Marina Pânzaru.

— Puteau să găsească una mai bună, nu aia din pașaport, se ofuscă David. Serghei îl privi acru.

Prezentatorul își continuă tirada:

Înțelegând dificultatea situației, guvernul României face un apel la calm și înțelegere din partea populației. Cetățeni, ne aflăm în plin război împotriva unui dușman necruțător! Nu-l ajutați oferindu-i ocazii de a-și pune planurile în aplicare. Oferiți suportul vostru unităților speciale ale armatei și poliției, ajutându-le în depistarea și...

Serghei închise televizorul. Aflase tot ce avea nevoie să știe.

— Așteptați aici, trebuie să verific ceva, spuse el.

Ieși din cameră, întorcându-se aproape imediat cu o servietă din piele neagră. Scoase dinăuntru un telefon pe carcasa căruia scria *Satphone*, pornindu-l pe dată.

— Nu-i a bună, întoarse el aparatul către David. Ca și celelalte telefoane mobile, nici acesta nu avea semnal.

— Nu-mi vine să cred. Au oprit comunicațiile prin satelit! îngăimă David. Pe figură i se așternu o expresie de șoc.

— Nu cred că le-au oprit, scutură Serghei din cap. Cel mai probabil le bruiază la nivel local. Câteva mașini dotate cu echipamentul necesar, câteva drone în aer și e gata treaba. Adio internet, adio transfer de date.

Marina se făcu mică pe canapea. Fără o conexiune la internet, nu va putea descărca filmul Bătrânului. Misiunea lor se încheiase înainte de a începe.

— Și acum încotro? spuse ea, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

— La somn. Serghei închise unul câte unul telefoanele aflate pe masă. Să ieșim acum din casă, ar fi sinucidere curată. Avem nevoie de trafic și îmbulzeală pentru a ne face nevăzuți.

— Să ieșim pentru a merge unde? șopti Marina, sprijinindu-se cu fruntea de genunchi.

— Nu mă aștept să fie un fapt cunoscut publicului larg, rânji Serghei, dar printre bucureșteni se află câțiva tineri foarte talentați în ale calculatoarelor. Am apelat de câteva ori în trecut la serviciile lor, de fiecare dată cu succes.

— Așa, și? se răsti David.

— Dacă cineva ne poate ajuta să ocolim bruiajul autorităților, ei sunt aceia, zâmbi Serghei, găsind energia de a le face un semn complice cu ochiul.

Porni către ieșirea din încăpere:

— Mă duc să vă aduc de îmbrăcat pentru noapte. Între timp, negociați între voi cum dormiți. Sunt două paturi în casă. Aici, arătă el către canapeaua pe care stătea Marina, și la mansardă. Dacă nu aveți nimic împotrivă, vă propun să rămân eu aici și să mergeți voi sus. Cred că este cel mai bine așa.

— Gândiți-vă până mă întorc. Mie mi se pare cea mai bună alegere, aruncă el din mers, ieșind pe ușă.

Capitolul 4

Kenan dădu liber șoferului, apoi intră înapoi în casă.

— În câteva minute sosește naveta ca să ne culeagă. Încearcă să te grăbești, rosti el tare în lungul scărilor ce duceau la nivelul următor al vilei. Își scutură mâneca sacoului. Câteva bobițe de nisip răzlețe se împrăștiară în vânt, dispărând fără urmă.

Prin ferestrele deschise, oceanul moțăia sub razele sfârșitului de zi. Nimic nu amintea de nenumăratele furtuni trecute, și nimic nu le prevestea pe cele viitoare. Gânditoare, natura își lua un moment de introspecție.

— Lucrurile se precipită la București, privi Kenan în podea. Nici până acum n-au reușit să-i prindă pe David și pe Marina. E de rău. Cu fiecare oră care trece, cresc șansele ca ei să ne scape. Pentru a evita dezastrul, Adam este pregătit să bage tot orașul în carantină.

În salon, acordurile elaborate ale unei chitare electrice porniră, fracturând gândurile lui Kenan. Versurile imnului neoficial, în variantă heavy-metal, al nedreptățiților de pretutindeni, îi urmară:

New blood joins this earth
And quickly he's subdued[30]

— Dă-l mai încet. Vreau să aud dacă îmi sună mobilul, strigă Kenan.

Muzica crescu în intensitate. Timbrul specific muzicii rock zdruncină aerul, făcând geamurile să zumzăie.

Through constant pained disgrace
The young boy learns their rule[31]

Nenorocitul. Folosește o telecomandă. Kenan trecu în salon cu gândul de a ieși pe terasă. Brusc, se lăsă liniștea.

— Interesante versuri. Mă întreb de unde le-o fi venit inspirația, se auzi vocea lui Eber coborând scările.

Kenan îl privi surprins.

— Să înțeleg că ai avut un oarecare aport la scrierea lor? spuse el, îndemnat de tonul moale, incitând la curiozitate, al lui Eber. Adăugă: Începuturile anilor nouăzeci, parcă pe atunci îmi aduc aminte că am auzit-o prima oară. Erai în State, nu-i așa?

O ridicare din umeri neutră, însoțită de un zâmbet misterios, fu tot ce primi. Muzica își reluă cursul:

With time, the child draws in
This whipping boy done wrong
Deprived of all his thoughts
The young man struggles on and on, he's known
A vowun to his own
That never from this day
His will they'll take away[32]

---

30 *Sânge nou ajunge pe acest pământ*
Și repede este subjugat – versuri din cântecul intitulat The Unforgiven (Cei de neiertat) aparținând trupei Metallica.

31 *Prin durere continuă și rușine*
Băiatul le învață regulile, versuri din același cântec.

32 *Cu trecerea timpului copilul se retrage în sine*
Acest țap ispășitor căruia i-au făcut rău
Lipsit de toate gândurile sale
Tânărul se zbate iar și iar, el a aflat
Un jurământ făcut lui însuși
Ca niciodată de azi înainte
Să nu i se mai ia voința, idem Metallica, The Unforgiven.

James Hetfield, solistul trupei, fu încă o dată redus la tăcere.

— Suspect de bună potriveala, nu crezi? Ai putea să juri că e vorba de noi doi, spuse Eber, jucându-se cu o telecomandă de mici dimensiuni de care se folosise pentru a controla instalația de muzică din salon.

Reporni melodia, reducând sonorul la un nivel acceptabil.

Kenan deveni circumspect. Era limpede că Eber îi transmitea un mesaj prin intermediul cântecului ales, dar ce anume voia să-i spună? Îi atrăgea încă o dată atenția asupra trădării lui sau era vorba despre ceva mult mai fin?

Cântecul își continuă cursul, ajungând la refren:

What I've felt
What I've known
Never shined through in what I've shown
Never free
Never me
So I dubthee „Unforgiven"[33]

Kenan căzu pe gânduri. *E posibil să le fi fost muză celor din trupă. Prea se aseamănă versurile cu povestea lui.* Își înfipse bărbia în piept. *Cu povestea noastră.*

— Te-ai gândit bine să mergem cu naveta, i se alătură Eber în salon. Nu m-a atras niciodată ideea de a zbura cu vreuna dintre invențiile oamenilor.

Kenan îl privi fără chef.

---

33 *Ce am simțit.*
Ce am știut,
Niciodată nu a strălucit în ceea ce am arătat
Niciodată liber,
Niciodată eu însumi,
Așa că vă numesc „Cei de neiertat". Refrenul aceluiași cântec.

— Nu țin minte s-o fi făcut vreodată. Balon cu aer cald, dirijabil sau avion de linie, spuse el.

— Așa scrie în dosarul meu? M-ați ținut sub supraveghere atentă, nu-i așa? Nu care cumva să vă scap...

— Și ce te-ai fi așteptat? spuse Kenan, îndreptându-se către terasă. Ești o bombă pe picioare. Necesiți îngrijire, și da, supraveghere constantă. Își scutură din nou sacoul, de data aceasta de niște scame imaginare. O casă nouă la fiecare cincizeci de ani, cele mai rapide ambarcațiuni ale momentului, și vin cât să îmbeți zilnic un regiment de infanteriști...

Degetele îi atinseră în treacăt manșetele cămășii, căutând zadarnic butonii cu diamante pe care se văzuse obligat să-i doneze.

— Ca să nu pomenim cheltuielile demne de un nabab pe care le faci cu sexul frumos.

— Cel mai frumos, surâse Eber. Își trecu palma peste roba din pânză aspră, fără mâneci, în care era îmbrăcat. A meritat? dădu el glas întrebării care îl chinuise în primii ani ai separării de grup.

— Depinde din ce unghi privești, spuse Kenan. Dacă stai să te gândești, le-am oferit oamenilor ceva în care să creadă și am rămas în viață. Se pune?

— Vânzându-mă pe mine, ai uitat să menționezi, îl întrerupse Eber.

Kenan avu un gest de iritare.

— Pentru a te obliga să faci ceea ce trebuia făcut.

Eber și-ar fi dorit să poată striga, să dea curs furiei care îl măcinase atâta amar de vreme pe dinăuntru. Încă o dată se vedea vândut pe un colț de tarabă, o bucată de carne macră la

dispoziția bucătarului. Bună pentru friptură, dar și pentru chiftele dacă o dădeai prin mașina de tocat.

— Cum îndrăznești? se sufocă el, negăsindu-și cuvintele pentru a da glas indignării care îl copleșea. Eu, care...

Kenan se sprijini de peretele holului, ignorându-și interlocutorul. Era atâta lehamite și oboseală în gesturile lui, încât Eber își simți cuvintele oprindu-i-se în piept.

— Întocmai, spuse Kenan, rămânând cu spatele. Tu, care te pregăteai s-o ștergi ca ultimul borfaș de îndată ce noi toți ceilalți am fi adormit. Tu, conducătorul nostru!

Ridică o mână în aer, reducând la tăcere protestele lui Eber.

— Știi, în noaptea aceea am încercat să fac o înțelegere cu Adam. I-am propus un schimb: eu în locul tău. Dar nici n-a vrut să audă. Ca să îl citez, „Martiriul, ca și actoria, Kenan, nu-i pentru oricine. Îți trebuie un soi de rafinament al suferinței, cât și o doză de oportunism. Trebuie să-ți placă să sângerezi în lumina reflectoarelor".

Clătină din cap. Rar, cu buzele strânse. Tristețea de pe chip i se preschimbă în ranchiună:

— Ar fi trebuit să fi insistat mai mult. Nu din dragoste de tine, stai liniștit. La urma urmelor – deși nu pare – tu ești marele câștigător al întregii afaceri.

— Cum poți spune așa ceva? răcni Eber, încleștându-și pumnii. Suferința pe care am îndurat-o, apoi viața de recluziune...

— Autoimpusă, îi tăie vorba Kenan. Vocea îi sună înghețată, absentă de povara vinovăției. Ai fi putut, la fel de bine, să revii alături de noi, însă ai preferat să te separi.

Rânji, arătând în jurul lui:

— Vin, corăbii cu echipaj, iahturi de mare viteză și femei cât să umpli haremurile sultanilor. Frumoasă recluziune, n-am

ce zice. Știi, adăugă el, nelăsându-i ocazia lui Eber să-l întrerupă, rămân la ideea mea de mai devreme. Ar fi trebuit să fi fost mai convingător atunci când m-am oferit să-ți iau locul. Cu doar câteva ore de suferință și ceva figurație, hm, post-garanție, ca să-i zic așa, ți-ai cumpărat viața perfectă. Ai uitat de griji, de obligații, iar noi, plini de vinovăție, te-am lăsat s-o faci. N-ai ridicat un ac de jos în tot timpul acesta – și crede-mă, muncă a fost destulă. O societate de complexitatea celei omenești nu se îndrumă chiar lesne în direcția potrivită – și totuși ai beneficiat de întreaga noastră protecție; unde mai pui că...

Bătăi puternice zguduiră ușa de la intrare, făcând să cadă moloz din perete. Broasca simplă din alamă jucă în locașul ei.

— Vino, îi șopti Kenan lui Eber, strivind o înjurătură printre dinți. Furia îi umplea vocea. N-ar fi trebuit să renunțe la limuzină. Prin părțile acestea de lume, șoferii de închiriat prestau și servicii de gărzi de corp. Fusese o greșeală să-i dea drumul înainte de vreme. Acum exista posibilitatea să fie obligat să se murdărească el însuși pe mâini.

Ușa se dărâmă într-o explozie de așchii din lemn.

— El este. Nu-l lăsați să scape! strigă cineva în spaniolă, o voce de femeie. Kenan rămase împietrit. Două matahale îmbrăcate în maiouri slinoase și roșii în cap se apropiau rânjind de el.

Eber o interpelă pe femeia cu ten măsliniu ce rămăsese în cadrul ușii:

— Despre ce este vorba, Trinidad?

— De când l-am văzut intrând în casă pe puiul ăsta de curvă, am știut că ceva nu-i în regulă cu el. Te are la mână, simt eu! strigă ea, arătând către Kenan. Glasul îi tremura, la fel și mâinile. Ieșise cu greu din cuvântul lui Eber, iar acum nu știa cum să procedeze.

— Trinidad, ascultă-mă, spuse Eber, punându-și degetele pe umărul tinerei femei. Ce ai văzut nu este chiar ceea ce pare a fi. Kenan a venit pentru...

Trinidad îi luă mâna lui Eber și îi sărută degetele. Unul dintre bărbați întoarse capul, făcându-se că nu observă gestul de tandrețe. Nu-i păsa cine știe ce de târtița târfei, dar nu-i plăcea să-l mai vadă și pe altul că pune mâna. Se scărpină cu toată palma la prohab. Măcar nu venise degeaba. Febră musculară făcuse boarfa la fălci până îl convinsese să-i dea doi pumni și un brânci prostovanului pe care i-l va arăta ea. Râgâi tare și își umflă pectoralii.

— Rămâi, șopti Trinidad, pierzându-se în culoarea nepământeană a ochilor lui Eber. Puțin îi păsa că erau violeți. Îi văzuse de atâtea ori schimbându-și nuanța în clipa fericirii supreme, încât considera faptul în sine ca fiind perfect natural.

Cu buzele, căută gura lui Eber.

— Te putem ascunde, îi murmură în obraz, făcându-l să se lipească de ea. Nu contează cine te vrea, ascunzătorile noastre sunt de negăsit.

Îl prinse cu dinții de buză. Respirația îi deveni precipitată, hăituită de golul rece din stomac. Își simțea sufletul gata să-i fie rupt în două. Eber avea să plece pentru totdeauna, lăsând-o cu inima frântă. Iar ea, Trinidad, avea să moară la fel de sigur ca și cum Jose, măcelarul ceacâr și cu cicatrice pe obraz, ar fi lovit-o în cap cu barosul pentru ucis vite.

De undeva de sus, dintre îngerii bucălați și rotofei, mama ei o privea, păzind cu drag asupră-i. Avea s-o ajute să-l păstreze pe Eber, să nu-l lase să plece. În familia ei, femeile știau cum să obțină ce-și doreau de la bărbații lor.

— Viață de contrabandiști, ce vrei; mereu pe fugă, șopti ea. În voce i se amestecă o notă de mândrie și o umbră de surâs.

Brațele aceluiași bărbat se încordară, făcându-i mușchii să zvâcnească pe sub piele. Pe umăr, tatuajul unui Christ purtând o elaborată coroană de spini păru că se încruntă și el.

Profitând de momentul ivit, Kenan se făcu că își aranjează sacoul. Mâinile îi rămaseră în zona pieptului, inspectând manșetele lipsite de butoni. Neobservată, postura i se schimbă în cea a unui practicant al artelor marțiale. Faptul trecu neobservat de cele două matahale.

Amatori, scuipă Kenan în sinea lui. Pivotă imperceptibil pe degetele de la picioare, întorcându-se către cel mai apropiat dintre bărbați.

Eber băgă bărbia în piept, îndepărtându-se de buzele neobosite ale lui Trinidad.

— Îmi pare rău, șopti el, aducându-și brațul între ei doi. Podul palmei îi ajunse tinerei femei între sâni, dar nu pentru a-i cuprinde, ci pentru a crea o barieră.

Pentru Trinidad, gestul lui Eber fu edificator; lupta era pierdută. Lacrimi ascuțite îi înțepară ochii, făcând-o să-și strângă pleoapele.

— Nu pleca. Am să mor fără tine! șopti ea.

Eber își dădu ochii peste cap. Mereu aceeași poveste. Nu conta cât le ofereai acestor pământeni, cât rupeai din tine ca să le dai lor, întotdeauna voiau mai mult.

— Te rog, lasă-mă, se răsti el. O împinse cu palma, mai mult decât ar fi trebuit. Încălțată în pantofii cu toc înalt făcuți cadou de Eber – și de care nu se sătura s-o vadă purtându-i în pat – Trinidad se dezechilibră și căzu pe podea. Părul îi veni peste chip, ascunzându-i lacrimile.

Mușchii bărbatului cu tatuaj se umflară de parcă ar fi vrut să rupă carnea. Din supărat, Christ-ul de pe umărul lui căpătă un aer de chefliu. Coroana de spini îi fugi câș, în timp ce o parte a chipului i se strâmbă într-o căutătură șmecherească. Kenan nu-și putu reține un rânjet de absurdul situației.

— Pui de curvă, am să te omor! strigă el, făcând un salt în direcția lui Eber. În mâinile celeilalte huidume apăru un cuțit.

Gura lui Kenan se schimonosi într-un rânjet de fiară. Doi nespălați, burtoși și vai de ei, nu aveau să constituie o problemă. Zece să fi fost și tot le-ar fi venit de hac ca unui ciorchine de struguri copți. Contrar istoriei pământene, artele marțiale nu apăruseră nici în China, nici în Japonia, ci aparținuseră păstorilor. Formă de recreere favorită și de competiție în rândul caselor cu renume din imperiul Anunnaki, le-au fost date oamenilor, desigur, la inițiativa lui Adam, ca element evolutiv suplimentar. Învață-i pe unii să facă săbii, pe alții să ucidă cu mâinile goale, creează un cult în jurul fiecărui meșteșug, și treaba-i gata. Mai trebuie doar să stai deoparte și să-i recoltezi pe supraviețuitori, întărind de la generație la generație linia genetică.

Întocmai ca lamele unei foarfece pregătite să taie, Kenan și Eber se dădură unul lângă celălalt și loviră deodată. Kenan pentru a-și ucide oponentul. Eber, pentru a-l scoate din luptă.

Și totul se termină înainte de a începe. Primul atacator se izbi de perete, din gură curgându-i un val de sânge. Călcâiul lui Kenan îi fracturase sternul, înfigându-i bucăți de os în plămâni și comprimându-i inima de omoplați.

Al doilea se prăbuși alături de Trinidad, trimis la podea de lovitura năprasnică în frunte a lui Eber. Lupta, dacă putea fi

numită astfel, durase mai puțin de două secunde. Structura genetică originală își avea avantajele ei: viteză, rezistență, forță. Orice copil Anunnaki ar fi putut să se lupte cu câțiva pământeni deodată și să-i învingă fără vreun efort evident.

Eber îngenunche lângă Trinidad. Femeia se retrase îngrozită, acoperindu-și ochii cu mâinile. Măcelul nu se terminase. O știa și o simțea. Viața și-o trăise printre oameni violenți, pregătiți să ucidă atunci când trebuia. La câțiva pași depărtare, o baltă de sânge se lățea nestingherită pe podea.

În lateral, dar încă în raza orizontului ei vizual, Kenan îl prinse de păr pe bărbatul cuprins de spasme și trase cu suficientă putere cât să-i desprindă pielea de pe craniu. Osul gâtului se rupse cu zgomot ca de surcică, apoi se lăsă liniștea.

Kenan luă de pe jos cuțitul căzut, încercându-i din mers tăișul.

— Mergi și așteaptă-mă pe terasă. Termin eu aici, îi spuse el lui Eber în dialectul Anunnaki.

Eber privi în jurul lui și simți cum îl cuprinde disperarea. Indiferent unde mergea, ce făcea, un munte de cadavre îi însoțea pașii. O cuprinse cu brațele pe Trinidad. Femeia tresări violent și începu să sughițe. Nu înțelesese cuvintele bărbatului în costum, dar tonul plat, lipsit de expresivitate, vorbise de la sine. Aveau s-o omoare.

— O să mergem amândoi, șopti el, strângând-o pe Trinidad la piept. Nu-i nevoie să-i ucizi. Nu ne-au greșit cu nimic.

Bărbatul cu tatuaj fixa cu ochi sticloși tavanul. Din gură îi cursese un șuvoi de sânge, îmbibându-i maioul de „băiat rău" de care fusese, probabil, atât de mândru. Cineva avea să-l aștepte degeaba în seara aceea. Întotdeauna cineva o face.

— Nu ne-au greșit încă, îi răspunse tot în dialect Kenan. Lasă-i în viață și până diseară fotografiile noastre vor împânzi posturile de televiziune.

Eber scutură din cap, continuând s-o țină strâns pe Trinidad. Temătoare, femeia îi întoarse îmbrățișarea, trecându-și mâna prin părul lui.

— Numai în cazul în care Adam nu apasă pe butoanele potrivite, spuse el. Și oricum, chiar dacă se întâmplă, este irelevant în puținul timp care zici că ne-a mai rămas.

Kenan își întoarse privirea. Mereu aceeași poveste, Eber și compasiunea lui pentru oameni, aceste unelte de mâna a doua, incompetente și pretențioase, bune doar să te lase baltă atunci când aveai mai multă nevoie de ele. Un gând subit îl făcu să rânjească. Să fi fost Eber un simplu pământean, până și de gândacii de bucătărie s-ar fi îngrijit s-o ducă bine. Nu i-ar fi ajuns doar să-i lase în viață, ci s-ar fi ocupat să aibă de mâncare, apă proaspătă și o cutie de pantofi special amenajată unde să poată dormi în siguranță. Pufni în râs. Și se mai mira că fusese mielul favorit al lui Adam. Cu un asemenea comportament, mirarea era de prisos.

— Bine, băgă el cuțitul în buzunarul sacoului. Te aștept afară. Naveta trebuie să sosească din clipă în clipă. Grăbește-te.

Eber își lipi buzele de fruntea lui Trinidad și rămase așa.

— Cine ești? murmură femeia. Se simțea ca și cum ar fi fost făcută din aer. Cu fiecare bătaie de inimă, firul vieții i se subția. Își coborî capul pe umăr, lăsând pacea s-o cuprindă. În scurt timp avea să plutească și ea alături de îngerii la care se ruga în fiecare seară înainte de culcare. Era un mod bun de a muri. Îl avea pe iubitul ei alături să-i culeagă ultima răsuflare.

Chipul lui Eber se strâmbă într-un rictus urât.

— Pacea și blândețea, șopti el în spaniolă. Murmură abia auzit, ceva între scrâșnet și hohot de plâns: Nu știai?! Bunătatea și îndurarea, ce altceva aș putea fi?

Buzele îi căutară pleoapele lui Trinidad, atingându-i-le în treacăt. O pală de vânt scutură obloanele. Eber se ridică în picioare, ultimele versuri ale melodiei lui preferate însoțindu-l pe drumul către ieșire:

You labeled me
I'll label you
So I dubthee „Unforgiven"[34]

☆ ☆ ☆

La adăpostul camuflajului fără cusur al tehnologiei Anunnaki, naveta de transport levita la câțiva centimetri deasupra nisipului. Singura modalitate prin care un observator atent și-ar fi dat seama că se afla acolo, era după modul în care particulele de nisip se loveau de carena ei, ricoșând nenatural.

Eber se simți cuprins de un fior înghețat pe șira spinării; nu mai călătorise într-una de peste două mii de ani. Ezită să pășească. Deplasarea în spațiu prin intermediul călătoriei în timp își avea riscurile ei. Exista posibilitatea, infimă, ce-i drept, ca viitorul generat de către motoarele navei să producă modificări în structura genetică a pasagerilor.

Kenan scoase un disc strălucitor din buzunarul interior al sacoului și apăsă în centrul lui. Pe fundalul oceanului luă naștere un dreptunghi de întuneric.

34 *Voi mi-ați pus o etichetă*
Și eu vă etichetez pe voi.
Așa că vă numesc „Cei de neiertat". Metallica, The Unforgiven.

— Să mergem, spuse el.

Eber tresări, smuls din gândurile lui. Schiță gestul de a porni către intrarea în navetă, apoi un gând insidios își făcu loc în mintea lui. Trecu în fața lui Kenan, obligându-l să rămână pe loc:

— Trimite pe oricare dintre băieții buni la toate ai grupului s-o ucidă pe Trinidad și îți promit că voi face tot ce îmi stă în putere pentru a te distruge. Viața mea, a Bătrânului, soarta planetei întregi, nu contează prețul care îmi va fi cerut, pe toate le voi da la schimb pentru a te vedea agonizând ca un gândac strivit pe jumătate.

Ochii lui ca două bucăți de opal violet îl sfredeleau pe Kenan.

— Ai priceput?

Sub privirea nemiloasă a lui Eber, Kenan își simți gândurile transparente aidoma unei cupe din cristal. Fostul său prieten nu greșea. Să rezolve problema celor două târfe și a sacului de osânză ce zăcea leșinat pe podeaua casei fusese primul lucru pe care se gândise să-l facă de îndată ce i-l livra pe Eber lui Adam. Rosti poticnit, încuviințând din cap:

— Ai cuvântul meu că nu vor păți nimic. Dădu să continue, apoi se opri străfulgerat de o idee cu potențial. Cele două boarfe se puteau dovedi mai de folos în viață decât moarte. Puteau fi frâul și zăbala prin care să-l strunească pe Eber atunci când se va dovedi nărăvaș.

— Știi, continuă el pe un ton egal, stăpânindu-și un rânjet ce dădea să-i înflorească pe buze, aș putea face mai mult decât atât. Aș putea să-i trimit pe aceiași băieți buni la toate să se asigure că Matilde și Trinidad nu pățesc nimic pe toată durata cercetărilor care vor avea loc. Să stea cu ele, să aibă grijă să le fie bine.

Kenan surâdea cu tot chipul, însă ochii îi rămâneau reci, la pândă. Arăta ca un vânzător de mașini de mâna a doua pe cale să vândă un automobil cu kilometrajul falsificat.

— Ce zici de ideea mea? susură el.

Postura hotărâtă a lui Eber, de om pregătit să înfrunte cu mâinile goale o armată întreagă dacă i s-ar așezat dinainte, se prăbuși ca un castel de cărți de joc în bătaia vântului. Viața unor nevinovați depindea – din nou, acum ca și atunci! – de disponibilitatea lui de a alege calea sacrificiului de sine. Urcă în navetă.

— Zic că ești un nenorocit de care Adam ar trebui să fie mândru, murmură el din mers. Kenan izbucni în râs, apoi îl urmă. Ușa navetei se închise în urma lor, restaurând imaginea valurilor îndreptându-se lenește către mal.

☆ ☆ ☆

Era trecut de unu noaptea când naveta ajunse deasupra Bucureștiului. Ghidată de sistemele automate de navigație, coborî în grădina din spate a unei foste case boierești. Rămase nemișcată, plutind la câteva palme deasupra zăpezii. După câteva clipe, trapa de acces se deschise.

— Pe aici, rosti Kenan, coborând primul.

Înaintă un pas, apoi se opri. Eber i se alătură.

— Unde ne aflăm?

— În București, pe strada Armenească, dacă îți spune ceva.

Eber cuprinse impunătoarea vilă cu privirea. Pufni agasat:

— Normal că îmi spune. Eram aici în o mie șapte sute și ceva, când s-a construit prima biserică de acest rit. Practic, am văzut locul luând naștere.

Kenan își permise o clipă de relaxare. Adam avea să fie mulțumit de contribuția lui. Să-și facă și ceilalți treaba la fel de bine, iar lucrurile aveau să se aranjeze. Cu puțin noroc, David avea să fie reținut în scurt timp, apoi, Bătrânul. Inspiră adânc aerul cu gust de gheață. Afară erau pe puțin minus șaptesprezece grade.

— Noi chiar am cutreierat lumea toată, nu-i așa? spuse el, rămânând nemișcat. În seara aceea, mai mult ca niciodată, și-ar fi dorit să fie acasă, cu ai lui. Să nu fi plecat niciodată să crească dinozauri.

Eber se mulțumi să tacă, studiind profilul fostului său prieten. Chiar și după atâta amar de vreme, îl găsea aceeași fire influențabilă, gata să fugă încotro se înclina corabia. Și totuși, împotriva oricărei logici, continua să-l iubească. Verificat cu lupa, nimeni nu era perfect. Amintirea unei pietre colțuroase îi umplu palma, și odată cu ea, cuvintele care o însoțiseră: *Cine n-a greșit nici cu gândul, nici cu fapta, să ridice primul piatra și să dea!*

Câțiva fulgi cât bobul de piper cădeau răzleț din cer. Era prea frig ca să ningă cu adevărat. Eber întinse mâna, culegând câțiva în palmă.

— Da, chiar am făcut-o. Nu cred să ne fi scăpat ceva demn de atenție; vârf de munte sau abis oceanic.

Kenan tresări. Nu era acela momentul potrivit pentru readuceri aminte. Imaginea planetoidului aflat în proprietatea familiei lui, și unde spera într-o zi să se întoarcă, pieri absorbită de întunericul nopții. Porni cu pas apăsat către intrarea din spate a vilei, o ușă metalică luminată de un bec aflat deasupra ei.

— Urmează-mă, își drese el vocea, aranjându-și din mers sacoul împreună cu manșetele cămășii. Negăsindu-și butonii,

scăpă o înjurătură murdară. Fie și numai din acest motiv și tot ar fi meritat să le 'ajute' pe cele două boarfe să-i cunoască pe băieții însărcinați cu treburile murdare ale grupului. Băgă bărbia în piept, mărind și mai mult pasul. Inadmisibil. N-ar fi trebuit să-i permită lui Eber să-i facă una ca asta, să îmbogățească din banii lui două târfe rurale. Într-un fel sau altul, avea să i-o plătească. Cu vârf și îndesat avea să i-o plătească.

Deschise ușa, făcându-i loc lui Eber să treacă pe lângă el. După frigul de afară, căldura din casă îi lovi în plin, îmbujorându-le obrajii palizi de ger. Fără un cuvânt, Kenan coti pe un coridor lung, iar de acolo, într-un birou spațios. Eber îl urmă.

— Așază-te, se răsti el, arătând către un fotoliu din piele luminat discret de o lampă de citit.

— Dar unde-i Adam? spuse Eber.

Se uită cu luare aminte în jur, apoi continuă:

— La înclinația lui către dramă și regie, nu mă așteptam să-l găsesc altfel decât îmbrăcat într-o mantie regală, cu coroană pe cap și sceptru în mână. E bolnav, convalescent, căzut la pat?

— Așază-te și ai să vezi, rânji Kenan. Își scoase telefonul din buzunar, făcându-i încă o dată semn lui Eber să ia loc.

— Pregătit de încă o scurtă călătorie? râse el.

Eber se așeză cu toate simțurile la pândă în fotoliul indicat. Era ceva în privirea fostului său prieten, sclipirea malițioasă a cofetarului care știe că bomboana preparată conține, în locul picăturii aromate de coniac, un cățel de usturoi.

— Încotro?

— În jos, râse Kenan. Formă un cod pe ecranul telefonului, continuând să zâmbească.

— Salută-l pe Adam din partea mea. Spune-i că mă voi alătura de îndată echipei de căutare. Până mâine la prânz, David

va fi în mâinile noastre. Ochii îi deveniră reci, umplând camera de ger. Șopti aproape fără să-și miște buzele:

— Chiar dacă pentru asta va trebui să dau foc fiecărei clădiri din oraș! Rânji. N-ai idee cât de tare mă supără că n-am fost prin zonă când i s-a năzărit nebunului de Nero să-i facă felul Romei!

Fotoliul prinse a coborî în podea, emițând un bâzâit slab. Eber se lipi de spătar și se lăsă în voia mecanismului nevăzut să-l poarte către măruntaiele casei. Adam nu se dezmințea. Crescut pe o planetă industrială situată la periferia imperiului, simțea în permanență nevoia de a-și ști spatele acoperit. La insistențele lui construiseră sub pământ unicul laborator care supraviețuise impactului cu asteroidul.

Fotoliul se opri, iar banda luminoasă a unui sistem de identificare traversă chipul lui Eber. Închise ochii, pradă furtunii din sufletul lui. În câteva clipe avea să-l vadă pe cel ce îi pervertise ideile într-atât încât ajunseseră opusul lor. Își dorise o lume liberă de zei închipuiți, o lume în care iubirea de aproape și de știință să înlocuiască prosternarea cu fruntea în țărână. Pentru a-și atinge scopul, pentru a-i convinge pe oameni de adevărul spuselor sale, încălcase de mai multe ori regulile nescrise ale grupului. Se folosise de tehnologia păstorilor ori de câte avusese ocazia. I-a vindecat de beteșugurile ce puteau fi vindecate, iar când a trebuit, a făcut chiar mai mult de atât. I-a adus înapoi din morți.

Deasupra, la vreo zece metri distanță, lampa de citit continua să ardă, luminând pereții puțului. Inspiră adânc, cu o secundă înainte de a fi învăluit de vapori sfărâmicioși la gust, aducând a cretă și var.

Eber își acoperi ochii cu palmele, își ținu respirația și rămase calm. Era doar o demonstrație de forță. Nu îl aduseseră atâta

cale doar că să-l ucidă. Ar fi putut-o face în casa de pe plajă, fără atâtea insistențe și discuții inutile.

În cele din urmă, un curent de aer proaspăt umplu spațiul. Fotoliul își reluă coborârea, depășind tavanul unei caverne a cărei înălțime măsura pe puțin douăzeci de metri. Eber îndrăzni să deschidă ochii.

Și rămase înmărmurit! Luminat de reflectoare industriale cu incandescență, un Tyrannosaurus Rex construit din plăci de metal sudate, îi însoțea coborârea.

Eber întinse mâna – dihania se afla la nici jumătate de metru de el – apoi se răzgândi. Muchiile neregulate ale coastelor curbate din ciocan promiteau tăieturi adânci celor ce s-ar fi aventurat să le atingă. Își strânse picioarele, așteptând ca pistonul pneumatic în vârful căruia se afla cocoțat să intre cu totul în podea. În penumbra de dincolo de lumina crudă a reflectoarelor, se puteau ghici plăci de beton acoperind pereții.

Fotoliul se opri din coborâre. Ajunsese la destinație.

— Salut, Eber, rosti o voce fără inflexiuni.

Cel interpelat se întoarse în direcția glasului. Surpriza îl paralizează. În locul bărbatului în floarea vârstei, cu alură de toreador pe care se aștepta să-l întâlnească, îl întâmpina un individ cu ochelari și mustață, arhetipul meșterului bun la toate, al cărui număr de telefon îl cauți atunci când îți picură chiuveta sau când scârțâie ușa de la intrare.

Eber se ridică în picioare, lăsându-l pe celălalt să se apropie.

— Salut, Adam. Arăți schimbat...

Chipul lui Adam, ridat și cenușiu, se înnegură de un zâmbet înghețat:

— Cercetarea își are riscurile ei, dragul meu. Își flutură neglijent mâna prin aer, răspunzându-i lui Eber: Un accident ge-

netic cauzat de o călătorie cu naveta care până la urmă a explodat în atmosfera planetei, la începutul secolului trecut.

Eber închise ochii. Durerea pe care o resimțise citind scrisoarea lui Adam către toți membrii grupului, îi strânse încă o dată sufletul. Atunci îl pierduseră pe Seth, cel cărora nativii din Australia îi datorau știința bumerangului și statura lor înaltă.

— Tunguska?

— Da, încuviință Adam. Încercând să pătrundem misterele deplasării în timp și spațiu, am stricat ceva. Își trecu degetele peste piciorul dinozaurului, o piesă modelată dintr-o bucată de șină de tren. Clătină din cap, prins de valțurile propriilor gânduri:

— Dacă n-aș fi fost ocupat în ziua aia cu altceva, probabil m-aș fi aflat în locul lui Seth. Îl sfredeli pe Eber cu privirea. Ochii îi deveniră violeți.

— Lucru care ar fi rezolvat multe probleme și animozități în cadrul grupului, nu-i așa? chicoti el ca și cum i-ar fi împărtășit interlocutorului său un secret rușinos.

Eber privi în pământ. Adam nu se dezmințea. Îmbrăcat în ținuta de gală a breslei păstorilor, pantaloni mov mulați pe picior, cizme înalte și cămașă albă, făcea aerul să vibreze prin simpla lui prezență. Nu conta că abia mai semăna cu cel care fusese, că din masculul respirând vitalitate mai rămăseseră doar câteva vestigii. Magnetismul personal, acea însușire de lider înnăscut care îi permisese să preia conducerea grupului, era la locul ei mai vie ca niciodată.

— Nu știu dacă neapărat așa ar fi stat lucrurile. Cred că disensiunile despre care vorbești merg dincolo de prezența sau absența fizică a vreunuia dintre noi, se auzi el spunând, apoi se opri. Altele ar fi trebuit să fie cuvintele lui.

Colțurile gurii lui Adam se întinseră într-un zâmbet flămând, oglindindu-i nările dilatate. Iată, mielul rătăcit se întorcea înapoi în turmă. Speriat, pregătit să arunce din copite la cel mai mic semn de amenințare, însă nimic din toate acestea nu contau cu adevărat. Umerii i se lărgiră. Cu Eber alături, jumătate de planetă i se va așterne de bună voie la picioare. Restul i se vor alătura mânați din spate de arsura biciului. Îi făcu semn să-l urmeze.

— Vino, spuse el. Avem de discutat.

Eber rămase pe loc, ignorând invitația cu tentă de ordin.

— Nu înainte să-mi spui ce a fost cu demonstrația de forță de mai devreme, spuse el posomorât. Arătă către tavan, unde se putea ghici canalul prin care coborâse în subteran:

— Ce te făceai dacă nu eram atent și respiram?

Adam afișă o mină plictisită.

— Ai fi tușit puțin și ți-ar fi lăcrimat ochii, atâta tot, aruncă el fără chef.

— Numai atât? spuse Eber. Monstrul din metal îi absorbi cuvintele, fracturându-i-le între coastele lui.

— Eventual ai fi avut niște secreții nazale mai abundente, desigur, dacă s-ar fi întâmplat să fii alergic la vreunul din ingredientele produsului.

Eber făcu un gest de lehamite. Adam și aerele lui plictisitoare de aristocrat, învățate pe dinafară și repetate în fața oglinzii. Un autodidact. De unde atâtea maniere pe fundătura aia de planetă unde crescuse? Când orice om normal, într-o conversație fără pretenții de discurs în public, ar fi zis „să-ți curgă mucii", Adam găsise de cuviință să folosească o exprimare academică.

O întâmplare ascunsă într-un colț de minte, ieși la iveală, trăgând după ea un rânjet larg. Ce ar fi zis șeful păstorilor dacă ar fi asistat la concursul de dat vânturi, organizat ad-hoc în ultima seară pe care el, Eber, o petrecuse împreună cu învățăceii lui?

— Și atunci ce a fost? spuse el.

Adam nu se grăbi să răspundă. Trecu cu degetul peste o fâșie de tablă ce făcea parte din burta dinozaurului, insistând în locurile atinse de aparatul de sudură.

— Un deodorant special, spuse în cele din urmă.

Își șterse transpirația palmelor de pantaloni, întunecând purpuriul materialului.

— Accidentul pe care l-am avut a venit și cu alte modificări pe lângă cele de ordin estetic. Din cauza unor disfuncții digestive sunt obligat să urmez un regim alimentar server, crede-mă, există închisori în lume unde dieta prizonierilor este mai variată decât a mea, și să port în permanență ochelari; fără ei, abia dacă disting pe unde merg. Ridică scurt și fără chef din umeri, un soi de scuză fortuită:

— De la accident, suport foarte greu mirosurile acestei planete, de unde și dezodorizarea la care ai fost supus. Mângâie dinozaurul pe picior cu gestul cuiva care își ia la revedere de la un prieten drag. Iată de ce, să mă întorc în imperiu a încetat să mai fie o opțiune pentru mine și s-a transformat într-o necesitate. Ceea ce aici mă ucide încet, pe oricare dintre planetele lumii civilizate aș rezolva printr-o simplă vizită la o clinică de regenerare.

Mâna i se încleștă în carnea de fier a monstrului, vrând parcă să smulgă bucăți din ea.

— Trebuie neapărat să mă întorc, înțelegi? Și trebuie s-o fac acum, când s-a ivit ocazia! Situația în care mă aflu nu-mi per-

mite să aștept după gloata asta de înapoiați să descopere ei misterele Universului și gaura de la macaroană!

Adam se întoarse pe călcâie, îndreptându-se către zona de penumbră. Aruncă în spate cu siguranța celui obișnuit să dea ordine:

— Urmează-mă.

De iritare, Eber simți că i se ridică părul în cap. Pete roșii îi apărură pe obraz și pe gât. Mii de înjurături, ocări și blesteme, în dialectul Anunnaki, cât și limbile băștinașilor, i se îngrămădiră pe buze. Trase aer în piept, punând stavilă revărsării de lături. Nu aceasta era calea. Un bărbat din spița lui știa să-și trateze adversarul cu respect chiar și atunci când acesta nu o merita. Pentru că, spre deosebire de Adam, el chiar era un aristocrat. Dintr-o familie scăpătată, ce-i drept, însă una a cărei obârșie nobilă nimeni n-ar fi putut-o contesta.

O idee acidă îl făcu să rânjească. Uneori o înțepătură de ac aplicată în locul potrivit poate fi mai dureroasă decât o lovitură cu spada.

— Spune-mi – vocea îi biciui aerul, făcând pereții cavernei să răsune – ce din ceea ce port pe mine mă asimilează unuia din oastea ta?

Adam se opri în loc, surprins între un pas și celălalt. Eber continuă:

— Zi-mi care este și-l dau jos. Pe loc! Rămase cu brațele desfăcute, invitând – provocând – un răspuns.

Maxilarele lui Adam se contractară, făcându-i mușchii feței să-i joace sub pielea obrazului. Gândul de a se vedea alături de un Eber fără haine pe el, îl făcu să-și urască și mai mult condiția mizeră. Între timp lucrurile se schimbaseră – și nu în fa-

voarea lui! Dacă în urmă cu o sută de ani ar fi făcut de rușine statuia unui atlet grec, situația era diferită azi. Pe lângă toate celelalte, accidentul îi luase până și bucuria de a-și privi trupul în oglindă. Mormăi în scârbă:

— Îmi pare rău dacă te-am supărat. Timpul ne presează, forțându-ne uneori să omitem diplomația și regulile de bună purtare. Sper că înțelegi. Schiță jumătate de gest către direcția în care pornise:

— Poți, te rog, să mă urmezi? Sunt multe lucruri pe care aș vrea să ți le zic înainte să trecem la treabă.

Eber își îngădui un surâs în sinea lui. Adam cerându-și scuze era o raritate. Dădu să-i spună că acceptă să-l însoțească, însă un gând subit îi schimbă intenția. Arătă către scheletul din metal:

— Interesantă creație. Îți aparține?

Adam își înfrână un gest de iritare și se forță să zâmbească. Deși mai curând non combativ prin natura blajină a caracterului său, Eber putea oricând să surprindă prin vreo schimbare bruscă de direcție. N-ar fi fost prima dată.

— Da, rosti el, revenind în interiorul zonei luminate. Când m-am apucat, habar n-aveam ce înseamnă să sudezi două cuie unul de altul, darămite o întreprindere de o asemenea amploare. Imaginează-ți, optsprezece metri înălțime, șaptesprezece din vârful cozii și până la bot, și câteva zeci de tone de oțel.

Se uită în sus, către capul creaturii. Din cauza distanței, părea mai mic decât era în realitate.

— Recunosc, mi-a luat ceva timp și câteva zgârieturi – cam multe, ce-i drept – dar până la urmă mi-a ieșit exact așa cum l-am vrut. Îți place?

Fără să-și miște gâtul, ca și cum faptul în sine n-ar fi meritat efortul, Eber privi în direcția indicată de Adam.

— Mda, nu știu ce zic. N-am fost niciodată înnebunit după acest gen de manifestări. Îmi par brutale dincolo de linia unde arta devine realitate, și odată cu ea...

Cuvintele i se stinseră în piept, izgonite de junghiul fierbinte ce-i pulsa între oasele palmelor. Pierdea contactul cu realitatea.

— ... toate acele coșmaruri de care nu poți scăpa, indiferent ce ai face. Închise ochii. Imagini îngropate în tainițe adânci îl năpădiră. Setea de sânge din ochii celor care, doar cu câteva zile în urmă, îl primiseră ca pe un salvator, deveni din nou reală. Gloata era acolo, la o lungime de brat.

Mirosul ascuțit al propriei transpirații îi umplu nările. Sub piele, mușchii i se încordară. Cât de simplu i-ar fi fost să evadeze. Ar fi trebuit doar să nu-i pese de soarta învățăceilor pe care îi lăsase în urmă. Îi stătuse în putere s-o facă. Forța fizică de excepție a genomului original l-ar fi făcut să pară un titan printre schilozi. I-ar fi permis să părăsească locul supliciului fără măcar o zgârietură. Degetele i se adunară la un loc, formând pumni.

Un rânjet îi depărtă buzele. Păpușarul se afla la o lungime de brat, neînarmat și aproape lipsit de putere. Ceea ce înainte ar fi fost imposibil, Adam fiind cel mai puternic și mai bine pregătit dintre ei – pe planeta lui natală făcuse parte vreme îndelungată dintr-o grupare para-militară al cărei scop consta în păstrarea ordinii de stat -tocmai devenise realizabil. Îl putea învinge pe ticălos, preluând de facto conducerea grupului.

Făcu un pas în direcția lui Adam. Ochii îi picurau venin violet. Pentru unii, ziua judecății promisă în manualul de utilizare

al creștinătății părea că va sosi mai devreme. Iar acest „mai devreme" însemna acum. Mâinile îi urcară. Dreapta la nivelul pieptului, stânga pipăind aerul. Păși din nou, dozându-și precaut înaintarea. Deși buhăit și bolnav, adversarul lui încă mai putea găsi o urmă de vlagă în ruina care-i ținea loc de trup.

Un surâs ca o tăietură de cuțit despicând o fleică întinse buzele lui Adam. Umerii i se îndreptară, umplând încăperea cu statura lui. Ca printr-un joc de umbre absorbind lumina, scheletul dinozaurului încetă fie cea mai înaltă structură din grotă.

— Planul Bătrânului, articulă Adam tare, fără să pară că ridică vocea. Ești sigur că va funcționa, garantezi cu viața pentru el? Păși înainte, făcând zarurile sorții să se rostogolească. O singură lovitură a lui Eber ar fi fost suficientă pentru a-i curma viața în așa fel încât regenerarea să nu mai fie posibilă.

Gheața surâsului îi atinse privirea, întunecându-i violetul ochilor:

— Dar, mult mai important de atât – brațele îi descriseră un arc de cerc, arătând nedeslușit în jur – garantezi și cu viața Lor? Privi în tavan, departe, dincolo de nervurile din beton ale bolții. Spuse răspicat:

— Trezește-te, Eber. Trezește-te până nu e prea târziu! Ca protejat al grupului, ai fost favorizat. Din cauza nedreptății prin care ai fost obligat să treci, eu, împreună cu toți ceilalți ai noștri, te-am protejat ca pe nimeni altul. Ți-am permis să duci o viață de huzur, la adăpost de orice implicare și responsabilitate. Și deși ne-a durut absența ta, ți-am respectat decizia. Gândește-te bine înainte să faci un lucru sau altul. Apele bulboanei în care te pregătești să te arunci sunt adânci și complicate; cu ușurință te poți pierde în ele.

Adam veni față în față cu Eber, brațele rămânându-i pe lângă trup. O lovitură, cât de simplă ar fi fost ea, l-ar fi găsit descoperit. Continuă cu voce măsurată:

— Porți pe ochi un văl care nu îți este permis – nu dacă te gândești să mă înlocuiești la conducerea grupului. Oricât de seducătoare ar fi ideea în sine, celor aflați la cârmă nu le este permis să privească realitatea prin lentile colorate.

Un zâmbet oglindind o cumplită oboseală îi boți preț de o clipă obrazul. Arătă către peretele cel mai apropiat de ei, unde o spadă și o mănușă din catifea purpurie, întărită cu ciocuri din metal de-a lungul degetelor, se puteau întrezări în penumbră:

— Aproape că îmi vine să-ți ușurez sarcina mai mult decât am făcut-o deja, șopti el. Zâmbi, clătinând din cap: Credeai că din întâmplare ne-am întâlnit în hruba asta, singuri, fără nicio gardă de corp prin preajmă, eu abia târșâindu-mi picioarele, tu la fel de în formă și plesnind de vitalitate ca acum două mii de ani?

Se dădu la o parte, îngăduindu-i lui Eber o mai bună vedere asupra spadei și mănușii. Surprins, acesta constată că nu era vorba de niște obiecte oarecare, ci de o pereche de instrumente autentice, parte din echipamentul de lucru standard al păstorilor-măcelari. Mănușa, datorită întăriturilor din metal, permitea celui care o purta să se agațe de pielea cornoasă a dinozaurilor, iar sabia, unealtă ritualică, era folosită pentru aplicarea loviturii de grație.

Surâse în colțul gurii. Ce deziluzie cruntă trebuie că ar fi avut nenumăratele generații de cavaleri, vlăstare nobile, muschetari – și alți scandalagii ca ei – dacă cineva le-ar fi spus adevărul despre originea spadelor și a floretelor pe care le purtau cu atâta mândrie la șold. Unelte de cioban-măcelar.

— Da, aproape că îmi vine să-ți ușurez sarcina, murmură Adam ca un ecou al propriilor vorbe.

Râse scurt, scărpinându-se în barbă:

— Să mor de propria-mi mână, realizez acum, ar fi cel mai cumplit lucru pe care ți l-aș putea face. Te-aș lipsi de plăcerea răzbunării și te-aș obliga să-mi iei locul. Ca și mine, ești conștient că nici unul dintre cei rămași n-ar avea gonadele[35] corespunzătoare pentru a ocupa locul rămas gol. Iar dacă data trecută ai lăsat ca pericolul uciderii a unsprezece nătărăi să te controleze în halul în care a făcut-o, nici nu-mi vine să mă gândesc cum vei reacționa știind că viețile a opt miliarde de rebuturi atârnă de alegerile pe care le vei face.

Orizontul vizual al lui Eber se restrânse, aglomerând, împingând, încălecând unele peste altele imagini și sentimente, până când ajunse la dimensiunea unei monede. Ochii, ca două artere deschise picurând sânge violet, i se fixară o palmă mai jos de bărbia adversarului său.

Buzele i se depărtară de parcă ar fi vrut să scape de un fir de flegmă amestecată cu puroi și resturi de mâncare. *Mărul lui Adam,* se auzi gândind, *iată un adevăr de necontestat. Mă uit la el! Ah, cât trebuie să se fi distrat ticălosul scriind, ajustând și reajustând din mers Geneza, făcând-o să se potrivească scopurilor lui!*

— Ești un nemernic, știai? Își încordă brațul. Lovitura avea să fie nemiloasă, pe măsura faptelor învinuitului.

Adam privi dincolo de Eber, dincolo de peretele cavernei, către o zare învăluită în ceață.

— Nu unul atât de mare pe cât te pregătești tu să devii, Eber, șopti el. Ochii îi rămaseră pe jumătate închiși, acaparați de dorul ce clocotea în miezul ființei lui. Continuă:

35 Testicule.

— Știi, un eventual judecător n-ar avea ce întrebări să-și pună în privința mea. Am făcut ceea ce am crezut de cuviință să fac pentru a ne întoarce la casele noastre. Mi-am clonat semenii – pe care apoi i-am ucis când n-am mai avut nevoie de ei – și am pervertit mințile unor ființe construite după chipul și asemănarea noastră, a căror singură vină a fost că s-au născut pentru a ne fi de folos.

Adam își opri ochii preț de o secundă pe pumnul gata să lovească a lui Eber, apoi zâmbi.

— Tu, însă, dragul meu, murmură el, lăsându-și capul pe spate, vei face mult mai mult decât atât. Sub stindardul binelui și al iubirii de aproape, îți vei duce turma – dicția imperială dispăru din vocea lui, făcând loc fostului golan născut și crescut la periferie – să te pișii pe tine de râs și nu alta! drept în cuțitul măcelarului. Când bombele, asteroizii, cometele, sau cu ce altceva vor găsi de cuviință să ne lovească urmașii lui Ybir – blestemat fie-i numele în veci! – mi-aș dori să fiu acolo, să pot vedea durerea mușcând din tine.

Adam își privi intens palmele, întorcându-le de mai multe ori pe ambele fețe. Un rânjet lat îi apăru pe figură, abătând atenția de la oțelul din privire. Se abținu să se uite în sus; știa fără să simtă nevoia să verifice. În cămăruța de lângă tavan, un deget antrenat stătea pregătit să apese trăgaciul armei cu lunetă. Din această încăpere, Eber ieșea fie convertit, fie cu picioarele înainte. Un dizident în libertate îi era suficient, nu-i mai trebuia încă unul. Și cum nu există cale mai simplă către o inimă caldă ca vinovăția...

Își desfăcu pe jumătate brațele, ceva între postura unui Christ prea leneș pentru a-și duce gestul până la capăt, și mirarea de

carton a unei starlete care a avut grijă să fie surprinsă fără chiloți pe ea de către fotografii indiscreți. Susură molatec, aplecându-și pe un umăr capul:

— Că n-o fi tocmai simplu să-i vezi uciși în timp ce se roagă imaginii chipului tău însângerat, nu-i așa? Adăugă repede, profitând de momentul de ezitare al lui Eber:

— Cum o tot fac de două mii de ani încoace, convinși că după moarte te vor întâlni la porțile Raiului, separându-i pe cei buni de cei răi, înmânând sentințe cumplite vinovaților și răsplătindu-i după merit pe cei virtuoși.

Chicoti în scobitura umărului, șoptind din colțul gurii:

— Iar când te gândești câte frumuseți și-au ținut de-a lungul timpului mâna pavăză la scorbură, salvând locul respectiv pentru momentul întâlnirii cu tine, mai că îți vine să râzi cu muci la nas.

Adam își lăsă brațele să-i cadă pe lângă trup, reluându-și poziția normală.

— Desigur, continuă el, vina îmi aparține în mare parte, căci, vorba aia, Evangheliile nu s-au scris singure, așa cum nici conciliul din Niceea[36] nu s-a organizat de capul lui, însă nu țin minte să te fi văzut zbătându-te în vreun fel pentru a îndrepta lucrurile. Își ațintì degetele către Eber, făcându-le să ia forma unui pistol:

— Exceptându-le, desigur, pe toate femeile de le-ai îndreptat de șale, de șolduri și de genunchi în tot acest timp. Mă tem că

36 Conciliul de la Niceea, primul conciliu ecumenic al bisericii creștine, convocat de împăratul Constantin cel Mare în anul 325, a pus bazele dogmatice și canonice ale acestei religii, definind mai precis dogmele creștine drept răspuns la provocarea reprezentată de erezia arianistă, stabilind în mod formal că Iisus Hristos este „de o ființă" cu Dumnezeu Tatăl.

pe aceste doamne, neștiind cine era viteazul de le mârlea de dindărăt cu atâta dragoste de aproape, nu le putem lua în calcul. Istoria, această târfă a celor puternici, va persista în greșeala ei, consemnându-le ca ceea ce au fost, niște biete boarfe fără căpătâi. Își desfăcu larg brațele, luând drept martor tavanul.

Eber avu o tresărire de scârbă. Șeful păstorilor arăta și se comporta ca un predicator dintr-o slujbă televizată, afurisind răul și corupția din lume, în timp ce din studio se afișau numerele de telefon destinate donațiilor. Și cel mai rău era că o făcea în numele lui.

Adam abia se abținea să nu izbucnească în râs.

— Și atât de mult a mers acest învățător cu dragostea lui de aproape, declamă el, încât nu s-a mai putut îndepărta de ele – de apropiate, vreau să zic – nici atunci când ar fi trebuit s-o facă. Mii de eretici trași pe roată, scurtați de un cap pe eșafod – înecați, spânzurați, spintecați de vii, apoi lăsați să putrezească la răspântii – arși pe rug împreună cu cărțile lor, multe dintre ele de știință, n-au fost suficienți pentru a-l determina pe acest iubitor (de dindărăt) de oameni să iasă în față.

Adam se opri brusc, cedându-i scena lui Eber cu o plecăciune de hangiu.

— Ah, dar nu te rușina. Corectează-mă, te rog, acolo unde greșesc!

Ura din spatele pumnului lui Eber mai arse o secundă, apoi se stinse precum flacăra unei candele în bătaia vântului. Kenan și Adam aveau perfectă dreptate. Nu era cu nimic mai bun decât ei. Contribuise la clonarea primei șarje de ajutoare și participase la tragerea la sorți pentru alegerea călăilor lor. Că numele lui nu ieșise din urnă a fost o simplă întâmplare. Să fi fost

altfel, ar fi pilotat una dintre navete în locul lui Adam sau al lui Seth, incinerându-și din aer semenii.

Lacrimi grele își croiră libere drum pe obrazul lui. Din taina urechilor astupate și a privitului în altă parte, bucăți amputate de suflet țâșniră către suprafață – fumul negru, de grăsime umană, răspândit de rugurile Inchiziției. Strigătele de disperare ale celor uciși în stradă în timpul epurărilor etnice. Pumnii furioși ridicați către cerul unde nu locuia nimeni.

Eber icni din stomac, prinzându-și capul între palme. Cârja de care se sprijinise pentru a-și motiva sieși indolența și neimplicarea tocmai îi fusese luată. Recunoscându-și vina, șeful grupului îl obligase să privească la rândul lui în oglindă. Iar ce găsise acolo îl îngrozise.

Trebuia să se miște. Statul pe loc îl înnebunea. Făcu un pas, călcând din greșeală pe una dintre ghearele monstrului. Oasele gleznei i se răsuciră, făcându-l aproape să cadă. Fu ultima picătură care făcu paharul să se reverse. Din gât i se urcă un mârâit de fiară turbată, lovită și împinsă dincolo de limitele rezistenței ei, iar un val de ură îl inundă. La adresa asteroidului, a ticălosului de Ybir – dar, mai presus de orice – la adresa dinozaurilor. În absența lor, n-ar fi plecat niciodată într-o astfel de expediție păguboasă. Titlurile din meniurile imperiale îi trecură pe dinaintea ochilor: *„Inimă de dinozaur cu coniac și nuci"*, *„Ficat de dinozaur cu ananas și spumă caramel"*. Stomacul i se încleștă, vrând să i se urce în gât. Era suficient să se gândească la carne pentru a-i veni să vomite. Din noaptea când cinase pentru ultima dată împreună cu învățăceii lui nu se mai atinsese vreodată de ea.

Din trei pași, Eber acoperi distanța ce îl separa de accesoriile de vânătoare. Lui Adam îi scăpă un șuierat, așteptându-se să-l

vadă prăbușindu-se la podea cu creierii împrăștiați, însă nimic se întâmplă. La asemenea mișcări neașteptate, numai o intuiție ieșită din comun trebuie să-l fi făcut pe lunetist să nu apese trăgaciul.

— Te superi dacă ți le împrumut puțin? hârâi Eber, încercând să pună stavilă urletului ce îi creștea în piept. Și fără să mai aștepte răspunsul, își trase mănușa pe mâna stângă și înșfăcă sabia cu dreapta. Am puțină treabă, adăugă el, îndreptându-se cu pași largi către dihania din fier.

Din mers, făcu un salt care îl propulsă vreo doi metri în aer. Reflexe vechi se activară, pregătindu-l pentru impact. *Rețineți, domnule,* obișnuia să-i spună maestrul de arme al tatălui său, *în fața unui dinozaur carnivor aveți o singură șansă. N-o ratați sau va fi ultimul lucru pe care îl veți face.*

Întăriturile din oțel ale mănușii mușcară din metalul unei coaste. La fel ar fi făcut-o și dacă dedesubt ar fi fost carne. Mânat de imaginile pe care le simțea gata să-l ia cu asalt, Eber căută cu piciorul un nou punct de susținere. Mintea îi fu cuprinsă de febra vânătorii. Coastele dinozaurului îi însoțeau ascensiunea, azvârlindu-l în trecutul îndepărtat prin cadența lor hipnotică.

La rădăcina unor măslini bătrâni, o mulțime de bărbați dormeau întinși pe pământul gol. Eber se ridică încet, atent să nu-i trezească. Dacă ar avea pe ce să scrie, le-ar lăsa un bilet. Le-ar explica de ce s-a văzut nevoit să plece. Făcu câțiva pași. Nu mai putea sta; fusese trădat. O văzuse pe chipul lui Kenan, în rușinea din ochii lui.

O creangă uscată i se rupe sub picior. Încremenește, neîndrăznind să se miște. Unul dintre bărbați se răsucește prin somn, apoi adoarme la loc. O picătură de liniște atârnă de crengile măslinilor, unind vremelnic cerul cu pământul.

Făclii se ițesc în noapte la câțiva zeci de metri în față, purtate de oameni care vorbesc tare. Probabil o petrecere nocturnă ori niște cheflii întârziați întorcându-se la casele lor. Apoi se aud sunete de arme și de pași grăbiți. Soldați! Capul îi zvâcnește...

... iar mâna înmănușată îi rată următoarea coastă. Eber își simți trupul alunecând. Între el și podeaua din beton erau mai bine de cincisprezece metri. Oare când ajunsese atât de sus? Din reflex, izbi cu dreapta pentru a înfige în carnea dinozaurului mânerul în formă de stilet al sabiei, dar fără rezultat. O jerbă de scântei îi însoți gestul. În cele din urmă, se prinse de o vertebră modelată dintr-o secțiune de țeavă. Antebrațele îi sângerau, pătând cu dâre întunecate rugina metalului.

— Ai grijă, se auzi îndepărtat glasul lui Adam. O fi vânătoarea ca înotul și sexul, dar a trecut ceva vreme de atunci; multă chiar și pentru noi. Mai fă o dată așa și te strângem cu măturica de pe paviment. Norocul tău că n-a fost unul adevărat. Ți-ar fi smuls capul de pe umeri. O asemenea greșeală nu ajungi s-o faci de două ori.

Eber scrâșni din dinți. Adam și nesfârșitele lui exprimări în termeni de cauză și efect. *Dacă nu obținem o societate capabilă de progres tehnologic, pe pietroiul ăsta afurisit o să ne petrecem eternitatea,* sau *Dacă nu-i obligăm să evolueze, degeaba toată munca și riscurile pe care ni le-am luat.* Un frison i se cuibări în trup, făcându-l să tremure. Adam păpușarul, proferând amenințări și apăsând butoane.

Dacă nu faci cum ți se spune, cei pe care i-ai convins să te urmeze în neghiobia ta vor avea de suferit. Un surâs unsuros, urmat de o ridicare formală din umeri: *O să doară, o să fie neplăcut, dar ai să-ți revii. Nu același lucru îl poți spune și despre ei, nu?*

Dacă nu X, atunci Y. Pipăi cu mâna înmănușată în căutarea unui nou punct de sprijin și își reluă ascensiunea. Prinsă de rutina mișcărilor, mintea îi regurgită aceeași dilemă ca și atunci: Merită, pentru viața a unsprezece oameni, să sacrifici libertatea de gândire a unei specii întregi? Alungă cu vârful sabiei gândul. Irelevant. Dacă n-ar fi respectat scenariul care i-a fost înmânat, în mod sigur Adam ar fi găsit o altă modalitate de a-i perverti ideile, de a le face potrivite scopurilor lui.

Capul dinozaurului se ivi o jumătate de braț distanță, scăldat în lumina fierbinte a unuia dintre reflectoare. Eber își ridică mâna în dreptul feței, păzindu-și ochii. Înghiți în sec. Chiar și numai o imitație – sau poate tocmai de aceea – dihania era înspăimântătoare. Topite de-a valma, puști-mitralieră, pistoale cu țeava lungă sau doar simple revolvere, îi formau mandibula. Maxilarul superior, din contră, ca o antiteză opunând un rău unui rău și mai mare, era făcut din scuturi antice și săbii deformate din ciocan.

Eber se lipi de una dintre vertebre. Hipnotizată, privirea continua să-i ricoșeze din absurditate în absurditate. Gloanțe și grenade dezafectate fuseseră sudate de maxilarul inferior. Baionete și pumnale, de cel superior. *Alege, muritor cu impresii de zeu, cum vrei să-ți sfârtecăm trupul,* păreau ele că spun. *Ca atunci sau ca acum?*

Își umplu plămânii cu aer, pregătindu-se de salt. Memoria mușchilor preluă controlul, încleștându-i mâna pe mânerul spadei. Trupul îi deveni aidoma unei săgeți gata să părăsească arcul. Ridică pumnul, apoi realiză că nu are sens. În cazul unui exemplar viu, ar fi lovit cu stiletul din mâner, căutând să-și facă drum printre solzii cornoși. Mânată de durere, dihania ar

fi întors capul, expunându-și punctul vulnerabil de la baza craniului. O clipă mai târziu și-ar fi întâlnit sfârșitul.

Strigătul de luptă al lui Eber se ciocni de pereții cavernei, făcându-l pe Adam, rămas șaptesprezece metri mai jos, să-și astupe urechile. Dintr-un singur salt, se prinse de capul dihaniei și străpunse cu sabia spațiul dintre mandibulă și vertebre. *Mergi în pace. Suntem parte al aceluiași întreg,* șopti el în dialect formula ritualică, oglindindu-se în ochiul fiarei, o bucată de obsidian mare cât o farfurie prinsă într-o împletitură din sârmă ghimpată întărită cu piroane.

Vederea cuielor cu vârf ascuțit îi trimise lui Eber junghiuri de foc în glezne și în palme. Umerii i se încovoiară sub amintirea grinzii de lemn. Trei oameni normali abia ar fi dus-o. Ca tot atâtea ghiulele de condamnat, cele opt miliarde de suflete de pe planetă i se alăturară, strivindu-i trupul, inima, luându-i respirația. Ce era mai important, să fii în viață sau să te bucuri de cunoaștere?

Buzele îi deveniră o linie subțire, ascuțindu-i și mai mult chipul prelung. Cât de bine prinsese în Geneză această dilemă nemernicul rămas jos! Ce ar trebui oamenii să aleagă, binecuvântarea neștiinței mielului care țopăie vesel, păscând pe alese florile ce mărginesc drumul către abator, sau groaza oii bătrâne care a trăit suficient de mult pentru a învăța ce înseamnă sunetul cuțitului tras pe gresie?

Scutură violent din cap. Suprafața din obsidian îi copie mișcările, făcându-l parte din monstru. Vorbele unui gânditor pământean îi răsunară de partea interioară a timpanului: *Când tu privești în abis și abisul privește înapoi în tine*[37]. Timp de o clipă,

37 Citat aparținând filozofului existențialist german Friedrich Nietzsche.

inima încetă să-i bată. Iată-l, prin reprezentantul lui, pe adevăratul monstru oglindindu-și urâțenia în ochiul imitației de dinozaur. Se putea opri aici, nu trebuia să caute răspunsurile mai departe de atât. Ei, artizanii acestei lumi, erau dihania. Ca omenirea să poată avea o șansă în fața clanului Ybir, trebuia ca ei să piară. În lipsa oricăror repercusiuni de natură legală – pe cine să tragi la răspundere, dacă n-a mai rămas nici unul în viață? – reacția proprietarilor de drept putea fi diferită. În loc s-o ia de la cap cu o nouă fermă de dinozauri, puteau să transforme planeta într-un muzeu al evoluției alternative sau în vreo destinație de vacanță. Sau amândouă deodată.

Degetele i se încleștară de mânerul spadei. Și-ar fi dorit ca prada de sub el să fi fost vie, ca vânătoarea să fi avut sens. Rănit de moarte, dinozaurul s-ar fi prăbușit într-o parte, mușcând în gol. Dintr-un adversar redutabil n-ar mai fi rămas decât o carcasă bună de tranșat.

Copleșit de adrenalină, trupul îi explodă de dorință. Trecutul îi asaltă mintea. Casa de pe plajă și Matilde, deschizându-se lui Trinidad ca ea s-o pregătească pentru el. Degete lungi înfiorând carnea, ispitind în drumul lor, luară locul absurdității din metal. Un geamăt îi scăpă printre buze, purtat de o răsuflare prelungă.

Apoi veni groaza. Din exces de zel, Kenan își putea trimite în orice moment oamenii după ele. Și toate acestea numai din cauza lui! Dacă s-ar fi refugiat într-un vârf de munte, cum adesea se gândise s-o facă, destinul celor două femei – da, măcar al lor! – ar fi fost altul. În loc să moară violate, bătute și umilite de oamenii lui Adam, ar fi putut să...

Să piară laolaltă cu toți ceilalți atunci când clanul Ybir își va lua planeta înapoi, își auzi Eber propriile-i gânduri. Maxilarele i se

încordară. *Vinovat dacă te implici, vinovat dacă nu te implici. Vinovat chiar și atunci când eziți dacă să te implici sau nu.* Printre dinți, șuieră un blestem nedeslușit.

Eber răsuci vârful sabiei, căutând spasmul final. Degeaba. Deși străpuns în nexul nervos central, monstrul continua să rămână în picioare. *La fel și grupul.* O cută adâncă îi apăru între ochi, apăsându-i sprâncenele, iar realizarea modului în care greșea îl orbi prin adevărul lui. *Asta era! Chiar dacă aș reuși să-l omor pe Adam, tot n-ar conta. Eu n-aș mai ieși viu de aici, iar ei și-ar pune mai departe în aplicare planul. Pentru că nu doar unul dintre noi este vinovat. Noi toți reprezentăm Fiara. Cumva, trebuie să-l conving pe Adam să strângă grupul laolaltă. Doar așa îi voi putea ucide pe toți,* murmură în sinea lui.

Eber tocmai punea piciorul o vertebră mai jos când o sclipire fugară îi atrase atenția asupra unui pătrat de întuneric decupat într-unul din ziduri. Cu ochii la pândă, pipăi cu mâna înmănușată coastele din oțel, însă fenomenul nu se mai repetă.

Sub impulsul unui gând subit, sări în lateral, agățându-se în ultimul moment de coloana vertebrală a monstrului. De jos, strigătul de surpriză al lui Adam ajunse la el, făcându-l să rânjească. Vânătoarea era, într-adevăr ca înotul. Odată întipărită în tendoane și mușchi, rămânea cu tine pentru totdeauna.

În bezna ce tencuia pereții hrubei, o siluetă nedeslușită îi însoți mișcările.

Eber își aranjă sabia în mână, având grijă să nu se rănească în pumnalul din mâner. Căută cu piciorul următorul punct de sprijin, senzația că este urmărit înfigându-i-se în ceafă ca un cui. *Iată și explicația pentru care Adam s-a întâlnit cu mine în absența gărzilor de corp: existența unui trăgător de elită gata să in-*

tervină în orice moment. Mă mir cum de totuși s-a dat de gol. Luneta ori ceasul de la mână trebuie să-i fi sclipit în lumina vreunui reflector.

Coborî încă vreo câteva vertebre, amânând momentul reîntâlnirii cu Adam. Cu toată ura pe care o resimțea în suflet, trebuia să joace pentru un timp rolul reconvertitului, lucru care îl umplea de scârbă.

Bun, să zicem că ne strângem la un loc. Și după aia? gândi el, abținându-se cu greu să nu ridice capul către ascunzătoarea lunetistului. *Le zic bancul cu juna și gâdele, apoi îi rog să nu se oprească din râs până nu le plesnește vreo arteră? Nu ține. Chiar dacă prin absurd aș reuși să-mi procur o armă, mi-ar fi imposibil să-i elimin pe toți înainte să mă ucidă ei pe mine. Aici nu discutăm despre pământeni subalimentați* – amintirea gloatei agitându-și pumnii, scuipându-i cuvinte de ocară, îi reveni; o concedie cu un gest – *ci despre semenii mei, păstori capabili să se întreacă în fugă cu un leopard alergând în linie dreaptă. O armă, fie ea și o mitralieră, n-ar fi suficientă. Aș avea nevoie de ceva cu efect instantaneu. O grenadă sau mai multe, însă de unde...*

Sinuos, perfid, aproape sâsâind din limba lui despicată, un gând împletit din catarame și sârme colorate îl opri în loc: *O vestă explozivă. Una de tipul celor folosite de teroriștii jihadiști!* Rămase atârnat de trupul monstrului, spânzurând între două coaste. Gura i se alungi într-un rânjet larg. *Ah, ce colosală glumă cosmică ar fi ca eu să mă arunc în aer în numele lui Allah. Ca printr-o simplă apăsare de buton, să-l târăsc după mine în neant pe Atotputernicul autor al Bibliei și al Coranului.*

Eber își reluă coborârea. Memoria, acel loc straniu construit pe principiul vaselor comunicante, într-o parte vin vechi, în cealaltă ghemotoace nedigerate de păr gras, duhnind a bilă și

secreții gastrice, îi scoase la suprafață o discuție veche. Tonul cald al Bătrânului, contrastând cu urâțenia imitației de dinozaur, îi însoți mișcările: *Ascultă-mă, Eber. Va veni o vreme când acești copii abia eliberați din scutece ne vor călca pe urme, cucerind galaxie după galaxie, ducând cunoașterea dincolo de orice limită cunoscută vreodată nouă.*

Vocea Bătrânului scăzuse în intensitate, ochii călătorindu-i departe, depășind aglomerări de praf stelar cu nume complicate, atingând în treacăt nenumăratele sisteme planetare ce formau imperiul Anunnaki.

Știi, continuase el, *presupunând că așa vor sta lucrurile, mi-aș dori să le pot promite semenilor noștri că întâlnirea cu frații lor mai tineri va fi una pașnică, dar tare mi-e teamă că se va întâmpla exact pe dos. Și va fi numai din vina noastră! I-am creat pe oameni pentru a ne atinge scopul nostru fără să ne intereseze ce se va întâmpla cu ei după ce-și vor fi dovedit utilitatea. Vor trebui să treacă multe generații până să se ostoiască ura pe care am cultivat-o în ei.*

Și de ce ar trebui să ne pese de soarta lor? îl întrebase Eber. *De ce nu-i putem lăsa așa?*

Pentru că o înfăptuire încetează să-i mai aparțină creatorului ei de drept de îndată ce actul de creație a luat sfârșit. Din acel moment, numai dezordinii din Univers îi mai stă în putere să decidă ce se va întâmpla cu ea.

Creatorul, nu face și el parte din aceeași dezordine despre care vorbești? murmurase Eber.

Doar el, nu, a zâmbit Bătrânul. *A renunțat la acest drept când și-a luat responsabilitatea de a schimba anarhia în structură, neființa în ființă.*

Vârful sabiei i se agăță de o creastă în metal. Eber se trezi din reverie. *Ce simplu ar fi fost totul dacă nu te-aș fi lăsat să mă convingi*

că viața acestor sălbatici, cum le spuneam uneori, merită o soartă mai bună decât cea pe care le-o hărăzise Adam.

Podeaua se afla încă la mare distanță. Un singur pas greșit și totul putea lua sfârșit, acolo, pe loc. Gata cu întrebările, cu nehotărârea. Ce drept avea el, ca urmărind binele unor brute cu chipuri de lut, să-și ucidă semenii?

Vii? îi răsună în spatele urechii vocea lui Trinidad, umezindu-i lobul urechii cu amintirea răsuflării ei. *S-a lăsat răcoare,* adăugă ea, cuprinzându-i torsul gol cu brațele.

În casa de pe plajă, Eber lăsă din mână cartea. Trinidad surâse, împingându-și pieptul în față. Din cele două puncte fierbinți ce-i apăsau omoplații, Eber realiză că nu purta nimic pe ea.

— Matilde e aici? rosti el, întorcând capul.

Din calzi și drăgăstoși, ochii femeii deveniră două junghere încinse. Mușcă apăsat, strivind carnea moale între dinți. Eber simți că-i dau lacrimile de durere.

— A rămas să înnopteze la părinți. Mama ei nu se simțea tocmai bine, spuse ea, ridicându-se brusc.

Afară, două valuri loviră țărmul într-o succesiune rapidă, alungind lacrimi de sare pe obrajii neregulați ai plajei. Trinidad ocoli prin lateral, oprindu-se în fața lui Eber. Într-adevăr, părul lung până la jumătatea spatelui era singura ei îmbrăcăminte. Întinse brațul.

— Vino, spuse ea încet. Cine știe când te voi mai avea doar pentru mine. Se uită către scările ce duceau la mansardă, hotărându-se cu greu să vorbească:

— Putem să nu facem dragoste – dacă simți că nu ți-aș putea fi doar eu de ajuns – șopti ea, dar aș vrea să mă ții în brațe până adorm.

Glasul îi coborî ca și cum ar fi mărturisit un lucru de rușine:

— Vreau să te am, măcar o noapte, și să fii numai al meu. Ai putea?

Într-un mod neverosimil și brutal, atârnând de trupul dinozaurului din metal, Eber se simți pentru prima dată, într-o foarte lungă perioadă de timp, în siguranță. Mușchii spatelui i se relaxară, pierzându-și o rigiditate veche, adânc îngropată lângă os. Apoi înțelese. Acolo unde Kenan eșuase, Trinidad n-ar fi dat înapoi. Cu ferocitatea femeii îndrăgostite, s-ar fi așezat între el și călău, pregătită să sfâșie cu dinții și cu unghiile pentru bărbatul pe care îl iubea. Ea nu l-ar fi trădat.

Lacrimi mari umplură ochii lui Eber, estompând contururile monstrului din oțel, spălând orice îndoială. Ființe capabile de sentimente atât de profunde n-aveau cum să fie doar niște brute rudimentare, bune doar de pus la jug. Bătrânul avusese dreptate. Păstorilor nu le era permis chiar orice în goana lor de a se întoarce acasă.

Se aplecă înainte, apăsându-și fruntea de fierul ruginit. Câteva vârfuri ascuțite rămase în urma aparatului de sudură îi pătrunseră în carne, tăind până la os. Sângele porni să curgă, încurcându-i-se în sprâncene, înroșindu-i tâmplele și obrazul. Eber se cutremură. Cuțitul măcelarului căuta încă o dată beregata mielului. Vorbele lui Adam, rostite prin vocea lui Kenan, îl izbiră ca un pumn în stomac: *„Martiriul, ca și actoria, nu-i pentru oricine. Îți trebuie un soi de rafinament al suferinței cât și o doză de oportunism. Trebuie să-ți placă să sângerezi în lumina reflectoarelor".*

Stropii de sânge i se prelinseră pe pleoape, obligându-l să închidă ochii. Rinichii i se strânseră, anticipând loviturile soldaților. Cu pumnul, cu piciorul, dar mai ales cu mânerul sa-

biei. *Să se mai aplece o țâră ticălosul, că prea i-e mersul țanțoș!* râseseră ei, împingându-l de la unul la altul. Rândul cununii de spini a venit abia după ce-și udase hainele de durere...

Te putem ascunde. Nu contează cine te vrea, ascunzătorile noastre sunt de negăsit, îi șopti prezența invizibilă a lui Trinidad, îmbrâncind departe nebunia ce dădea să muște din el.

Iubirea pasională a femeii aflate la mii de kilometri depărtare îl înveli încă o dată în mantia ei protectoare. Un suspin îi scutură pieptul, smulgându-i un geamăt prelung. Era bocetul de jale, dar și strigătul de victorie al sclavului care reușea să-și lepede lanțurile, rupând cu unghiile carnea infectată ce crescuse ca o tumoră în jurul lor. Era adevărat, istoria se repeta, însă de data aceasta sacrificiul va fi unul benevol, oferit din dragoste, și nu smuls cu de-a sila. Există în oameni un sâmbure de măreție care într-o zi îi putea propulsa printre stele. Avea să facă tot ce îi stătea lui în putință pentru a le da ocazia să ajungă acolo.

Eber își încrucișă mâinile, strângând spada la piept. Vârful pumnalului din mâner îi ajunse sub bărbie, crestându-i superficial pielea. Un singur bob de sânge, mare cât un grăunte de piper, veni să ostoiască setea oțelului fabricat de partea cealaltă a Universului. Își lipi gleznele una de cealaltă, devenind paralel cu trupul dinozaurului. *În cele din urmă,* șopti el, *există o limită în toate. Sau cel puțin ar trebui să fie.* Închise ochii.

Gradual, ajutat de stăpânirea pe care o avea asupra trupului său la nivel de nerv și fascie musculară – yoginii și maeștrii artelor marțiale s-ar fi recunoscut în gesturile lui – Eber își pierdu controlat echilibrul. Căzu pe spate, din călcâie, ca o vedetă rock abandonându-se în brațele fanilor săi.

Forța gravitației îl preluă, aruncându-l cu capul în jos către podea. Venele gâtului i se umflară, congestionându-i chipul.

— Eber, ai grijă! strigă Adam, înțelegând cu o clipă prea târziu ce se petrece. Degetele îi înșfăcară unitatea de regenerare ce-i atârna la gât, însă realiză inutilitatea gestului. Dacă Eber hotărâse să se sinucidă, nimic nu îl mai putea salva. Lama pumnalului îi va pătrunde adânc în creier, făcând imposibilă readucerea lui la viață.

Podeaua se apropia vertiginos. Patru metri, trei, apoi doi. *Nimic n-o să rămână din el. Praf o să se facă,* bolborosi Adam, cu ochii bulbucați de groază.

La mai puțin de doi metri distanță de sol, brațele lui Eber se desfăcură brusc, făcându-l să semene cu o cruce întoarsă prăbușindu-se din tăriile cerului. *Bietul Petru,* gândi el, *singurul care și-a dat seama de dimensiunea înșelătoriei.* Ochii i se umplură de lacrimi. Betonul cenușiu se afla la mai puțin de un sfert de secundă de fruntea lui. *Și care m-a urât atât de tare încât nici în moarte n-a vrut să-mi semene. A pus să fie crucificat invers, să se lepede până și de amintirea mea.*

Mușchii abdomenului i se încordară, iar odată cu ei, cei ai brațelor și ai picioarelor. Trupul i se îndoi, aducându-i fruntea în contact cu gleznele. Pentru o fracțiune de secundă, Eber păru un liliac rebel care și-a pus în cap să demonstreze că există o viață și deasupra grindei de care stătea atârnat, nu doar dedesubtul ei. Apoi picioarele i se destinseră, revenind în poziția lor normală. Aterizâ pe vârfuri, cu brațele extinse și genunchii flexați. Adam acoperi din trei pași rapizi distanța ce îi separa.

— Frumoasă ieșire! Vreo cascadorie învățată de la prietenii tăi băștinași? intonă el în batjocură, făcând pauze între cuvinte pentru a nu i se observa tremurul din glas. Își trecu degetele

prin barbă, scărpinându-și pielea obrazului cu unghiile. Arăta și se comporta ca un gnom răutăcios pe cale să dea un vânt la o petrecere simandicoasă.

Eber se înclină cu deferență. Mănușa din metal îi proteja mâna stângă, în timp ce sabia îi extindea mâna dreaptă. Părea că face o reverență în fața unui auditoriu nevăzut, culegând aplauzele lor furtunoase.

— Nu, este semnătura familiei mele, zâmbi el. Modul nostru de a încheia luptele de dinozauri, de a onora trecerea în neființă a adversarului printr-un element controlat de pericol personal. Deschise ochii, privirea strălucindu-i violet.

Într-o străfulgerare dintre o bătaie de inimă și cealaltă, Adam realiză că intrase în raza de acțiune a spadei lui Eber. Nici un lunetist, oricât de rapid ar fi fost el, n-ar fi putut interveni la timp. Rămase înlemnit.

— Sau mai puțin controlat, având în vedere câți unchi și veri de-ai mei și-au găsit sfârșitul cu creierii împrăștiați pe podeaua arenei, spuse Eber. Umerii i se pleoștiră, lăsând să se întrevadă tristețea posacă a celui care înțelege că a pierdut partida.

Apucă spada de vârf cu mâna înmănușată, întinzându-i-o lui Adam cu mânerul înainte. Acesta încuviință, acceptând ofranda simbolică.

— Deci? spuse el.

Eber se mulțumi să-l privească cu infinită scârbă. Și-ar fi dorit să-l poată strivi sub călcâi, dar și atunci ar fi șchiopătat până ar fi găsit undeva să se spele.

Adam se schimbă la față de furie. Cu dragă inimă l-ar fi trecut pe nenorocit prin mașina de tocat. Dintotdeauna îi fusese ca un ghimpe în coastă.

— Ni te alături sau nu? scrâșni el. Cu latul spadei i-ar fi scos lui Eber expresia de superioritate de pe mutra aia cu trăsături de curvă. Furia îl sufoca. Auzi la el *„Este semnătura familiei mele. Modul nostru de a încheia luptele de dinozauri".*

Respiră adânc, căutând să se calmeze. Îi dădea mâna nemernicului să se laude. Obârșia aristocratică îi dăduse un start în viață la care alții putuseră doar să viseze.

— Da, însă voi avea nevoie de garanții precum că – începu Eber, dar nu apucă să-și ducă ideea până la capăt.

— Încetează! Acum, pe loc! mugi Adam. Nu mă interesează ce garanții ai tu nevoie, înțelegi?

Vocea dogită a caraulei-ostaș își făcu din nou apariția, mirosind a strigăte de ajutor și a pantaloni căzuți în vine:

— Bagă la cap ce îți zic, pentru că n-am s-o fac decât o singură dată. Dacă în clipa asta am chef să le dau pe boarfele tale drept desert la vreo pușcărie din lumea a treia sau la vreun azil de nebuni, asta voi face, iar tu nu vei avea nimic de spus.

Ridică mâna în aer, interzicându-i lui Eber să-l întrerupă.

— La fel, dacă mi se scoală – sau dacă mi se culcă, depinde de dispoziția de moment – să nivelez vreun oraș sau vreo țară a băștinașilor, singurul tău drept va fi să iei poziție de drepți, să îți lipești călcâiele unul de celălalt, și să-mi zici să le mai ard una. Clar? Își puse mâinile în șold și susură molatec: Acum ai înțeles ce ai de făcut? Ochii îi aruncau văpăi de nebun.

Eber întoarse capul, evitând respirația urât mirositoare a lui Adam. Câteva cuvinte-pavăză, spuse de oameni în momentele lor de grea încercare, îl bătură pe umăr de undeva din fundul minții:

Doamne, dă-mi puterea să schimb ceea ce poate fi schimbat,

Răbdarea de a accepta ceea ce nu poate fi schimbat,
Și înțelepciunea de-a face diferența între ele.

Iată-i, din nou unul lângă celălalt, pe Dumnezeu-Tatăl și pe Fiul, făcând pregătirile pentru Judecata de Apoi. Dacă întâlnirea s-ar fi petrecut în laboratorul de clonare, Sfântul Duh ar fi reîntregit Sfânta Treime. Ce glumă macabră!

— Da, îmi este clar, murmură el.

Adam făcu un pas. Mai puțin de jumătate de braț distanță îi despărțea.

— Mai zi o dată, că n-am auzit! se stropși el, ținându-și mâinile la spate.

Privirea lui Eber se inundă de o pâclă violet. Pumnii i se strânseră, albindu-i crestele oaselor.

— Da, îmi este clar ce am de făcut, repetă el.

— Sigur? presă Adam. Colțurile gurii și mușchii pometilor îi alergau spre creștetul capului, într-o încântare soioasă.

Eber își ridică bărbia, sfidând.

— Foarte sigur, răspunse el.

O clipă domni tăcerea. Apoi Adam vorbi din nou:

— Te văd furios, și, dacă nu mi s-ar rupe cu totul de tine, ți-aș spune că ești în dreptul tău să fii. Însă nu ți-o zic. Din partea mea, poți să dai cu copita și să muști cât vrei zăbala. Atâta timp cât tragi în direcția pe care ți-o indic eu, suntem pe bune. Sper să te ducă suficient de tare mintea încât să înțelegi ce îți zic.

Se priviră în ochi. Adam, savurându-și victoria. Eber, numărând în gând ca să nu dea senzația că vorbește prea repede. Fanfaronada lui Adam încetase să-l mai preocupe din clipa în care se hotărâse de partea cui se află.

— În regulă, spuse el, ajungând la douăzeci. Ce se întâmplă mai departe?

— Prima dată, arestarea Bătrânului, rânji Adam. Imediat ce va fi adus aici, te vei apuca de lucru. Trebuie să ne zică unde se ascund oamenii lui. Abia aștept să-i întâlnesc; de rus am să mă îngrijesc personal.

În spatele ochelarilor, ochii lui Adam deveniră două bucăți de oțel desprinse din carnea monstrului.

— Îndeplinește-ți misiunea și realătură-te grupului ca membru cu drepturi depline. Eșuează și vei pieri laolaltă cu Bătrânul și cu cele două târfe ale tale.

Adam se opri brusc. O idee neguroasă își făcuse loc printre firele încâlcite ale minții lui.

— Crezi că este nevoie să șterg un oraș de pe fața pământului – zise el, ridicând un deget în aer – poate cel în care ai trăit în ultimii ani, pentru a-ți demonstra că nu glumesc?

Eber simți cum se golește de sânge.

— Nu, te rog, n-o face, murmură el. Am să-ți îndeplinesc dorința chiar de ar fi să-i smulg eu însumi Bătrânului vorbele.

Adam lăsă tăcerea să se prelungească, apoi îi înapoie sabia lui Eber.

— Mergi și pune-o de unde ai luat-o, apoi urmează-mă. Mai sunt și alte lucruri despre care vreau să-ți spun înaintea întâlnirii grupului, care, apropo, va avea loc peste câteva ore.

Eber se grăbi să apuce lama spadei. *În regulă,* își zise el, îndreptându-se către suportul din perete, *trebuie să port o discuție cu Kenan. Într-un fel sau altul, știu că îl voi convinge. Este prea îndrăgostit de viață, de lux, ca să moară dând ascultare neghiobiei lui Adam.*

Capitolul 5

În sufrageria casei lui Serghei se lăsase liniștea. Dumnezeu nu exista, o țară întreagă se afla pe urmele lor, iar ei se pregăteau să meargă la somn! Și totuși, cât timp ignorau nenorocirile care li se puneau împotrivă, puteau pretinde că nimic nu s-a schimbat, că totul era ca înainte. Măcar pentru încă o noapte...

Marina deveni brusc interesată de textura podelei. *De data asta, n-am să scot un cuvânt. Să mai vorbească și el primul. Eu m-am săturat de câte ori am făcut-o,* gândi ea, scufundându-se într-o muțenie încăpățânată.

Hm, o idee deloc rea să rămână Serghei jos și să mergem noi la mansardă, se înfioră în sinea lui David. Amintirea atingerii craniului ras al tinerei femei îi arse buzele, făcându-l să vrea mai mult. Ca să pară dezinteresat, își ridică privirea în tavan, încrucișându-și mâinile în spatele cefei.

— Cum ți se pare propunerea rusului? rosti el. Se lăsă pe spate, picior peste picior, cu pieptul ieșit înainte.

Ochii verzi ai Marinei se îngustară, îndesindu-i genele lungi. Dacă privirea ei ar fi fost o piatră, l-ar fi prăvălit pe dobitoc năuc la podea, cu capul spart. Niciodată nu-i semănase mai tare lui Johnny Bravo ca acum.

— Una oarecare, îi răspunse ea abia băgându-l în seamă. Spune-mi că nu se zguduie casa când sforăi, și mă declar de acord.

Văzându-l că se încruntă, Marina nu rezistă să nu-i administreze încă un ghiont:

— Nu mi-o lua în nume de rău. Am rămas cu o sensibilitate de la bunicul din partea mamei. Când se punea tataie pe sforăit, știam cu toții că era gata. Până și cei ce apucaseră să adoarmă se trezeau. Avea un stil absolut propriu, crede-mă, ceva între o bormașină neunsă și un aspirator descentrat.

Îl pieptănă în treacăt cu privirea, insistând la tâmple, unde câteva fire de păr alb lăsau să se înțeleagă că posesorul lor trecuse de treizeci de ani.

— O fi fost din cauza vârstei, mă gândesc. Se strâmbă, mimând un fel de înțelegere plictisit-obosită, gestul farsorului care îți întinde o cârjă de cauciuc doar ca să te vadă cum îți rupi și celălalt picior.

Stai liniștit, că nu ești singur, avu David senzația că îi aude gândurile. *Tuturor bărbaților li se întâmplă la un moment dat. Vine o vreme când până și pe Don Juan încep să-l țină șalele și să uite pe unde și-a pus ochelarii.* Pufni a ceartă, mușchii obrazului jucându-i pe sub piele.

— Nu sforăi niciodată – începu el, dar ochiul pe jumătate închis și expresia de neîncredere de pe chipul Marinei îl făcu să-și reconsidere afirmația: Și chiar dacă o fac...

— Știu, doar zâzâi pe năsuc. Ușurel, elegant, așa cum îi stă bine unei domnișoare, îl întrerupse ea, făcându-i cu ochiul.

Surprins pe picior greșit – pentru că exact asupra caracterului complet inofensiv al sforăitului său intenționase să insiste – David se regăsi incapabil să vină cu vreun răspuns cât de cât inteligent. Mormăi ceva nedeslușit și se ridică în picioare.

Intrarea lui Serghei în cameră salvă situația.

— Uitați, prosoape pentru amândoi, spuse el. Îi întinse unul albastru lui David și unul portocaliu Marinei. Cât despre echipamentul pentru somn, mă tem că oferta nu este tocmai adecvată. Iată, pentru tine, David, o pijama pe care am primit-o cu vreo ocazie de care nu-mi mai amintesc în clipa asta.

Serghei râse, așezând deasupra prosopului ceva cu multe dungi maro și albe.

— Nu-i cine știe ce, adevărat, dar măcar e nepurtată. Cred că o să-ți vină bine.

Într-o sincronizare mult prea suspectă pentru a fi o simplă coincidență, Marina se înecă, tuși de câteva ori, apoi își presă pieptul cu palma. Dacă nu ar fi purtat pe chip expresia serioasă – pioasă chiar! – a camaradului de tranșee care înțelege suferința celui de lângă el, un observator rău intenționat ar fi putut să jure că tânăra abia se abținea să nu izbucnească în râs. Bunicul ei n-ar fi purtat acea pijama. Ar fi dat-o înapoi pe motiv că îl îmbătrânește.

Serghei își continuă netulburat ideea:

— Iar pentru tine, draga mea, oricât am căutat, mă tem că veștile nu sunt încurajatoare. Puse în mâinile Marinei o cămașă bărbătească în carouri, cu încă ceva dedesubt. Este tot ce am găsit, spuse el, evitând s-o privească.

Tânăra îi zâmbi.

— Nu îți face griji, mă descurc. Întotdeauna am făcut-o. Prinse în treacăt degetele rusului, aducându-i un surâs pe chipul ridat de vârstă. Și pentru cât i-ar lua unui fulg să se topească în palmă, expresia de hotărâre care ar fi făcut să dea înapoi un tigru siberian, dispăru din ochii lui Serghei.

Marina întinse mâna, lăsându-se ajutată să se ridice în picioare.

— Aș vrea să merg până la baie, eventual să-mi fac un duș. Se poate?

Serghei încuviință, arătând către holul de la intrare:

— Este exact motivul pentru care v-am dat prosoape. Cum mergi înainte, a doua ușă pe dreapta. Ai înăuntru tot ce îți trebuie, inclusiv un uscător de păr.

— Și un corn englezesc sprijinit de cadă. În caz că te apucă inspirația și vrei să ne cânți ceva, interveni David. Cei doi îl priviră nedumeriți. Păi, da, își desfăcu el brațele, în cazul ei mă gândesc că i-ar fi cam tot atât de util ca și uscătorul de păr.

Marina își adună buzele într-o grimasă cumva apreciativă, fapt care îl făcu pe David să se simtă precum repetentul clasei după ce a rupt cheia în broască, lăsându-i pe toți ceilalți pe dinafară. *Prost ca măru', da' puternic și cu idei fixe,* păreau că spun sprâncenele ei ridicate.

— N-am să stau mult, câteva minute, se adresă ea, în mod evident, doar rusului. O nouă replică acidă îi veni pe buze, apoi renunță; fusese o zi lungă pentru toată lumea. Ieși din cameră, îndreptându-se în direcția indicată de Serghei.

David se așeză înapoi pe scaun.

— Dacă o să dureze „câteva minute" caracteristice sexului frumos, bodogăni el, putem să ne pregătim dinții pentru periajul de dimineață. Cam pe atunci o să ne vină și nouă rândul la baie.

Serghei se îndreptă către bufetul aflat sub televizor.

— Spune-mi, rosti el, cu excepția chinezilor care te-au ajutat să intri în posesia banilor, ai dat de unul singur lovitura sau ai mai colaborat cu altcineva? Scoase două pahare din cristal cu picior, rămânând cu ele în mână.

— Cu nimeni altcineva, îi răspunse aferat David. Mă pricep suficient de bine la astfel de treburi pentru a mă descurca fără vreun ajutor, te asigur.

Serghei așează unul dintre pahare pe masă, urmat apoi de celălalt. Nu se grăbea. Gesturile îi erau cele ale unui jucător de poker care știe că are o mână bună.

— La fel ai aflat și despre submarinele lui Andropov? Ai intrat în baza de date a KGB-ului?

Lui David îi veni să înjure. Pentru a doua oară în aceeași seară se vedea pus în situația de a lăuda serviciile de spionaj rusești.

— Dacă vrei să știi cum au stat lucrurile, află că povestea lor mi-a devenit cunoscută din însemnările scanate aparținând secretarei soției lui Andropov, și nu din cine știe ce cufăr secret al KGB-ului – în tainițele căruia n-am apucat până acum să intru.

Serghei mai întâi zâmbi – îi mersese la inimă nota de frustrare profesională din tonul lui David – apoi se încruntă. Ceva nu se lega.

— Cum se face că n-am auzit și eu despre aceste însemnări?

O stare de jenă-nu-foarte-jenă străbătu chipul lui David, lăsând în urma ei o fărâmă de zâmbet.

— Pentru că acolo unde le-am găsit eu, în secțiunea intitulată „autori necunoscuți și note disparate" a facultății voastre de litere, bănuiesc că nu ajunge chiar multă lume.

— Probabil că nu, încuviință încruntat Serghei. Ceea ce mă face să mă întreb, adăugă el, cum de ai ajuns tu acolo, în condițiile în care știi cam tot atâta rusă câtă am uitat eu. Linia de deasupra nasului i se adânci, accentuându-i severitatea chipului.

— Desigur, asta dacă nu ne-ai dus de nas și în această privință, mârâi el. Ceea ce nu m-ar mira, din câte ajung să te cunosc...

Fu rândul lui David să-și simtă periată mândria de corsar navigând la periferia legii. O laudă venită din partea unui profesionist cu experiența lui Serghei nu putea fi trecută lesne cu vederea. Își dădu cu mâna prin păr, făcându-l să semene cu creasta înfoiată a unui cocoș.

— În perioada aia, zâmbi el, eram praf după Alesia, o tipă din Chișinău venită la studii în București, pe care țineam morțiș s-o impresionez cu abilitățile mele de individ căruia nu-i stă nimic în cale. Și cum cactusul comandat din Mexic sau călătoria cu balonul cu care am încercat în mai multe ocazii s-o tentez, nu au dat vreun rezultat, mi-a venit ideea să răscolesc în arhivele voastre în căutarea vreunui text rar pentru a i-l face cadou – nu știu din ce motiv, îmi amintesc că făcusem o obsesie pentru Pușkin – în speranța că mă va baga în seamă mai mult decât o făcea. Ceea ce, așa cum probabil bănuiești, nu s-a întâmplat; am rămas cu buza umflată.

Serghei își perie gânditor barba. O parte dintre întrebările care nu-i dăduseră pace începeau să-și găsească răspunsuri.

— Iar motivul pentru care nimeni n-a mai aflat de existența acestor însemnări – care bănuiesc că au fost transferate în format digital la grămadă, fără ca vreun operator uman să se uite vreodată pe ele – s-a datorat intervenției tale directe, nu-i așa? Le-ai șters din sistem înainte că altcineva să le mai vadă.

David aprobă în tăcere. În forul său, se simțea rușinat. Smulsese o bucată din istoria unui popor, făcând-o uitată. Între el și jefuitorii siturilor istorice, creaturi abjecte și mercantile, nu exista, practic, nicio diferență.

Într-un târziu, își drese vocea.

— Știi, murmură el, alegându-și cuvintele, abia în clipa când l-am văzut pe Ilia întorcându-se după prima noastră discuție, alb la față și amestecând engleza cu rusa, am realizat că am dat peste ceva cu adevărat important.

Serghei își desfăcu brațele a neputință. Ca un secret de o asemenea magnitudine să ajungă într-o arhivă publică, i se părea de neconceput. Să fi avut Andropov idee cine mai era la curent cu asul lui din mânecă, ar fi murit de atac de inimă cu mult timp înainte s-o facă de insuficiență renală.

— Spui bine. Ceva important, într-adevăr. Până să scoți tu povestea de la naftalină, doar câțiva oameni în lume mai erau la curent cu ea, nici unul dintre ei neștiind exact cum ar trebui să procedăm: să ne păstrăm incredibilul avantaj tactic pe care îl moștenisem sau să rechemăm submarinele acasă, eliminând astfel o amenințare la adresa stabilității mondiale, una care n-ar fi trebuit să existe vreodată.

Arătă în spate, către televizor:

— Era, dacă vrei, ca într-unul dintre acele filme când un cetățean cinstit – dar lacom! – găsește banii mafioților și decide să îi păstreze. Cât timp nu îl prind, e în regulă. Își cumpără mașini de lux, face cadouri scumpe în stânga și în dreapta, dar să-l păzească sfântul de clipa în care băieții răi își dau seama cine le-a plimbat bănetul...

David profită de momentul de pauză ivit. La rândul lui, avea câteva aspecte să-și clarifice.

— Spune-mi, te rog, cum este posibil ca un echipaj să trăiască atâția ani pe fundul oceanului fără să urce, măcar o singură dată, la suprafață? Înțeleg, oxigenul și-l procură prin

hidroliză din ocean, apa de băut, la fel, prin desalinizare, însă nu înțeleg cum fac cu mâncarea...

— Economie, plancton, ciuperci și alge, îl întrerupse Serghei.

— Poftim?

— Le „pescuiesc" sau le cresc, după caz. Printr-un sistem de filtrare, separă planctonul din apa oceanului, pe care, așa cum ai zis, o desalinizează, obținând apă potabilă. În plus, dispun de camere special amenajate în care cresc alge și ciuperci – dar nu în ultimul rând, echipajul doarme în cea mai mare parte a timpului. Pe durata unui an, nimeni nu stă treaz mai mult de patru luni.

— Doar atât? privi David lung. Cine sunt acești oameni și cum de-au acceptat ei să facă un asemenea sacrificiu?

Pe chipul lui Serghei trecu o umbră. Fusese o vreme când ar fi dat orice să fi făcut parte dintr-o astfel de misiune.

— Tineri ofițeri, spuse el, băieți și fete, a căror convingere onestă a fost că reprezintă ultimul bastion de apărare împotriva hoardelor imperialiste. Idealiști care și-au petrecut viața în niște coșciuge subacvatice, complet rupți de realitate. Pentru ei, ne aflăm încă în plin război rece. Din clipa în care oceanul s-a închis deasupra lor, timpul a încetat să mai curgă, blocându-i într-un etern „azi" plin de ură și resentimente. Se trezesc din somnul indus chimic, ingurgitează o mâncare cu aspect de vomă și vorbesc pe mutește pentru a nu fi detectați de sonarele americane. Cu greu poți numi viață un asemenea trai.

Își privi degetele.

— Și în tot acest timp – glasul aproape i se stinse – stau la pândă, pregătiți să-și ducă la bun sfârșit misiunea.

David tresări. Imaginea unor siluete fantomatice, înotând în niște uniforme prea mari pentru trupurile subțiate de prea

mult somn și lipsa activității, îl făceau să se simtă inconfortabil.

— Spune-mi că există un sistem de siguranță în toată povestea asta. Bătu în masă ca de piază rea. Că n-ați lăsat planeta în seama intuiției de moment a maiorului Popîșkin sau a sergentului Natașa, unul supărat că nu mai e hârtie la budă, iar celălalt că a găsit stropi pe colac.

Serghei oftă. Deși îi înțelegea teama și oroarea, bătaia de joc a lui David îi cădea rău. Prin intermediul dosarului ultrasecret la care avusese acces după ce românul îi contactase, ajunsese să-i cunoască pe fiecare din membrii echipajelor-martir. Când închidea ochii, le putea vedea chipurile.

— Da, există, spuse el încet. Cei aflați la bord nu pot face nici o mișcare fără aprobarea celor de acasă, indiferent dacă este vorba despre lansarea rachetelor sau simpla ridicare la suprafață. Pentru a evita orice încercare de insubordonare sau de abandon, constructorii au dotat fiecare submersibil cu un sistem de siguranță. Ajunge ca echipamentele de ascultare să recepționeze un mesaj anume, pentru ca o neurotoxină să fie eliberată în traiectele de ventilație, moartea survenind în câteva secunde.

Pe chipul lui David se așternu nedumerirea.

— Ce mesaj? Și de unde aprobarea celor de acasă? Nu mai înțeleg nimic. Parcă era vorba despre o tăcere completă...

Serghei închise ochii. Părea că ziua nu se va mai încheia vreodată.

— Comunicare uni-direcțională prin unde radio de foarte joasă frecvență, rosti el plat. Ai auzit de ea?

David privi fără chef într-o parte. Încă o rundă pierdută în fața rusului pe terenul culturii generale.

— Nu, spuse el.

Serghei încuviință. David regretă în sinea lui că nu știa să înjure în rusă. Cu mare plăcere i-ar fi trântit încliftatului o birjărească pe limba lui, așa, ca să-i mai șteargă ceva din superioritatea atotștiutoare de pe mutră.

— A fost dezvoltată tocmai pentru a comunica cu submarinele aflate la mare adâncime, spuse Serghei. Sunt dispozitive extrem de complicate, necesitând existența unor mari porțiuni de teren special pregătit. Iar când spun mari, zic uriașe. Dacă îmi aduc bine aminte, antena noastră din Murmansk ocupă ea singură peste șaizeci de kilometri în linie dreaptă. Până în clipa de față, doar noi, americanii și – ține-te bine, indienii – am construit asemenea dispozitive. Englezii au încercat și ei, dar au renunțat pe parcurs. Prea scump și prea complicat. Ca să îți faci o idee, echipamentele noastre operează în banda de 82 de hertzi, ceea ce face ca lungimea de undă să fie în jur de vreo trei mii de kilometri, adică mai bine de un sfert din diametrul Pământului. Cu o astfel de antenă, poți transmite oriunde în lume.

David nu se lăsă. Simțea nevoia să îi întoarcă rusului bobârnacul primit.

— Ziceai mai devreme despre sistemul de siguranță de la bordul submersibilelor. Crede-mă, dacă am învățat ceva din experiență, a fost că nu există încuietoare impenetrabilă. Orice sistem de protecție, lacăt cu cheie sau cifru de calculator, poate fi spart dacă ai suficient timp la dispoziție.

Serghei își înfrână gestul de oboseală. Tinerețea și absolutismele ei. Negrul nu este suficient să fie negru; trebuie să fie negru-negru. La fel și albul-alb.

— Nu chiar, spuse el. Pe lângă timp îți mai trebuie și uneltele necesare. Ciocane, dălți sau explozibil în cazul lacătelor cu cheie. Computere rapide și programe performante pentru cifrurile electronice. Privirea i se pierdu dincolo de pereții încăperii. Mă gândesc adeseori la sacrificiul acestor oameni, murmură el. Fără să-i oblige nimeni, s-au lăsat închiși sub ape, deși știau că șansele de a se reîntoarce la o viață normală erau practic nule. Fie mureau la post, de bătrânețe sau de vreo boală, fie se întorceau într-o lume devastată de armele nucleare.

— Dacă totul este automatizat, așa cum zici, echipajul neputând nici măcar să dea un vânt fără aprobarea ștabilor de la Kremlin, atunci, de ce le-au mai trimis cu oameni la bord? Nu puteau fără? presă David.

— Ar fi făcut-o, dacă ar fi putut, însă tehnologia de atunci nu le-a permis. A fost nevoie de echipaje umane pentru a duce submarinele la destinație, cât și pentru menținerea lor în stare de funcționare după plasarea în dispozitiv.

Tăcură. Aerul îmbibat de secrete apăsa greu, îndemnând la solitudine. Ce ar mai fi rămas de spus? Poate o rugăciune, dar către cine s-o înalți, către Anunnaki Tatăl? Ar fi fost inutil. Tipul își avea propriile lui probleme, n-avea timp să mai asculte și păsurile altora.

Din baie se auzi uscătorul de păr. Amândoi bărbații tresăriră. Unul zâmbi cu crețuri în colțurile ochilor; o femeie frumoasă găsește întotdeauna o cale pentru a rămâne astfel. Celălalt se încruntă, neînțelegând ce se întâmplă.

☆ ☆ ☆

Marina simți vibrând podeaua camerei de baie. Stomacul i se strânse. La adăpostul nopții, teroarea în forma ei instituționalizată lua cu asalt străzile, trimițându-și emisarii blindați să vestească sfârșitul unei ere.

Îi veni să înjure. Într-o mână își ținea lenjeria intimă, cu cealaltă manevra uscătorul de păr, suflând aer cald asupra ei. Gura i se strânse într-o linie furioasă. Cu greu și-ar fi putut găsi o activitate mai neadecvată situației în care se aflau. Orașul gâfâia sub incidența legii marțiale, iar pe ea o preocupa în ce o să doarmă.

De ciudă, bătu cu piciorul în podea. Țara era în flăcări, iar baba se pieptăna. Cu breton! Și măcar de ar fi avut ce să pieptene...

Apăsă butonul aparatului suficient de tare cât să-l rupă. Plasticul gemu, urcând temperatura aerului cu o treaptă.

Da, o preocupa în ce avea să doarmă. Ce dacă venea sfârșitul lumii?! Avea să rămână femeie din vârful unghiilor vopsite în carmin și până în creștetul craniului ras. Își va păstra respectul de sine indiferent de circumstanțele momentului.

Se uită sfidător peste umăr. Atârnați de suportul pentru prosoape, acolo unde îi aruncase de cum îi văzuse, o pereche de chiloți bărbătești spânzurau neatinși. Decât să poarte o asemenea oroare, preferase să și-i spele pe ai ei în chiuvetă.

Mai agită de câteva ori uscătorul de păr, apoi îl opri. Terminase cu el. Ar fi putut proceda la fel și cu sutienul, dar decisese că nu este cazul. Cămașa oferită de Serghei și conformația nu foarte împlinită a pieptului ei aveau să-i asigure o ținută decentă chiar și așa.

Rămase ochi în ochi cu femeia din oglindă. Preț de o frântură de secundă, avu impresia că vede întreaga planetă, îm-

preună cu opt miliarde de suflete – tineri și bătrâni, habotnici și libertini – apăsând pe umerii ei. O rugă către zeul inexistent se născu în ea, dar muri înainte să se cristalizeze în cuvinte.

Cât de ușor trebuie să vă vină vouă, îi reproșase odată Bătrânului. *Descifrând taina vieții și a morții, ați transformat Universul în propriul vostru teren de joacă. Viața v-o petreceți înconjurați de lucruri pline de sens, nu ca noi, nevolnicii, apăsați de spectrul unei existențe de dincolo de moarte. Nu vă ardeți semenii pe rug pentru a face fericit un zeu inventat și nici nu vă legați de piept batoane de dinamită în numele unuia la fel de fals ca cel dintâi. Nu vă certați ca chiorii care dintre paiațe este cea adevărată: cea cu heruvimii bucălați zdrăngănind din harpă sau cea cu haremul plin de fecioare? Dacă vă invidiez pentru ceva, să știi că pentru această certitudine punctuală a voastră o fac.*

Din contră – surâsese Bătrânul – *strict din acest punct de vedere, voi sunteți cei norocoși: nu aveți nici un dubiu cine vă sunt părinții. Ca specie, vă puteți trasa istoria din momentul zero, de la prima apăsare de buton a lui Adam, și până în clipa de față.* Zâmbetul îi pierise de pe chip, lăsând loc unei expresii visătoare. *Nu însă același lucru îl putem spune și noi. Deși istoria oficială a imperiului plasează lumea de origine a înaintașilor noștri într-o galaxie îndepărtată – una delimitată de cinci quasari formând vârfurile unei pentagrame – chiar și după atâta amar de timp, încă n-am găsit-o. Când am plecat, existau printre semenii mei voci care afirmau despre această lume de început – despre care ei spuneau că „a existat cu mult timp înainte ca ea să fie" – că ar fi opera unei ființe superioare al cărei sălaș s-ar afla undeva în zona de negură ce se întinde dincolo de marginea Universului.*

Marina oftă amintirii. Întocmai ca și oglinzii aburite în care se privea, realității înconjurătoare îi lipsea claritatea; nimic nu

era ceea ce părea a fi. Un boboc de trandafir putea reprezenta începutul unei iubiri furtunoase, însă, la fel de bine, îl puteai regăsi într-o linguriță de dulceață sau parte dintr-o jerbă funerară.

Se uită la blugii aruncați pe podea, pe buze așternându-i-se o expresie de dispreț amar. Oricât de tare i-ar fi displăcut să îmbrace la loc niște haine îmbibate de mirosul fricii, trebuia s-o facă. Să-l aștepte pe David în dormitor, doar în cămașă și lenjerie, ar fi constituit fără nici o îndoială o invitație la sex, una pe care nu intenționa s-o facă. Nu era genul de femeie care să depărteze genunchii de la prima întâlnire.

Un gând precum o tuse discretă întrerupând discursul unui politician, o făcu atentă în sinea ei: *Oare chiar așa să stea lucrurile? Pe cuvânt de cercetaș?*

Obrajii îi luară foc. Amintirea lui Mike, inginerul cu umeri largi și statură pe măsură, în patul căruia se trezise fără să știe unde se află – fusese o noapte nebună, îmbibată în alcool – ținu s-o contrazică. Conform evidențelor, părea că nu există nici un lanț, și nici un lacăt, care să-i țină picioarele lipite, chiar și la prima întâlnire.

Îmbrăcă furioasă cămașa bărbătească, înșirând înjurături și blesteme colorate. Cine săpase în oameni aceste nevoi oarbe? Pe cine trebuia să ia la pumni pentru arsura de anticipație pe care o simțea în carnea șoldurilor ei tânjind după palmele lui David? Pe tata Adam sau pe unchiul Eber?

Își încheie blugii și ieși în picioarele goale din baie, trântind ușa în urma ei.

☆ ☆ ☆

— S-a întâmplat ceva? îi ieși Serghei în întâmpinare. Din mers, mătură cu ochi alerți holul, mâna pipăind crosa pistolului.

Da, s-a întâmplat! Sunt o femelă în călduri care abia așteaptă să schelălăie sub îndreptățita învârtoșare a masculului desemnat, dădu Marina să-i strige în față, apoi educația preluă controlul, coborându-i vocea la nivelul unei șoapte.

— Nimic, surâse ea stingher. Am crezut că ușa se închide mai greu decât a făcut-o, atâta tot. Rămase cu privirea în podea, neștiind cum să continue.

— Mergi sus, interveni Serghei, sesizându-i stânjeneala. Găsești acolo tot ce îți trebuie. O să vină și David imediat.

Da, de parcă această veste ar trebui să mă bucure. Păcat că pe lângă chiloții ăia cu pișoar n-ai găsit și o trusă de farduri. Aș fi avut posibilitatea să-l aștept cum se cuvine pe nenorocit! blestemă Marina în gând.

Gândurile îi coborâră către buze, pregătindu-se să se transforme în cuvinte: *Știi ceva? M-am gândit mai bine. Mergeți voi doi la mansardă să dormiți. Rămân eu jos.* În loc de asta, se auzi spunând:

— Pot să mai rămân puțin cu tine? Adăugă în grabă, neînțelegând de ce o face și urându-se pentru tonul poticnit-rușinat al glasului:

— N-aș vrea să rămân de una singură...

Serghei îi făcu loc să intre în cameră cu aceeași iuțeală cu care îi râdea de fiecare dată în nas vârstei înaintate.

— Normal că poți, îi spuse el. Arătă către pătura rămasă pe canapea:

— Ia și te învelește. Să nu răcești.

Serghei simți cum i se strânge sufletul. Timp de o clipă, avu impresia că se uită la o variantă mai tânără a Nataliei. Trebui să clipească de câteva ori pentru a se dezmetici.

— Ești încinsă din baie..., adăugă el. Glasul îi sună aerian, fără substanță.

Marina dădu curs invitației, ocolindu-l pe David pe cât de departe îi permitea mobila din încăpere. Serghei zâmbi. Nu avea să fie o noapte simplă pentru spărgătorul de computere.

— Mergi tu acum, îi spuse el lui David. Aș vrea să rămân ultimul. Sesiză nemulțumirea de pe chipul tânărului – clar nu-i plăcea să i se spună ce să facă – și adăugă din complezență:

— Dacă nu te deranjează, desigur.

David rămase în mijlocul încăperii, ignorând ce se petrecea în jurul lui.

— Știți, ridică el un deget în aer, ce se întâmplă afară îmi aduce aminte de unul din bancurile preferate ale unchiului Gore. Cică într-o dimineață se trezește Alioșa și vede pe fereastră tancuri americane pe străzile Moscovei. Iese afară, strigând în gura mare: Freedom! Freedom! Și cum alerga el așa, nebun de fericire, se deschide capacul unui tanc și iese un soldat: Niet freedom. Halloween!

La fel precum avocaților sau doctorilor le sunt cunoscute mai toate glumele meseriei lor, la fel se întâmpla și cu Serghei. Că era vorba de URSS, de Armata Roșie sau de bancurile cu Lenin, credea că le auzise pe toate. Nu însă și pe acesta.

— Mda, ar fi fost ceva, mormăi el, străduindu-se să rămână serios. Chiar și după atâta timp, nu-i venea la îndemână să-și bată joc de simbolurile în care crezuse. Și totuși, în secunda următoare, i se alătură lui David, râzând în hohote.

— Ar fi fost o idee, să știi, se lovi el cu palma peste picior. Să-i fi venit lui Hrușciov, pun pariu că ar fi pus-o neîntârziat în aplicare. Fie și numai ca să-l vadă pe simandicosul de Kennedy – sau pe șnapanul de Nixon – că se înverzește de furie.

Murmură pentru sine însuși:

— Da, ar fi fost într-adevăr o idee năstrușnică...

— Cât despre împărțirea la somn, îl ignoră David fără menajamente, stai liniștită; eu și pijamaua mea vom merge să dormim în bucătărie. Am văzut acolo niște scaune, o minunăție. Să tot tragi două unul lângă altul și să te întinzi pe ele. Arătă către cuvertura în care se înfofolise Marina:

— Dacă te poți despărți de pătura aia, zic mulțam și să ne vedem sănătoși mâine de dimineață.

Fără să aștepte vreun răspuns, ieși în hol, îndreptându-se către baie. În sufragerie se lăsă tăcerea.

— Cred că am să mă duc și eu să mă culc, spuse Marina într-un târziu.

Se descotorosi de pătură, ridicându-se în picioare. Podeaua rece îi arse tălpile, sporindu-i și mai mult starea de iritare. David n-avea decât să doarmă pe două scaune în bucătărie, dacă așa voia! Întemniță în spatele dinților o înjurătură și se îndreptă către scara ce ducea la etaj.

— Cam atât pentru azi. Ne vedem mâine dimineață, spuse ea. Pradă unui impuls de moment, se opri în dreptul lui Serghei. Îl îmbrățișă, lipindu-se de pieptul lui.

— Mulțumesc că nu ne-ai dat pe mâna oamenilor lui Adam, șopti ea. Ne-ai salvat viața, mie și – rusul avu impresia că aude continuarea nerostită: *tăntălăului ăluia din baie* – lui David.

Adăugă repede, îndesând cuvintele unele peste altele:

— Nu-i el cel mai neprihănit tip din lume, dar nici cel mai rău. Sunt alții și mai și...

În respirația lui Serghei se strecură un zâmbet. Marina își simți obrajii înfierbântându-i-se, dar, cu toate acestea băgă bărbia în piept și continuă îndârjită:

— Nu-i găsesc scuze – furtul e furt indiferent dacă e vorba de un miliard de dolari sau doar de o găină șchioapă – însă cei pe care i-a tâlhărit au fost niște hoți la fel de mari ca și el. Îți spun pentru că am văzut lista activelor tranzacționate de virusul lui: cazinouri, producători de armament, companii specializate în plasarea de mercenari și tot așa.

Serghei zâmbi. O cuprinse cu brațele pe tânără, așteptând-o să continue. Secundele treceau la pas, trăgând mărgele de armistițiu pe abacul timpului.

— Cum spuneam, zise ea într-un târziu, cam atât pe ziua de azi. E timpul să dormim. Înaintă până în cadrul ușii, apoi se întoarse către Serghei:

— Crezi că ar fi posibil să nu ne trezim cu noaptea în cap? Dacă mâine au să ne prindă, mi-aș dori să nu fiu obosită frântă în cea din urmă zi a mea. Cică ar dăuna la ten. Faci riduri...

Serghei încuviință fără să ezite. Oricât de mult și-ar fi dorit el să părăsească mai repede casa, știa că înainte de orice trebuia să se odihnească. Pe câmpul de luptă, greșelile soldaților obosiți se măsoară în viețile camarazilor lor.

— La același lucru mă gândeam și eu, spuse el. Între noi fie vorba, nici mie nu mi-ar strica câteva ore de somn în plus.

Pe jumătate ieșită din cameră, Marina rămase cu privirea agățată de televizorul închis.

— Ciudată senzație îți dă o chestie ca asta, murmură ea. Te transformă într-un proscris. Îți dă senzația că până și pereții au ochi, că din clipă în clipă cineva te va arăta cu degetul, chiar și atunci când ești singură, fără nimeni în jur.

Serghei își reprimă un gest de neputință. Pe tabla de șah a intereselor oculte, pionii erau primii sacrificați. La fel și nebunii care schimbă pe neașteptate tabăra.

— Să nu-ți fie teamă pentru familia ta, spuse el pe un ton răgușit care s-ar fi dorit încurajator. Cât timp nu încerci să iei legătura cu ei, vor fi în siguranță.

Expresia gânditoare de pe chipul Marinei fu înlocuită de un rânjet întunecat.

— Știi, dacă ar exista o oarecare șansă ca oamenii lui Adam să-l împuște pe tata din cauza mea, mai că aș lua legătura cu ei. Nu te uita așa la mine, mușcă vocea ei. Serghei tresări. Habar n-ai cum s-au petrecut lucrurile! Dacă în urmă cu șaptesprezece ani tatăl meu, acest individ despre siguranța căruia se presupune că ar trebui să-mi pese, n-ar fi insistat ca mama să-l însoțească într-un tur de cartier pe motocicletă – deși afară plouase și nici unul dintre ei nu purta cască – n-aș fi ajuns să învăț cum se folosește un tampon absorbant citind prospectul. Aș fi crescut cu ambii părinți în viață, nu cu unul în groapă, iar cu celălalt înecându-și vinovăția în nesfârșite butoaie de alcool.

Ca un buchet alcătuit din tot atâtea flori veștede, cât și proaspete, mii de amintiri o năpădiră. Se văzu încă o dată îmbrăcată în pijamaua cu ursuleți, încălecând pe umerii tatălui ei pentru a pune steluța în vârful bradului de Crăciun. Apoi cadrul se schimbă. Mirosul de brad fu înlocuit de atmosfera apăsătoare a unei capele neaerisite. *Mâncați cu grijă. Să nu ne fi scăpat ceva coji de nucă în colivă,* se auzi ea spunând, străduindu-se cu disperare să imite tonul de gazdă perfectă al mamei ei.

Se uită la sticla de vodcă, la paharul gol, apoi renunță. Băuse deja prea mult pentru o singură seară.

— Noapte bună, rosti ea abia auzit, privind fără să vadă pe unde călca. Să ne auzim mâine dimineață cu bine.

Urcă treptele și dispăru în camera de la etaj.

De afară veni larma înfundată a unor glasuri. Serghei tresări. Reflexele luptătorului antrenat preluară controlul, pompându-i sânge în trup și calmându-i mintea totodată. Păși neauzit către fereastră, stingând în drum lumina. Dacă n-ar fi existat cele câteva raze provenind de la iluminatul public, nimic nu l-ar fi dat de gol pe bărbatul aflat la pândă.

În stradă agitația era în toi. Șoferii își curățau grăbiți mașinile, împrăștiind zăpada la întâmplare. Pe trotuar, claie peste grămadă, zăceau valize și geamantane de tot felul. Serghei întredeschise geamul. Aerul rece pătrunse în cameră, aducând odată cu el vocile celor de afară:

— Încotro? spuse unul dintre șoferi, adresându-i-se unui bărbat care muncea de zor să deszăpezească o mașină luxoasă, un Mercedes negru cu aspect de rechin.

— În Craiova, la părinții mei, răspunse fără să se uite cel interpelat. Deschise portbagajul și aruncă înăuntru o valiză de mici dimensiuni, de genul celor admise în avion.

— Eu spre Focșani. La socri, nu se lăsă mai prejos cel dintâi, un bărbat îndesat, îmbrăcat într-o haină din piele și căciulă din blană de oaie. Crezi că au să ne lase să ieșim din oraș? spuse el după o scurtă ezitare.

Proprietarul Mercedes-ului puse deoparte lopata. Bucata de stradă pe care o degajase îi permitea acum să iasă.

— Dacă mă întrebi pe mine, nu. N-au să ne lase, zise el. Se îndreptă de șale, arătând către bulevardul unde ceva mai devreme trecuseră tancurile. Ce se întâmplă nu-i o joacă. I-ai auzit ce au spus: „o amenințare la adresa stabilității mondiale". Nu zonale, nu balcanice sau europene. Își ridică brațele în aer, invocând cerul: MON-DI-A-LE!

Deschise portiera, pregătindu-se să urce.

— În condițiile astea, reluă el, aflându-se deja cu un picior în mașină, fii convins că nu vor fi mulți cei care vor apuca să plece. Majoritatea vor proceda întocmai ca dumneata: se vor urca în mașină și se vor îndrepta către ieșirile din oraș, sperând că vor fi lăsați să treacă. Alții, crezându-se mai deștepți decât autoritățile, vor încerca să forțeze încercuirea și o vor lua peste câmp, prin grădinile oamenilor ce locuiesc la periferie. Aceștia vor muri primii. Împușcați de lunetiști, mitraliați din elicoptere sau vânați cu rachete de dronele computerizate. Nu va scăpa unul, te asigur. Singurii care vor reuși să iasă teferi din oraș vor fi cei care se vor mișca repede și care vor ști să se folosească de automatismele sociale: gunoiul se duce la groapă, răniții la spital, morții la cimitir... – *iar infractorii la pușcărie,* continuă în sinea lui.

— Și mă rog, de ce nu ne-ar lăsa s-o facem, pe noi ăștia de vrem să plecăm corect? mormăi cu jumătate de gură bondocul. Arătă peste umăr la o femeie și doi copii care îl așteptau zgribuliți pe trotuar. Că doar n-a apărut poza nici unuia dintre noi la teveu lângă cea a teroriștilor.

Proprietarul mașinii luxoase își scoase pardesiul, rămânând într-un sacou elegant. Își puse haina pe bancheta din spate, asigurându-se discret că banii se aflau la locul lor în buzunarul de la piept. Un plic cu șaizeci de mii de euro în bancnote mari și mici, fondul lui de urgență pentru situații neprevăzute. Situații ca aceasta.

Ceasul de la mână arăta că era deja târziu. Trebuia să ajungă cât mai degrabă la una dintre secțiile de poliție unde avea prieteni, oameni care îi erau îndatorați. La rugămintea lui expresă,

i se va întocmi dosar penal, unul care să conțină suficiente lipsuri încât să nu fie bun de nimic, apoi va fi transportat la Jilava. Acolo, înainte de încarcerarea preventivă, greșeala va fi descoperită, iar el va fi pus în libertate. Se va urca la volanul mașinii care îl va aștepta și va conduce dintr-o singură bucată până în Cluj. Noaptea și-o va petrece într-o pensiune discretă, urmând ca a doua zi dimineață să zboare la Barcelona, iar de acolo, către Antilele Olandeze. Zâmbi. Dintotdeauna lucrurile stătuseră așa. Băieții descurcăreți erau croiți să se descurce acolo unde prostimea dădea greș.

— Pentru că trei milioane de prostovani suntem vinovați de colaborare cu teroriștii până la proba contrarie, de aia, se strâmbă el, închizând portiera. Demară încet de la bordură, accelerând progresiv în lungul străzii.

Bărbatul cu căciulă se sprijini în lopată, privind când la familia lui, când la bulevard. Amintirea vehiculelor blindate era încă acolo. Cuvintele șmecherului îi puseseră un sloi de gheață la inimă.

— Gata, că s-a schimbat modificarea, rosti el tare, făcându-le semn soției și copiilor să-l urmeze. Toată lumea înapoi în casă. O să mergem altă dată să-l vedem pe tataie Nicu. Să se mai liniștească o țâră lucrurile...

Serghei închise fereastra. Șoferul Mercedes-ului avea dreptate. Părăsirea orașului pe căi normale devenise imposibilă. Trebuia să găsească altceva.

— Te-ai culcat? sosi șoptită vocea lui David.

— Nu, oftă Serghei. Lăsă perdeaua să cadă. Aprinde, te rog, lumina, spuse el.

David acționă întrerupătorul din perete. Zidurile își reluară consistența, delimitând spațiul încăperii.

— Știi, începu el, cu atâtea secrete împărtășite din toate direcțiile, n-am apucat să-ți mulțumesc că ne-ai scos din ambasadă. Nu spun că înțeleg de ce ai făcut-o, dar asta nu scade în vreun fel valoarea gestului tău. Fără tine, la ora asta, aș fi fost plin de drogul adevărului, explicând cu lux de amănunte poziția în care m-a ținut mama la sân. Asta dacă nu mă băteau până mă căpiau, desigur.

Se opri un moment, căutând ochii lui Serghei. Când îi găsi, rosti apăsat:

— Sunt conștient că și eu și Marina îți datorăm viața. Te asigur că n-am să uit vreodată acest lucru.

Serghei surâse. Îi era cunoscută transformarea prin care trecea David. O văzuse în timpul pregătirilor alături de unitatea specială din care făcuse parte, apoi pe teatrele de luptă din Afganistan. Exista ceva tulburător în privirea tânărului, promisiunea unei loialități izvorâtă din recunoștința cea mai profundă. Fără să-și vorbească, cei doi bărbați își strânseră mâinile, pecetluind un pact sacru: nici unul nu avea să-l lase, vreodată, pe celălalt în urmă.

În același timp, priviră amândoi în direcția scărilor. Încheieturile degetelor li se albiră, strânsoarea accentuându-se până la limita durerii. Gândul nerostit trecu de la unul la celălalt, săpându-le trăsăturile în piatră: împreună aveau s-o protejeze pe Marina, indiferent dacă acest lucru avea să-i coste viața.

Primul vorbi Serghei.

— Depinde cine te prindea. Unii sau ceilalți, mormăi el în barbă. Glasul îi sună posac, parcă cerându-și scuze pentru momentul de intimitate de mai devreme.

— Ai dreptate, spuse David, părând la fel de încurcat de sentimentul de „acasă" pe care i-l dăduse strângerea de mână

a lui Serghei. Cum îmi era norocul, chimicalele americane sau pumnii și cleștele din fier cinstit al rușilor, încercă el o grimasă cu pretenție de râs.

Serghei îl privi chiorâș, mulțumindu-se să tacă. David luă pătura de pe canapea, încercându-i textura cu palma.

— Știi, n-am mai dormit pe scaune din timpul facultății, rânji el, arborând bucuria unui mirean împlinit la trup pregătindu-se de postul Crăciunului. O să fie amuzant.

Chipul rusului se întunecă. Își scoase sacoul și îl puse pe marginea canapelei. Îmbrăcat în cămașă albă, cu tocul de umăr traversându-i pieptul, Serghei părea arhetipul reprezentantului legii luptând împotriva crimei organizate.

— Mergi și dormiți împreună. N-are sens să te chinui în bucătărie, spuse el.

— N-ai să vezi, se burzului David. Toată seara nu m-a slăbit din vârf de bici. Dintre voi doi, parcă ea era militarul de carieră, iar eu soldatul neinstruit prins că se scărpina prin pantaloni în timpul inspecției de front. Sincer să fiu, mi-a ajuns. Atâtea fițe nu vezi nici la curtea regilor Angliei!

Serghei își aranjă cămașa, surâzând în barbă. Participase la mai multe inspecții de front decât își putea aduce aminte și la câteva recepții date de casa regală engleză. Ambele afirmații ale lui David erau false, dar amână pe altă dată să i-o spună. În mod sigur n-ar fi ajutat relației dintre ei.

— Există un motiv pentru care se comportă așa cu tine. Mă îndoiesc că nu ți-ai dat seama de el, rosti Serghei. Își așeză pe masă pistolul, însoțit de tocul de umăr. Nevoia de a rămâne înarmat în prezența românului luase sfârșit cu câteva clipe în urmă.

David își aruncă pe umăr pătura făcută sul și privi plictisit:

— Uimește-mă, spuse el, făcându-și clară intenția de a ieși din cameră imediat ce aude răspunsul.

Serghei îi făcu semn cu ochiul, arătând către pistolul de pe masă:

— Quis'aime se taquine[3], după cum spun cei mai buni prieteni ai americanilor.

David se opri în loc ca izbit în creștet. Trase cu ochiul la paharul gol, apoi la bărbatul în vârstă care îl privea zâmbind.

— Nu credeam că ar putea fi posibil, spuse el scărpinându-se în creștet, dar am impresia că vodca pe care ne-ai servit-o a fost alterată. Poate că nu ți-ar strica o compresă rece pe frunte și o jumătate de cărbune medicinal sfărâmat în linguriță...

Își ridică ochii în tavan, dând de înțeles cam care este părerea lui. Adevărat, ca femeie, Marina nu arăta deloc rău, dar de aici și până la iubire era cale lungă. Să se îndrăgostească era ultimul lucru din agenda lui. De ce ar fi făcut-o? Era tânăr, fără obligații, și în plus de atât, putred de bogat. Să fie doar cu o singură femeie, când le putea avea pe toate, i se părea ilogic și împotriva naturii. I-o demonstraseră din plin frumusețile care se perindaseră la bordul yachtului său în vara trecută.

Deschise gura să-i spună și lui Serghei toate acestea, însă un gând insistent, ca o pietricică făcându-și loc într-un pantof de lac, îl făcu atent: *Aproape pe toate. O femeie precum Marina, o minte ascuțită ca briciul, cu picioare lungi și sâni de fotomodel, nu găsești decât în filmele nerealiste: savanta din domeniul nuclear, centură neagră în karate care în timpul liber pozează pentru Victoria's Secret. O femeie ca ea nu se lasă impresionată de yachtul cu două*

38 Cei ce se iubesc se tachinează.

punți, de casa din Kiseleff sau de teancurile de bani pe care ai putea să le scoți din buzunarele sacoului Armani. Câte ca ea or fi în lume? Câteva zeci, sute, cel mult! Hm, câteva sute în câteva miliarde. Interesantă proporție...

— Noapte bună, mormăi el, târșâindu-și picioarele. Într-un mod insidios, varianta de a dormi în bucătărie îșI pierduse aerul de rebeliune îndreptățită, căpătând unul de pagubă. Pe dinaintea ochilor îi trecu imaginea unui mâncău cu buze răsfrânte și pântec revărsat, renunțând la o tartină cu caviar și un pahar de șampanie în favoarea unei fleici mustind de sânge și o bere călâie. Se simți acel mâncău.

— Așteaptă, îi spuse Serghei, luând tirbușonul mecanic pe care îl adusese împreună cu paharele. Din câteva mișcări experte, scoase dopul sticlei de vin și i-o întinse lui David:

— În caz că vi se face sete. Ar fi mers alături ceva brânză franțuzească și niște biscuiți sărați, dar îmi este teamă că va trebui să vă descurcați și fără.

David îl privi nehotărât. Să urce în camera încrezutei, ar fi însemnat să recunoască că îl interesa. Să n-o facă, ar fi reprezentat o pierdere prostească. Îi revăzu cu ochii minții tălpile goale, unghiile de la picioare vopsite într-o nuanță de roșu aprins, iar inima prinse a-i bate mai repede.

Se sprijini de tocul ușii, căutând în ochii lui Serghei ce ar trebui să facă.

— Nu știu ce să zic. S-a văzut clar în atitudinea ei că prezența mea nu-i este pe plac...

— Ce nu-i sunt pe plac sunt aerele tale de vicerege, că tot vorbeai mai devreme despre fițe, îl întrerupse Serghei – cum ar fi mutra pe care o faci acum! Pentru numele lui Dumnezeu, omule,

n-am petrecut cine știe ce timp împreună, dar atâta pot să-ți zic: prea te iei în serios uneori!

— Cam atât despre solidaritatea masculină, mârâi David. Gura îi coborî într-un arc dezaprobator, în timp ce ochii îi râdeau, însăși esența firii saleantagonice. Un director de pompe funebre pus la patru ace – *după mamă ești un Dudescu, după tată descinzi din familia industriașului Aman* – purtând un joben galben-citron și claxonând din timp în timp dintr-o pară de cauciuc. Un om al contrastelor, David Aman.

Serghei îi întinse sticla împreună cu cele două pahare. Pe buze purta surâsul amar al celui care știa ce înseamnă să pierzi pe cineva drag.

— Singura certitudine pe care o avem este clipa prezentă. Mâine poate fi deja prea târziu, șopti el. O lacrimă îi apăru în colțul ochilor. Prea târziu pentru tot...

De data aceasta, David nu mai ezită. Lăsă pe canapea pătura și înșfăcă vinul și paharele din mâinile lui Serghei, îndreptându-se către scara ce ducea la etaj.

— Aristocratul cu monoclu cheamă fițoasa de stâncă. Unudoi, recepție, mă auzi? cârâi el urcând treptele, luând gâtul sticlei drept microfon imaginar.

Cap în cap dacă îi lovea la naștere unul de celălalt și n-ar fi ieșit atât de asemănători – și atât de diferiți totodată, zâmbi Serghei în urma lui. Se schimbă într-un trening purtând însemnele unei echipe rusești de hochei, își luă pistolul cu el și stinse lumina; putea să meargă la duș și de dimineață. Acum era important să-și refacă puterile. Se întinse pe canapea, învelindu-se din mers cu pătura lăsată de David. Chipul Nataliei, femeia de dinainte de boală, îl însoți dincolo de porțile somnului, trecând prima pragul.

☆ ☆ ☆

La mansardă se ajungea urcând treptele din stejar ale unei scări în spirală. Un dormitor imens ocupa întreaga amprentă la sol a casei, fiind împărțit în două zone: patul propriu-zis, o piesă din lemn de nuc veritabil, protejat de pânza unui baldachin atârnând din tavan, și un colț de citit unde două fotolii din piele își disputau un lampadar și o masă joasă.

Cocoțată în vârful patului, Marina se sprijinea ursuză de tăblia înaltă. Îi era ciudă, dar nu pentru decizia lui David de a dormi în bucătărie. Era adevărat, tipul o atrăgea, dar nu suficient cât să se bage în pat cu el la câteva ore după ce se cunoscuseră, în casă mai aflându-se încă un bărbat. Să doarmă singură, fără grija unor avansuri nocturne despre care, prin melasa somnului, să nu poată spune dacă erau adevărate ori făceau parte din cine știe ce vis alambicat, i se părea mai curând un prilej de bucurie decât un motiv de supărare.

Altceva nu-i dădea pace, făcând-o să rămână trează în ciuda oboselii acumulate. Ca de fiecare dată când două lucruri incompatibile se amestecau, cum ar fi atracția față de un potențial partener și obligativitatea de a lucra împreună cu el, lucrurile dădeau să meargă prost. Cum unei sticle de apă îi trebuie doar o picătură de benzină pentru a o face de nebăut, la fel se întâmpla și în cazul atracției și al muncii; pur și simplu nu aveau ce să caute împreună. Iar când soarta planetei stătea în cumpănă, treaba devenea și mai delicată.

De jos se auzi vocea rățoită a lui David. În mod indubitabil, cineva îi greșise – din nou! – cu ceva Alteței Sale. Săpunul nu avusese densitatea corespunzătoare, periuța de dinți de unică

folosință nu fusese electrică sau apa nu avusese temperatura potrivită. Cea caldă venise prea fierbinte, cea rece, desigur, prea încet.

Marina își puse fruntea pe genunchi, înconjurându-și picioarele cu brațele. Amplasat la o jumătate de metru de ea se afla întrerupătorul. Închise ochii. Și-ar fi dorit să-l poată apăsa cu puterea minții, să nu fie nevoită să se întindă până la el.

Glasul lui David se auzi metalic și întrerupt, ca venind dintr-o cutie de tablă:

— ... Unu-doi, recepție, mă auzi?

Marina tresări, căutând cu privirea în jur.

Treptele scârțâiră, însoțind niște pași care se apropiau. Prima apăru frizura, urmată de doi umeri largi arborând culorile pijamalei de octogenar. În capul scării, David se opri.

— Află, spuse el tare, că n-am nici cea mai mică intenție să dorm în aceeași cameră cu o femeie despre care nu știu de ce s-a ras în cap. Nu vreau să stau cu teamă că o să mi se întâmple cine știe ce când mi-o fi somnul mai dulce. Eu atât am avut de zis!

Natural, ca și cum ar fi petrecut cel puțin o mie de astfel de nopți împreună, și i-ar fi știut pe dinafară preferințele, David turnă în ambele pahare și îi întinse unul Marinei.

— Deci? rosti el, rămânând în picioare. În contrast cu expresia severă care cerea imperativ obținerea răspunsului solicitat, ochii îi zâmbeau, provocând la joacă. Împotriva voinței ei, Marina se văzu acceptând.

— Pentru o lume liberă de manipulare, cu ceva mai multă cultură în ea decât există acum, spuse el, ridicând paharul.

Convinsă că își bate joc de ea, Marina îl studie din creștet până în călcâie, căutând semnele bășcăliei. Trebuia să fie pe

acolo, pe undeva, ascunse într-un colț ridicat al gurii, în linia lăsată a pleoapelor, așteptând momentul potrivit pentru a fi date în vileag printr-un „sănătos" hohot de râs, clipa când capcana măiestru ascunsă sub straturi de hârtie creponată și explozii de confetti se va închide, prinzând în menghina ei de suficiență și dispreț prada neștiutoare.

Nimic însă din expresia calmă a chipului lui David nu-i îndreptăți bănuielile. Dinaintea ei se afla, în pofida pijamalei cu aspect de sanatoriu în care era îmbrăcat, același bărbat care în pivnița casei lui nu ezitase să se interpună între ea și pericolul reprezentat de oamenii lui Adam. Obrajii Marinei se colorară în roșu, prinzând în treacăt modul falic în care David ținea sticla de vin. Uneori și-ar fi dorit să nu poată descifra atâtea lucruri în gesturile inconștiente ale oamenilor.

— Poți s-o faci? Poți să ne ajuți să obținem această lume despre care vorbești? îl privi lung Marina din vârful patului. Rămase tăcută, așteptând să vadă în ce direcție se va îndrepta batjocura. Ce îi va recomanda David pentru a distribui filmul Bătrânului pe întreaga planetă, un iepure șchiop sau un porumbel amnezic? Desigur, dacă nu va veni cu ideea de a-l recruta pe Rudolf, renul cu nasul roșu al lui Moș Crăciun.

David își lăsă privirea să alerge de-a lungul liniei ce lua naștere acolo unde tavanul se unea cu peretele din fața lui. Marina își simți pulsul accelerându-i-se. Aceasta nu era expresia unui măscărici pus pe poante ieftine, ci a unui expert evaluând o soluție pe care o avea în minte!

— Grație firimiturilor scăpate de Snowden, probabil că da. Îndreptă paharul către Marina, surâzând fără veselie:

— Și când te gândești că lumea le zice pirați cibernetici pușt anilor care distribuie fără autorizație ultimul film cu Batman

sau James Bond, zău că te umflă râsul. Zicea bine unul dintre băieții din LulzSec: Guvernele, prin intermediul serviciilor secrete finanțate din buzunarul contribuabililor, sunt adevărații pirați, nu noi ăștia de ne inscripționăm tricouri cu 0 și 1 și ne spunem între noi „man" și „dude".

Își desfăcu brațele. Vinul aproape că se revărsă peste buza paharului.

— Dacă vrei, continuă David, între „noi" și „ei" este diferența dintre braconierul șașiu care mai mult descurcă firul undiței decât pescuiește și proprietarul iazului care scoate apa din lac atunci când îi vine cheful de pește. Unul prinde câteva fâțe chioare ca și el – asta dacă are noroc. Al doilea îi prinde pe toți.

— Ei, lasă, că nu e chiar așa, se simți datoare Marina să intervină. Un miliard și ceva de dolari nu sunt chiar o fâță chioară.

David continuă ca și cum n-ar fi auzit remarca Marinei:

— Știi, multe le poți reproșa tipilor care lucrează pentru băieții cu stele pe umeri și la chipiu, mai puțin lipsa umorului. După spusele lui Snowden, ai idee cum se numește suita de abilități destinate preluării controlului asupra unui telefon mobil modern? Știți?

— Poftim?

— Da, ai auzit bine, așa le-au zis, râse David. De exemplu, Știți Visător este vulnerabilitatea prin care serviciile secrete îți pot porni telefonul fără știrea ta. Nu contează dacă l-ai văzut oprindu-se, la nevoie, el poate fi activat din nou. Singurul mod prin care te poți asigura că aparatul rămâne cu adevărat închis este să-i scoți bateria.

— Și cum anume pot face serviciile secrete acest lucru? se încruntă Marina. Cu toată știința ei de a citi emoțiile de pe chi-

pul oamenilor, nu putea scăpa de senzația că este victima unei farse.

— Simplu, trimițând pe numărul tău de telefon un SMS criptat, unul despre care nu vei fi înștiințată că l-ai primit, spuse David, îndreptându-și umerii.

Chiar și așa, discutând chestii tehnice, trupul lui emana un soi de virilitate care îmbia la gânduri nu tocmai pioase. Când realiză că zâmbește, Marina tresări. Își replie buzele într-o expresie plictisit-neîncrezătoare:

— Doar atât pot să facă, să-mi dea drumul la telefon dacă e oprit? Te întreb pentru că nu-mi pare a fi cine știe ce brânză...

David simți că îl cuprinde din nou iritarea.

— Este doar începutul. Ca să te poți folosi de mobilul cuiva fără știrea lui – cum ar fi să-l asculți, să-l fotografiezi sau să-l filmezi pe posesor – trebuie mai întâi să fie pornit. Nu crezi?

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit, murmură Marina. Te rog, continuă.

David mormăi ceva nedeslușit. Păstră o tăcere morocănoasă timp de câteva secunde, apoi ochii îi sclipiră întunecați.

— N-ai să crezi, dar următoarea vulnerabilitate se cheamă într-un fel care mă duce cu gândul la o cunoștință recentă. Ridică de câteva ori rapid din sprâncene – conspirativ, cică – sădindu-i Marinei dorința nestăvilită de a-i da un pumn în nas: Ștrumpful Băgăcios. Îți sună cunoscut? Prin intermediul unei portițe lăsate de către producători, microfonul telefonului poate fi activat, transformându-l într-un reportofon gata să înregistreze – și să transmită – tot ce se vorbește pe o rază de câțiva metri. Ei?

— Interesant, mârâi Marina printre dinții încleștați. Spune-mi, nu cumva l-au inclus și pe Ștrumpful – trase aer în piept, reali-

zând că o să urmeze o nefăcută, dar neputându-se opri – Găoază Deșteaptă? Că și mie mi-ar aduce aminte de cineva pe care l-am cunoscut recent!

David rămase ca trăsnit.

— Nu, doar pe Ștumpful Paranoic, rânji el într-un târziu. Avea o senzație stranie, de bine. Se simțea ca un soldat care tocmai întâlnise un confrate la fel de priceput ca el în mânuirea armelor, un petrecăreț alături de care avea să plece la război.

— Bun și ăsta. De aceeași persoană îmi aduce aminte! exclamă Marina. Pe jumătate îi venea să râdă, pe jumătate să-și ducă la bun sfârșit intenția de a-l pocni cu sete pe încrezut. E pe bune faza sau la mișto?

— Pe foarte bune, râse David. Ștrumpful Paranoic reprezintă abilitatea de a distruge într-un telefon mobil orice urmă a unei manipulări din exterior.

— Aspect care nu îți este tocmai străin, îl întrerupse Marina. Ridică paharul, acceptând invitația lui David de a ciocni. Noroc, spuse ea. Pentru o lume mai bună.

— Pentru o lume mai bună să fie, repetă David, oglindindu-i gestul.

Băură amândoi în tăcere.

— Și acum? vorbi prima Marina. Evitând să se uite, întinse paharul pentru a-i fi luat. Ar mai fi băut unul, dar renunță. Voia să-și păstreze un colț de minte limpede pentru indiferent ce avea să se întâmple.

David culese cupa de vin dintre degetele ei.

— Variantele nu sunt chiar multe, rosti el, lungind cuvintele. Mă culc pe jos, pe fotoliile de acolo, sau mă bag în pat lângă tine...

Fierbințeala vinului, combinată cu vorbele pe care avea să le spună, îi coborâră Marinei în pântec, aprinzându-i o torță în trup. Cu oamenii lui Adam pe urmele lor, cu sfârșitul lumii ciocănind insistent la ușă, pentru ei ziua de mâine putea fi și ultima. Arboră un aer profesoral, rânjind cu bujori în obraji:

— În pat lângă mine, îmbrăcat în pijamaua aia de administrator responsabil peste un bloc de garsoniere? Poate în visurile tale, băiete!

— O să-mi fie frig fără ea, întins pe jos, spuse David cu voce uscată.

— Dacă optezi pentru Hotel Dușumea, n-ai decât s-o păstrezi. O să-ți prindă bine la șale, râse Marina, neslăbindu-l din ochi.

— Neah, rânji la rândul lui David. Gândindu-mă mai bine, aș putea s-o pun sub cap. O să mă doară gâtul dacă am să dorm fără pernă.

Așează pe noptieră paharele și luă o înghițitură prelungă direct din sticlă. Bulgărele de foc din trupul Marinei crescu în intensitate, trimițându-i cârcei de anticipare în mușchii coapselor. Era ceva profund masculin în gesturile lui, siguranța bărbatului care odată pornit la drum, va lua fără să mai ceară voie. Gura i se uscă, obligând-o să-și umezească cu vârful limbii buzele.

— Ține, spuse el, întinzându-i sticla. Marina o înșfăcă și bău din ea cu capul dat pe spate. O fi moderația bună, dar parcă mai bună era uneori lipsa ei.

Încet, fără să se grăbească, David își dădu jos bluza de pijama. Mușchii îi zvâcniră sub piele, animale de pradă gata de salt.

— Și acum? zâmbi el, rămânând gol la un braț distanță de pat.

Marina se sprijini încet cu bărbia de genunchi, buzele țuguindu-i-se într-o expresie de inspector fiscal cercetând un re-

gistru de inventar scrijelit în creion chimic. Din surâsul învăluitor al lui David mai rămase doar o grimasă. Îi veni să înjure. Se lăsase tras pe sfoară ca ultimul adolescent. Gândurile i se ciocniră unele de altele în interiorul cutiei craniene, devansând vorbele individei: *Și acum îți propun o tură de stradă în pas alergător; nu uita să te bați cu palmele peste șolduri pentru un plus de efect. O să dormi bine după aia,* sau, *Acum poți să cobori la parter. Fii cu băgare de seamă, însă, cum îți faci cunoscute intențiile. Rusul ar putea să devină nevricos dacă îi apari în cale precum Venus ieșită din spuma valurilor. Ai grijă, e înarmat!*

— Și acum stingem lumina și ne băgăm în pat, surâse Marina, arătând către întrerupător. Degetele i se ridicară către nasturii cămășii, deschizându-l pe primul. Cu inima bătându-i în urechi, David se conformă.

— Pe care parte? întrebă el orb în întuneric. Cearceafurile apretate foșniră sub mișcările Marinei, făcându-l pe David să înghită în sec.

— Pe care parte, ce? Un articol de îmbrăcăminte, blugii, probabil, fâlfâiră prin aer, aterizând undeva pe podea.

— Dormi, mârâi David. Își încordă privirea, încercând să distingă ce îi ascundeau umbrele vagi ce se profilau la mică distanță de el.

— Pe partea unsă cu unt, răspunse Marina la întâmplare primul lucru care îi veni în minte, și izbucni în râs. Vocea i se suprapuse peste freamătul așternuturilor depărtându-se pentru a o primi între ele.

— Vino, îi șopti ea. David i se alătură, căutând-o înfrigurat din vârful degetelor.

— Să nu te grăbești, șopti ea, făcându-i loc.

De jos se auzi zgomotul prelung al soneriei de la intrare, urmat de niște bubuituri în ușă:

— Deschideți! rosti o voce înfundată.

Bătrânul? se smuci Marina din îmbrățișarea lui David, recunoscând pe dată glasul de bariton al mentorului ei. *Cum de a aflat că suntem aici?*

Sfârșitul volumului I

Bănuim de multă vreme că suntem creația unei civilizații extraterestre, a unor grupuri de ființe venite din alte lumi, însă scopul pentru care au făcut-o a rămas un mister vreme de milenii. Până azi.

David Aman, un hacker de geniu și posesorul unui umor extrem de negru, se trezește într-o zi rece de iarnă aruncat într-o cursă contracronometru care îi va pune la încercare nu doar talentul profesional, dar și credințele sale vechi de când lumea.

Misiunea care îi este încredințată pare imposibilă: salvarea întregii specii umane de la o dispariție bruscă și violentă.

9 786069 625767

www.pavcon.ro